

Luyện Nô

Contents

Luyện Nô	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	19
4. Chương 4	26
5. Chương 5	34
6. Chương 6	40
7. Chương 7	48
8. Chương 8	54
9. Chương 9	63
10. Chương 10	70
11. Chương 11	78

Luyện Nô

Giới thiệu

Khuất Dận Kỳ, hắc là kiệt tác tuyệt mỹ của trời đất, với dung mạo xuất chúng kia, không có gì có thể

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luyen-no>

1. Chương 1

Bên trong chiếc màn che bằng bạc, một đôi nam nữ đang cuồng loạn triền miên, cùng nhau tấu lên giai điệu mang theo dư vị kích tình.

Thật lâu sau, khi hết thấy đã trở nên yên tĩnh, nam tử xoay người lùi lại, nhưng vẫn còn những hơi thở gấp do chưa bình ổn, khuôn mặt hắc tản ra hơi lạnh.

“Kỳ” giọng nói nữ tử đầy mỉa mai hoặc, nhẹ nhàng ôm hấn từ phía sau, dung nhan tuyệt mỹ không muốn rời xa, nhẹ nhàng cọ vào bờ lưng hấn.

Hấn, tên gọi là Khuất Dận Kỳ, có một dụng mạo có thể làm nữ nhân khắp thiên hạ thần hồn điên đảo, cũng có được khí lực mà người người ao ước, càng đừng nói là chỉ khiến cho người khác ngất xỉu, hấn có rất nhiều gia sản, tài năng xuất chúng, khiến cho rất nhiều nam nhân không theo kịp.

Một nam tử với những điều kiện tốt như vậy, chỉ cần là nữ nhân, ai mà không ham muốn, mong chờ được hấn cúi nhìn?

Nhưng hấn lại cố tình coi trọng nàng, có tình ý với nàng..... Nhớ tới việc hấn đối đãi ôn tồn với nàng, thật sự như một giấc mơ khiến nàng cảm thấy vui sướng lâng lâng.

A! Nàng thật sự rất yêu, rất yêu hấn –”Hả?” Khuất Dận Kỳ nhìn vào ánh mắt si mê của nàng, lãnh đạm trả lời.

Hấn hừ lạnh. Đúng là nữ nhân.

Một nụ cười lạnh như băng rất khó nhìn thấy nhẹ nhàng biến mất khỏi khóe môi hấn.

“Kỳ, thiếp yêu chàng –” giọng nàng nỉ non như có thể khiến người khác mất hồn.

Nhưng ... nàng lại không phát hiện, hấn lơ đãng nhíu mi, tỏ vẻ mất hứng.

Lại là những lời này – một câu mà hấn đã chán ngấy, nhàm đến cực điểm!

Được bao nhiêu lâu chứ? Hấn nhớ lại, từ lần đầu tiên hấn nhìn thấy nàng đến nay, hình như còn chưa được một tháng, thật sự rất dễ thu phục mà.

Gương mặt hấn nổi lên sự phiền chán, tất cả nữ nhân đều có đức hạnh như thế này sao? Không hiểu rõ quy luật của trò chơi mà vẫn nhảy vào, thật khó khiến hấn không sinh ra ác cảm.

Trên đời này chẳng lẽ thực sự không có nữ nhân nào đặc biệt ư?

Nữ nhân, khi yêu thì thực sự đã nghĩ quá nhiều, nhưng lại quên, chữ tâm, không phải ai cũng có.

“Thì sao?” hấn không mang theo biểu tình gì tiếp lời.

lúc này Nàng mới thoảng phục hồi tinh thần lại. ” thiếp..... Có chuyện muốn nói với chàng, chàng nghe xong nhất định sẽ rất vui vẻ.” Nàng thực sự ảo tưởng hấn sẽ ôm lấy nàng cùng nhau thêu dệt nên bức tranh đầy tình ý.

“Ồ?” Lúc này phản ứng lạnh nhạt của Khuất Dận Kỳ giảm bớt.

Hấn hoài nghi, nữ nhân này có gì để làm hấn vui vẻ chứ?

“Thiếp –” Nàng cúi đầu thật thấp, nhỏ giọng nói: ” thiếp mang thai.”

“Mang thai?” Tiếng hoan hô vui mừng mà nàng đoán lại không hề vang lên, hấn chỉ nhíu mi, rất nhanh lại khôi phục sự bình tĩnh.

“Sao vậy? chàng không vui sao?” nàng ngẩng đầu lên, nhìn về phía hấn đang trầm mặc.

“Vì sao không uống thuốc?” Giọng nói của Khuất Dận Kỳ nhẹ nhàng, bình thản, hai mày kiếm cũng không tự giác mà nhíu lại.

“Thiếp biết chàng thương thiếp, không đành lòng để thiếp phải đau đớn, nhưng mà Khuất gia không thể không có người nối dõi nha! Chàng tốt với thiếp như vậy, thiếp vì chàng mà chịu khổ một chút thì có tính gì? Cho nên –”[chị ấy tự sướng kinh nhây =))]

“Cho nên người liền tự quyết định, không có sự đồng ý của ta, liền đem thuốc đổ đi?”

Sao cơ? Nàng sao lại cảm thấy giờ phút này sự ôn nhu của hấn lại khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo nhỉ?

Khuất Dận Kỳ mỉm cười, nét mặt không có một chút độ ấm, khóe môi không hề có ý cười. “Muốn nghe câu trả lời của ta không?”

“Thiếp....” trước ánh mắt lạnh lùng của hắn, nàng bắt giắc co rúm lại.

Nữ nhân Ngu ngốc! Nàng thực nghĩ hắn vì nàng mà đau lòng sao?

A! Sai lầm rồi, hoàn toàn sai! Bởi vì nàng không xứng mang thai con của hắn, hắn cũng không cần nữ nhân gì để giúp hắn sinh con cả.

Hắn hơi nghiêng người, đến bên tai nàng, thực nhẹ nhàng, tựa như nỉ non, nói từng chữ từng chữ một rõ ràng: “Bỏ . nó . đi!”

“Chàng –” Nàng vô cùng kinh ngạc trừng lớn mắt.

“Cảm thấy bất ngờ sao?” Hắn mắt không chớp, khóe miệng lơ đãng lạnh nhạt, quả thực giống như đang nói về một sinh mệnh nhỏ bé nào đó. “Ta nói – bỏ . nó . đi! Đừng để ta nói lần thứ ba.”

Nàng quả thực không dám tin, lại có người dùng giọng nói ôn tồn đến say lòng người để nói một câu tàn khốc đến cực điểm như thế, mà con người này, lại chính là nam nhân duy nhất mà nàng yêu trong cuộc đời mình..... “Dận..... Dận Kỳ.....” nàng choáng váng, không thể phản ứng lại.

Khuất Dận Kỳ bỏ bàn tay nàng đang đặt trên người hắn ra, thờ ơ xuống giường mặc quần áo.

“Sau hôm nay, ta không muốn nhìn thấy ngươi nữa.”

Trò chơi đã kết thúc, giống như trong quá khứ, hắn luôn là người thắng cuộc, mà nàng đã không còn lại thứ có thể níu kéo hắn. [anh này, chẹp ...]

Nàng ngàn tính vạn tính, cũng không nghĩ đến kết quả sẽ như thế này, nàng vốn tưởng rằng, hắn sẽ càng thêm yêu thương mình mới đúng..... Không! Không thể nào! Hắn từng nói hắn rất yêu nàng..... một phút trước, nàng và hắn vừa mới triền miên khó dứt! Nàng dù thế nào cũng không thể chấp nhận được trong nháy mắt, hắn cứ như trở thành con người khác, lãnh khốc, vô tình và xa lạ.

“Ngươi vẫn không hiểu sao?” Lấy ra một lọ dược, Khuất Dận Kỳ tốt bụng giải thích cho nàng. “Ngươi trao tâm cho ta, thì ngươi đã thua cuộc, cái ta muốn chỉ là cảm giác chinh phục, còn về tình cảm chân thật hay không của ngươi thì ta không thiếu.”

Giờ phút này, giọng nói của hắn vẫn ôn nhu, nhẹ nhàng như cũ — “Chàng..... chàng làm sao có thể.....” nàng không thể tin được, tất cả những tình cảm ngọt ngào hôm qua giờ đây chỉ còn là biểu hiện giả dối, một khúc xuân xinh đẹp nhưng cũng chỉ là một trò chơi tàn khốc?

Vì sao trước giờ nàng lại không nhận ra hắn là một người lãnh khốc như vậy?

Lòng nàng như rơi vào hầm băng, một không gian khiến nàng như ngợp thở, nàng hoàn toàn khủng hoảng, nàng không thể mất đi hắn!

Mà có lẽ nàng, thức chất, chưa từng có được hắn, nhưng, nàng đều bắt chấp tất cả, bởi vì nàng đã không còn cơ hội quay lại nữa rồi..... Nàng hăm thật sâu, thật sâu trong mối tình này, nếu mất đi hắn, nàng không thể sống được nữa!

“Đừng bỏ thiếp!” Những giọt lệ đau đớn không ngừng tuôn rơi: “Thiếp không muốn, thiếp thực sự không muốn xa chàng, cho dù chàng không cần đứa nhỏ này cũng không sao, thiếp.....”

“Ngươi hình như chưa hiểu.” Hắn buông bàn tay của nàng ra lạnh lùng nói, từng chữ từng chữ một giống như châu ngọc. “Không phải là ngươi có để ý hay không, mà là ta cần bản không cần ngươi!”

Nữ nhân — a, chỉ để tiêu sầu, làm trò chơi cho hắn mà thôi, nàng lại muốn mang thai sao, thực nực cười.

Tà áo khê tung lên, hắn không hề nhìn nàng một cái liền bước ra khỏi phòng, nhẹ nhàng tiến vào màn đêm.

Một đoạn trò chơi kết thúc, đây có nghĩa là: trò chơi tiếp theo đã bắt đầu.

Hắn nên đi rửa sạch mùi hương của nàng trên người mình, với hắn mà nói, bất kì mùi hương nào của một nữ tử đều khiến hắn cảm thấy khó chịu, hắn sẽ không bao giờ để họ lại bởi hắn qua đêm.

Nhìn theo bộ dáng hần bước đi lạnh lùng mà tuyệt tình, linh hồn của nàng, tan nát thành từng mảnh, rơi xuống vực sâu cho dù ngàn kiếp cũng không thể nào trở lại. Trong một phút kia, nàng rốt cục hiểu được – yêu thương nam nhân tựa như ma quỷ này chỉ có duy nhất một kết cục: chính là khổ hơn cả chết!

Khói bếp lượn lờ. Một nữ tử đang tuổi thanh xuân ở trong phòng bếp, bận rộn đi qua đi lại, thêm củi lửa, rồi lại trông chừng những món ăn đang được nấu, thậm chí nàng không có cả thời gian để lau đi những giọt mồ hôi trên trán. Nàng có một thân hình nhỏ nhắn đáng yêu, làn da trắng nõn, mềm mại như nước – là điều mà thiếu nữ nào cũng ngưỡng mộ, nàng ắt hẳn phải có sắc đẹp tuyệt trần nhưng nếu nhìn kỹ, thân hình xinh xắn kia lại không hề có nét phi phàm thoát tục nào cả, chỉ vì, một vết bớt màu đen đã chiếm cứ một phần tư gương mặt của nàng, trông có vẻ cực kì bắt mắt, đồng thời cũng hủy đi tất cả những gì tốt đẹp còn lại. Bất cứ ai khi nhìn thấy vậy cũng không muốn dừng mắt trên người nàng lâu hơn. Nhưng vết bớt này là bẩm sinh, nàng biết ngày thường mình cũng không xinh đẹp, nàng từng nghĩ phải chăng đây là lý do khiến cha mẹ thân sinh của nàng ghét bỏ nàng, không cần nàng? Số phận là một cô nhi, nàng không cảm thấy thiệt thòi, chịu đựng ánh mắt của người ngoài cũng không làm nàng khó chịu, nàng biết bản thân mình có thể sống theo cách riêng, cho dù là phận nô tì cũng có thể sống tự tại, những ánh mắt ấy không thể gây thương tổn cho nàng được. Nha đầu xấu xí, người còn ở đó lo mọ cái gì vậy? điểm tâm của thiếu gia đã chuẩn bị xong chưa? một tiếng hét bén nhọn vọng vào tai, do nàng không chú ý, bàn tay nhỏ bé liền bị phồng. Rút tay về, cổ chịu đựng cơn đau, nàng đáp nhanh: Sắp xong rồi ạ. Một tiếng “nha đầu xấu xí” cũng không khiến nàng buồn chán bởi vì nàng đã quen rồi. Một đứa trẻ mồ côi, dù không có tên cũng đâu phải là chuyện lớn? Người khác như thế nào, nàng không rõ ràng, nàng chỉ biết mình chưa từng biết được thân thế của bản thân, thậm chí ngay cả tên cũng không có – có lẽ là có nhưng... chỉ là nó không còn tồn tại trong trí nhớ của nàng nữa. Từ lúc nàng hiểu sự đời đến nay, chữ “xấu xí” vẫn luôn bám theo nàng, trở thành một từ trong tên nàng, như một điều hiển nhiên, nhưng... cho dù có tên hay không cũng không còn quan trọng, không cần phải có. Nhân lúc rảnh tay, nàng vội vàng sắp xếp điểm tâm, đặt lên đó một con bướm vô cùng tinh xảo. Đã chuẩn bị xong rồi ạ. nàng cung kính nói. Chủ quản phòng bếp trừng mắt nhìn nàng rồi phân phó Người chuẩn bị nhanh rồi mang đến Quan Phong Uyển đi Quan Phong Uyển ư? Nàng chợt sửng sốt. Đó không phải là nơi thiếu gia ở sao? Nhưng mà – Từ trước đến giờ nàng chưa hề rời khỏi phòng bếp! Chuyện bên ngoài không bao giờ tới phiên nàng, nàng vào phủ ba năm, nhưng đều chỉ ở lại phụ giúp trong phòng bếp. Mọi người đều chê nàng là xấu, không nên đi ra ngoài dọa người khác; mà những người hầu bên cạnh thiếu gia đều là tuyệt sắc, tựa như tiên nữ, còn nàng thì... tốt nhất vẫn là an phận ở tại phòng bếp, nếu không chỉ có thể chuốc lấy sự xấu hổ. Cho nên, những tì nữ bất luận là tiếp đãi khách, hay là bưng trà nước, hàng hóa đến phòng của thiếu gia đều có sắc đẹp mỹ miều, mà nàng, chỉ thích hợp làm việc nặng. Kêu người đi thì cứ đi đi, không cần nhiều lời. Đại nương không kiên nhẫn cắt lời nàng. Mọi người đều bận tối mày tối mắt, người nghĩ mình là thiếu phu nhân sao? Muốn được rảnh rỗi ư? Vâng. Nàng cúi đầu lên tiếng trả lời, không dám nói thêm câu thứ hai.. Đưa điểm tâm xong thì quay về nhanh lên, tránh để thiếu gia thấy, không thì... hừ. Đại nương không quên dặn dò nàng, trong mắt mọi người, nàng chỉ là kẻ thấp kém nhất trong phủ. Tôi biết rồi. Nàng nhẹ nhàng bưng khay đồ rồi lướt ra khỏi phòng bếp. Nhưng ngay tức khắc, nàng liền cảm thấy hối hận. Làm sao để đến Quan Phong Uyển bây giờ? Nàng luôn luôn chỉ quanh quẩn trong phòng bếp, hoàn toàn không quen thuộc với đường đi trong phủ, lúc này – thực thà a, nàng lạc đường rồi. Thật là, chỉ là nhà ở thôi có cần xây lớn đến như vậy không! Lại cũng không có nhiều người ở, quả thực là làm khổ người khác mà..... nàng vừa thì thào tự nói, vừa làm động tác “Lựa chọn trong đời người” mà quyết định nên đi bên trái hay bên phải, vì không để ý, bất chợt nàng đụng phải một “bức tường người”. A..... Đau quá! Ngực người này làm bằng sắt ư? Bộ dạng nàng đã đủ “Xúc động lòng người” rồi, nếu còn gây mũi nữa, thì ngay cả quỷ cũng không bằng nha. Khuất Dận Kỳ nhanh tay đỡ lấy nàng, không dư thừa chút nào mà vừa vặn giữ được đôi vai nhỏ bé, khiến hần có cảm giác thực thoải mái. Lúc này cách đó không xa, hần đã mơ hồ thấy bộ dáng nàng ngây thơ gật gù suy tư, lăm lăm lầu bầu, đang cảm thấy thực thú vị thì nàng đã lao vào lòng hần. Hần rất ít khi dễ dàng bị nữ nhân làm cho động tâm như vậy, mà lại còn là tiếp xúc hết sức đơn giản, nhưng lạ thay hần lại cảm thấy lưu luyến với thân thể mềm mại cùng hương vị dễ chịu làm lòng hần xao xuyến này. Mà hần thậm chí còn chưa nhìn qua dung mạo của nàng. Nàng xoa xoa cái mũi đang bị đau, theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía người có ngực so với vách tường còn cứng hơn này, thế nhưng vừa nhìn thấy hần, nàng lập tức không hề báo trước mà Oa – lên một tiếng, nhảy ra một bước xa, hai mắt trừng lớn. Người thấy quỷ sao? Khuất Dận Kỳ không vui nói. Nếu không phải hần rất tự tin về dung mạo của mình, thì đã bị biểu tình như gặp quỷ của nàng làm cho giật mình. Không..... Không phải. Nàng nuốt nuốt nước miếng, nhìn

hắn không chớp mắt. Trên đời này sao lại có thể có một nam tử tuấn tú đến như vậy chứ? Cặp lông mày vô cùng đặc biệt, đậm nhạt vừa phải; Con ngươi đen giống như hàn tinh(sao mờ trong đêm đông), tràn ra một vài tia trầm tĩnh, ẩn dấu lãnh mị(lạnh lùng có mị lực) vô tận, khiến người ta bị trầm luân trong đó; Sóng mũi thẳng thần cương nghị, lộ ra vẻ lãnh tình, đồng thời kết hợp với đôi môi mỏng hoàn mỹ không chệ vào đâu được...Thậm chí nàng không thể tìm được từ ngữ nào để tả được hết dáng vẻ xuất sắc chói mắt của hắn, hắn giống như một kiệt tác tinh xảo nhất của ông trời, đã điều khác ra một dung nhan xuất chúng, tạo nên sự hoàn mỹ tuấn tuyệt không gì sánh kịp, tìm không ra một tia khuyết điểm.Hắn là nam tử tuấn tú nhất mà nàng từng gặp! Huynh nhìn thật đẹp nha. bắt tri bắt giác, nàng buộc miệng nói ra suy nghĩ trong lòng mình. Khuất Dận Kỳ khẽ nhú mi. Lại là một nữ nhân háo sắc. Đáng lẽ ra hắn nên cảm thấy phiền chán mới đúng, dù sao hắn đã sớm cảm thấy quen với chuyện này, nhưng thật khó giải thích khóe môi hắn lại cong lên, biểu hiện một chút hứng thú, thật muốn trêu chọc nha đầu này. Có lẽ bởi vì sự hồn nhiên, không chứa tạp chất của nàng! Cúi đầu, hắn kín đáo đánh giá đáng người nhỏ nhắn của nàng. Nàng có một thân thể vô cùng tốt, khi ôm vào cảm thấy thực mềm mại thoải mái, đáng lẽ ra cũng nên có vẻ đẹp mỹ miều như hoa..... Nhưng mà, khi nhìn lên trên, chạm vào gương mặt không được như dự đoán, Khuất Dận Kỳ khó hiểu liền nhú mi lại. Là thất vọng sao? Dù là ai đi nữa khi nhìn thấy nàng như vậy, tuyệt đối sẽ không còn hứng thú tìm hiểu, nhưng hắn cũng không đem ánh mắt của mình dời đi, nếu không có vết bớt chường mắt kia, nàng kỳ thật có một diện mạo ra thanh nhã. Nhưng, vậy thì sao chứ? Hắn mím môi cười lạnh. Nữ nhân quan trọng nhất là thân thể, chỉ cần mùi vị tốt là được rồi, còn về phần xấu hay đẹp không phải đều là như nhau sao? Lau nước miếng đi. hắn thành linh quảng ra một câu. A? nàng lấy lại tinh thần, theo bản năng đưa tay lau miệng. Nói bậy, làm gì có nước miếng chứ! Huynh gạt người! cái miệng nhỏ nhắn của nàng lên án hắn. Phải đề phòng chứ, người nhìn xem, hai mắt người cứ đăm đăm nhìn ta, rất có thể sẽ như vậy nha! hắn hoàn toàn không khách khí cười nhạo nàng. Huynh..... huynh thực đáng ghét. nàng cũng không phải cố ý, nàng nhìn nhiều một chút hắn sẽ chết sao? Đồ nhỏ nhen! Ta tuyệt đối không phải là người lương thiện, nhớ lấy Khuất Dận Kỳ không hề để ý sự lên án của nàng. lúc cần thiết, hắn có thể hoàn toàn không có nhân tính. Nàng ngờ nghệch nghiên đầu suy nghĩ. Sao lại có người tự chê bản thân mình chứ? Hơn nữa còn bảo người khác nhớ kĩ, thật là một người kì quái mà. A, huynh tên là gì? nàng tò mò hỏi. Nàng mặc kệ hắn là người tốt hay là người xấu, cũng không hiểu được vì sao, chỉ là nàng muốn cùng hắn kết giao bằng hữu. Ta? đôi mi anh tuấn khẽ nhú, giờ đây, hắn rút cục khẳng định, nàng thật sự không biết thân phận của hắn. Thật thú vị, trong phủ của hắn lại có một nhà hoàn không biết mặt chủ nhân? Hắn mỉm cười gian ác, trêu đùa nàng. Vì sao ta phải nói cho người? Nàng lập tức á khẩu không trả lời được. Một hồi lâu, mới bất mãn nói: Này! Huynh là một đại nam nhân, sao lại nhỏ nhen như vậy chứ! Nói một chút cũng sẽ không sao mà. Nói thì có thể, nhưng – Khuất Dận Kỳ cố tình dừng lại để khiến nàng tò mò, sau đó mới chậm rãi nói tiếp: Nữ nhân có thể khiến ta nói ra tên mình, chỉ có hai loại: Thứ nhất là tri kỷ kiều diễm phần hồng, thứ hai là thê tử tương lai của ta. Nói xong, hắn tà mị liếc nhìn nàng. Người là loại nào? Lời hắn nói làm nàng nhụt chí, cúi đầu trả lời. Quên đi, huynh không cần nói nữa. Nhanh như vậy đã từ bỏ sao? Khuất Dận Kỳ nhướng mày, thực là chơi không vui mà, hắn còn tưởng nàng sẽ liều chết hỏi cho bằng được chứ! Bởi vì tôi không nằm trong hai loại người đó, cho nên cũng không trông chờ làm bằng hữu của huynh. Nữ nhân này cũng rất biết thân biết phận a! Bằng hữu? hắn tinh tế nghiên ngắm. Bằng hữu loại nào nha? Nàng chớp chớp đôi mắt to tròn, khuôn mặt nhỏ nhắn mờ mịt. Bằng hữu có rất nhiều loại sao? Khuất Dận Kỳ cười nhạo. Trong mắt hắn, nữ nhân chỉ gồm ba loại: Thứ nhất là nữ nhân của người khác, thứ hai là nữ nhân của hắn, thứ ba là nữ nhân hắn không cần nữa, mà trong đó, tuyệt đối không có loại là bằng hữu! Người muốn làm bằng hữu của ta? hắn hỏi lại. Hiện tại tôi không muốn nữa. Vì sao? cho tới bây giờ chỉ có hắn muốn hay không, hắn chưa từng quan tâm đến ý nghĩ của người khác. Bởi vì ở chung với huynh rất khó chịu. Khuất Dận Kỳ cười to. Nữ nhân này thật thẳng thắn! Hắn phát hiện, hứng thú của hắn đối với nàng càng lúc càng nhiều hơn a. Tôi đang phê bình huynh đó! sợ hắn nghe không hiểu, nàng liền nhắc nhở. Sao hắn đang bị mắng mà còn có thể cười vui vẻ đến như vậy a? Ta biết. Vậy huynh phải cảm thấy xấu hổ chứ! Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Khuất Dận Kỳ thật sự không thể tin, trên đời này cư nhiên tồn tại một cô gái đơn thuần như giấy trắng thế này, linh hồn trong sáng không tỳ vết, tựa như một đứa trẻ mới sinh, không có một chút tâm cơ nào. Xấu hổ ư? Không hề, ta cảm thấy kiêu ngạo về điều đó! Hắn cố ý làm trái lại nàng. Huynh..... Tôi không nói chuyện với huynh nữa. Con người này thật là khó nói chuyện mà! Nàng vừa muốn xoay người chạy, lại đột nhiên nhớ đến mình đang lạc đường rất thê thảm, đành phải quay đầu lại. Này, huynh có biết muốn đến Quan Phong Uyển phải đi đường nào không? Không phải người không muốn nói chuyện với ta sao? Hắn lạnh nhạt trả lời, như là không hề để

ý. Huynh..... huynh..... Nàng hít vào một hơi, đôi mắt linh hoạt trừng to nhìn hắn. Muốn ta nói cũng được. Khuất Dận Kỳ không có ý tốt nhìn vào chiếc khay trên tay nàng. Chỉ cần để ta ăn cái đó, ta liền nói cho người. Vậy sao được chứ! Nàng không chút suy nghĩ liền trả lời. Vì sao không được? Với tốc độ khiến người khác không kịp trở tay, hắn liền bốc một khối bánh bỏ vào miệng, khiến cho nàng muốn ngăn cản cũng không kịp. Huynh — trời ơi! Sao lại có người như vậy chứ! Nàng kêu lên sợ hãi, nhảy ra từng bước lớn, bộ dáng giống như đang che chở cho bảo bối, tư thế như là đang chống đối bọn cướp. Đây là điểm tâm ta phải đưa đến cho thiếu gia nha, nếu để hắn biết huynh ăn vụng điểm tâm của hắn, huynh liền xong đời. Bộ dáng chính nghĩa liêm từ của nàng làm hắn cảm thấy cực kỳ thú vị, trêu đùa tiểu cô nương này thực khiến người ta không thấy mệt a. Có sao đâu chứ! Ăn một hai miếng, hắn cũng sẽ không phát hiện mà. Nói xong, hắn lại muốn vươn ma trảo trộm bánh. Không được! nàng kêu to, hơn nữa còn dùng sức trừng hắn, Khuất Dận Kỳ không hề nghi ngờ, nếu hắn tới gần nàng thêm vài bước, chắc chắn nàng sẽ liều mình với hắn. Là người không cho ta ăn nha, đến lúc đó, dù người có cầu ta, ta cũng sẽ không để ý đến người! Hắn uy hiếp. Nhưng đáp án của nàng lại là — một nụ cười khê cùng mặt nạ quỷ đáng yêu. Nàng cầu hắn ăn ư? Hừ, thực không nghĩ tới nam nhân cũng thích mơ mộng hảo huyền a. Hắn nhún nhún vai. người không tin thì hãy đợi đó, rồi chúng ta sẽ biết. Nàng không thèm để ý tới hắn đâu! Xoay lưng, nàng rất chí khí chạy lấy người. Sợ gì chứ? Nàng không tin chính mình không thể tìm đường đi. Đợi chút! hắn lên tiếng gọi nàng lại, chỉ chỉ về hướng ngược lại. Quan Phong Uyển ở bên kia. Về mặt nàng hoài nghi nhìn hắn, nhất thời không biết có nên tin hắn hay không. Nam nhân giống yêu nghiệt này sao tự nhiên lại tốt như vậy? Khuất Dận Kỳ nâng mi, biểu tình của nàng thực là coi thường hắn mà, dám dùng vẻ mặt đó nhìn hắn! Đi thẳng theo đường này, đến cuối đường rồi quẹo trái, đi dọc theo hành lang đó, nếu không đến Quan Phong Uyển, ta sẽ chặt đầu mình xuống cho người ngồi. ánh mắt này của nàng, đổi lại nếu là kẻ khác thì đã cùng nàng cãi nhau rồi. Nàng nhăn mặt, chiếc mũi thanh tú đáng yêu, mang một vẻ ngây thơ hỏi. Đầu huynh thoải mái hơn ghế dựa sao? Vấn đề này, chờ sau khi người gặp qua thiếu gia, chúng ta sẽ thảo luận tiếp. Nhắc đến việc này, nàng mới bất tri bất giác ai nha một tiếng, phát giác chính mình lại cùng hắn giằng co lâu như vậy, liền nói: Không nhiều lời với huynh nữa, tôi phải nhanh chóng đem điểm tâm cho thiếu gia, thiếu gia nhất định đang không kiên nhẫn chờ đợi đâu, nếu huynh hại tôi bị mắng, nhất định tôi sẽ kéo huynh xuống nước chung. Tùy người. Người này thật sự không sợ chết mà! Nàng cuối cùng lại trừng mắt nhìn hắn. Tôi không phải là người không có đạo nghĩa giang hồ như vậy! Vừa dứt lời, thân ảnh yếu điệu của nàng đã cách hắn một quãng, càng lúc càng xa. Giang hồ đạo nghĩa? Hắn thực muốn nhìn, đạo nghĩa giang hồ của nàng sau này sẽ như thế nào nha! Bờ môi khê nhếch mang đầy tà ý, hắn đổi hướng, đi về một con đường bên tay trái, thân hình nhanh chóng biến mất.

2. Chương 2

Nàng đã nói tên kia có ý xấu mà!

Tiểu nha đầu mím môi, rầu rĩ suy nghĩ.

Nàng lại lạc đường sao? Đương nhiên

không phải, nàng quả thật đã tìm được Quan Phong Uyển, hắn không hề lừa

nàng, nhưng mà tên vô lại này lại không nói cho nàng, khiến nàng vòng

đường xa mà đi, nếu không phải trên đường đi gặp được quản gia bá bá,

chỉ sợ nàng còn không biết mình đã phải đi một chặng đường dài oan uổng.

Hắn nhất định là cố ý mà! Thực độc ác.

Lần sau để nàng nhìn thấy hắn, nàng nhất định sẽ dùng sức, thực dùng sức mắng hắn!

Vòng qua khỏi hành lang gấp khúc, nàng vừa định oán giận nơi ở này quá lớn, hại nàng đi đến đau cả chân thì đã tới thư phòng.

Hình như chủ quản phòng bếp kêu nàng đưa điểm tâm đến thư phòng, đúng không nhỉ?

Nàng nghiêng đầu suy nghĩ một chút, quyết định thử xem— bởi vì nàng thật sự không muốn lại bị mắng nha.

Nàng nhẹ nhàng đẩy cánh cửa thư phòng ra, vốn định nhìn xem bên trong có ai không, thực không nghĩ tới — đúng là có người! Hơn nữa..... thân hình kia sao lại quen thuộc vậy chứ? Hình như..... Oa! Là hần!

Sau khi thấy rõ ràng người đang nằm trên ghế dựa là ai, nàng ngay cả nghĩ cũng chưa kịp, liền đẩy mạnh cửa

phòng, nhanh chóng đi về phía hần.

Huynh, huynh, huynh.....

Ta làm sao? nàng rốt cục đã hiểu?

Khuất Dận Kỳ từ từ nhàn hạ thưởng thức sự kinh ngạc của nàng.

Thẳng thắn mà nói, trình độ của nàng còn hơn cả hần đã nghĩ, hần vốn tưởng rằng, nàng sẽ sợ tới mức nghệt ra,

nhưng lại không ngờ rằng nàng còn có thể chuyển động, không hề đứng mực chỉ vào mũi hần, lại còn có thể nói tiếp [Tuy rằng tôi biết huynh, huynh, ...], nàng không hề như hần mong đợi trở nên ngờ nghệt.

Mà sau khi nàng nói một câu, người ngờ

nghệt lại đổi thành hần — Huynh không muốn sống sao! Đã ăn đồ của thiếu gia, dù sao tôi sẽ không nói lại, nhưng mà bây giờ, huynh thế mà còn

được một tác lại muốn tiến một thước, ngay cả chỗ của thiếu gia, huynh cũng dám kiêu ngạo, nếu để người ta nhìn thấy, huynh nhất định sẽ chết đó.

Không — không thể nào? Cái đầu ngốc của nàng..... vẫn còn chưa hiểu? Thực không hiểu được hần nên nói nàng đơn thuần hay là thiếu đầu óc đây, trong khoảng thời gian ngắn, hần hoàn toàn không biết phải phản ứng như thế nào.

Nữ nhân ngốc nghếch thế này đúng là chưa từng có mà!

Được rồi! Nếu nàng muốn ngu ngốc, vậy hần liền chơi cùng nàng.

Khuất Dận Kỳ lại nằm xuống, còn cố ý nhắm mắt lại trước mặt nàng. Nằm một chút cũng không chết ai mà, người khản trương cái gì chứ?

Không được! Huynh đứng lên cho tôi! nàng liền lôi kéo, hại hần thiếu chút nữa té xuống ghế.

Hần có nghe sai không vậy? Nàng thật sự

nói Huynh đứng lên cho tôi sao? Hần sống lâu như vậy, chưa từng có

người dám ra lệnh cho hần, mà nha đầu ngu ngốc này lại — tốt lắm, hần sẽ chơi với nàng.

Đừng kéo, ta đứng lên là được mà. hấn càng lúc càng chờ mong sau khi nàng biết được thân phận của hấn, biểu

tình của nàng sẽ như thế nào.

Huynh ở trong này làm cái gì? nàng tức giận tra hỏi hấn.

Vậy còn ngươi, ngươi ở đây làm cái gì? hấn lạnh nhạt hỏi lại.

Tôi đưa điểm tâm đến cho thiếu gia chứ gì! nhớ tới tác phong cường đạo của hấn, nàng liền đem khay bánh tránh xa hấn, đồng thời cũng lui lại vài bước, biểu tình giống như đang đề phòng cướp.

Huynh có biết thiếu gia đi đâu không? nàng vốn muốn bỏ khay bánh xuống trước, nhưng có hấn ở trong này, nàng không quan sát kĩ, không bị hấn đánh lừa mới là lạ.

Cho ta ăn một quả hạch đào đi, ta liền nói cho ngươi.

Xem đi! Con ma đói này >”<>

Huynh mơ cũng đừng mơ, tôi không muốn cùng huynh bị đánh đầu. nàng mới không thèm đáp ứng, nói đến đây, nàng mới nhớ thù cũ chưa tính với hấn. Đúng rồi, đúng rồi! xem chút nữa tôi quên hỏi huynh, vì sao huynh lại hại tôi đi đường vòng?

Bởi vì ngươi ngốc. hấn trả lời rất lưu loát!

Nghe vậy, nàng thổi phồng hai gò má. Lừa một người ngốc nghếch, huynh không thấy thẹn sao?

Có sao?

Có! nàng dùng sức gật đầu.

Ta lại cảm thấy, người nên kiểm điểm là nữ nhân nào đó không có trí thông minh, lúc nào cũng tuân lệnh người khác, sự ngốc nghếch của nàng ta khiến ta cảm thấy mình tài giỏi nha. Sao lại có người như vậy chứ, ức hiếp người khác mà còn sợ người đó chưa đủ thảm hay sao? Đúng là một tên được tiện nghi mà còn khoe mẽ!

Nhân duyên của huynh nhất định rất thất bại. nàng rầu rĩ nói.

Sao lại nói như vậy? bằng hữu của hấn nhiều vô số, sao nàng biết được chứ?

Bởi vì miệng lưỡi của huynh rất độc địa.

Nghe vậy, hấn mới biết được nguyên lai nàng đang châm biếm hấn.

Khuất Dận Kỳ bưng tỉnh gật gật đầu. Ta

đã nói rồi, ta không phải là người lương thiện, đừng ôm kỳ vọng quá lớn ở ta, nếu không – đến lúc đó sống không bằng chết thì đừng trách sao ta

không nhắc nhở ngươi.

Hấn nói thật nhẹ nhàng, thực ôn nhu,

nhưng không hiểu sao nàng lại cảm thấy một trận kinh hãi, giống như hấn

đang tuyên cáo với nàng điều gì đó..... Huynh..... Đang nói cái gì vậy? Nàng không hiểu, đầu óc đơn giản của nàng không thể lý giải quá nhiều nha.

Tiểu nha đầu đặc biệt này. Khuất Dận Kỳ

yên lặng nhìn nàng, trò chơi tiếp theo của hắn đã lặng lẽ bắt đầu — nàng rất đơn thuần, không nhiễm một chút phàm tục, khí chất cùng nhân cách

vô cùng hoàn mỹ nha!

Nhưng cũng bởi vì nhân cách của nàng đã

câu động ma tính trong người hắn, tà ác kêu gào muốn vấy bẩn linh hồn

nàng, đoạt đi sự vô tư, không âu lo của nàng.

Là cố chấp hay là điên cuồng? Khuất Dận

Kì không muốn nghĩ đến, nữ nhân khi đã khơi mào dự vọng của hắn, trong

quá trình đạt được mục tiêu của mình, hắn có thể dùng bất cứ thủ đoạn

tồi tệ nào, đạo đức lương tri hoàn toàn không nằm trong mắt hắn.

Hắn có dự cảm, đây sẽ là một cuộc chiến trước nay chưa từng có, mà, không có nghi ngờ gì hắn vẫn sẽ là người chiến thắng.

Sao huỳnh..... lại nhìn tôi như vậy chứ? ánh mắt của hắn làm lòng nàng cảm thấy sợ hãi.

Hắn mỉm cười, hết sức ôn nhu . Ta đang suy nghĩ xem tên như thế nào thì sẽ phù hợp với dạng người như người.

Nghe vậy, nàng liền dời tầm mắt, vẻ mặt mất mát: Huỳnh muốn gọi sao thì gọi.

Nàng tuy rằng không để ý, nhưng khi đối

mặt với hắn, rất khó nói nha, nàng thực sự hy vọng mình có một cái tên,

đại biểu cho chính mình, sẽ nghe tên mình từ miệng hắn..... cảm giác thật

lã lã mà trước đây nàng chưa từng có, nó xuất phát từ sự tự ti ư?

Không chịu nói cho ta biết sao? không có cách nào khác, hắn đối với con mồi của mình luôn không có đủ kiên nhẫn a.

Nàng biết hắn hiểu lầm, vừa định mở

miệng giải thích thì một âm thanh đã xông đến— Nha đầu xấu xí, sao ngươi còn ở đây, đại nương tìm người, chuẩn bị lột da ngươi kìa –

Là quần gia bá bá vừa rồi đây mà.

Nàng đang muốn nói gì đó thì quần gia đã phát hiện ra Khuất Dận Kì đang nhìn hắn, vội vàng cung kính thưa: Thiếu gia.

Thiếu gia? Đang kêu ai vậy? Nơi này rõ

ràng chỉ có ba người bọn họ nha..... Nàng hoang mang nhìn theo hướng lão

quần gia đang cuối đầu, vừa nhìn thấy đôi mắt đen cười như không cười

của hắn, trong đầu nàng liền vang một tiếng, tất cả suy nghĩ rồi bời.

Nàng choáng váng, khuôn mặt nhỏ nhắn trống rỗng, không hề có một phản ứng nào.

Hắn, hắn, hắn..... Là thiếu gia? Vậy sao hắn không chịu nói sớm chứ? Còn nữa, lúc trước nàng còn nói ... nói...?

Vừa suy nghĩ, nàng vừa hận không thể chặt đầu mình xuống rồi đã cho hai phát a.

Thật sự là đầu heo mà! làm gì có người

nào vừa gặp sẽ có khí thế bất phàm như vậy chứ? Vì sao nàng không sớm

nhận ra, còn dám nói chuyện bất kính với hấn nữa, khó trách... hấn nói
nàng ngốc cũng đúng lắm.

Ồ..... Hiện tại nàng nên làm gì bây giờ?

Tốt lắm, hấn đã được như ý muốn.

Quả nhiên nàng đã ngây ra như phỗng, lúc này thì không làm rồi chứ?

Khuất Dận Kỳ thanh thản tự nhiên nhìn vẻ mặt si ngốc của nàng, rồi đến khi nàng đã chấp nhận sự thật, cuối cùng

là vẻ mặt bi thảm như sắp chết..... Ách..... Thiếu gia..... lão nô bộc khó hiểu nhìn hai người, lên tiếng hỏi:
Nếu không có việc gì nữa, đại nương

đang tìm nàng, cho nên.....

Khuất Dận Kỳ không thèm liếc mắt nhìn

hấn một cái, ánh mắt như cũ dừng lại trên người nàng. Từ hôm nay trở

đi, nha đầu kia ở lại đây hầu hạ ta.

A?

Còn điều gì nữa sao? hấn vừa nâng mắt nhìn, không giận mà cũng khiến lão quản gia run lên từng đợt. Nuốt nuốt nước miếng, quản gia nơm nớp lo sợ nói: Không có, lão nô xin cáo lui.

Khi trong phòng lần thứ hai chỉ còn lại hai người, Khuất Dận Kỳ nhìn

tiểu nữ nhân dường như đã bị hù dọa bay mất ba hồn bảy vía rồi, trào

phúng nói: Người còn định bưng điểm tâm đó bao lâu nữa? Không mời tay sao?

A? Một câu làm nàng bưng bình tĩnh, vội vội vàng vàng đưa điểm tâm đến chỗ hấn. Thiếu gia mời dùng.

Không được, ta sợ người nào đó đe dọa sẽ lấy mạng ta nha. Trêu đùa người khác còn cố ý cười nhạo họ, thật sự là rất không có đạo đức, nhưng hấn vẫn làm như vậy.

Hai gò má nàng ửng hồng, lại không có can đảm mở miệng kháng nghị.

Nô tỳ đáng chết, không nên mạo phạm thiếu gia.

Nhưng mà, tay chân nàng càng luống cuống, hấn lại càng nổi lên ác ý muốn đùa giỡn nàng.

Vậy bây giờ ta có thể ngồi xuống chưa? Dừng một chút, Khuất Dận Kỳ muốn làm nàng cảm thấy xấu hổ, sau đó hấn mới thêm vào một câu: Bây giờ sẽ không có người sống chết cũng muốn kéo ta xuống, làm cho ta té ngã rồi chứ?

Đầu nàng cúi thấp đến gần như chạm mặt đất. Nô tỳ thật sự không phải cố ý Nàng nóng ruột muốn giải thích, thực không nghĩ đến vừa mới bước vài

bước thì đã không cẩn thận đập vào góc áo, lão đảo một chút mới đứng

vững mà bước tiếp được..... Nhưng mà, nhìn đĩa điểm tâm cầm trong tay bị

văng ra khỏi mâm, rồi lại nhìn điểm tâm bị rơi vãi..... Nàng choáng váng,

khóc không ra nước mắt.

Hay rồi, cái này gọi là tội chất thêm tội, lần này nếu như nàng không chết thì ngay cả ông trời cũng không chịu được nha.

Khuất Dận Kỳ cố nín cười, nhìn nàng. Xem ra người vẫn không muốn cho ta ăn rồi.

Câu này là có ý gì a? Nàng tự nhận mình không đủ thông minh, thật sự không hiểu được hàm ý trong đó.

Hai đầu gối khễ cong, nàng hoảng loạn quỳ xuống. Nô tỳ bất cần, cam tâm chịu phạt.

Ta có nói muốn phạt người sao?

A? Nàng làm nhiều chuyện sai như vậy, nghe nói thiếu gia

là người thường phạt phân minh, lãnh khốc vô tình, vậy mà lại không phạt nàng? Điều này làm sao có thể!

Nói tên của người cho ta biết, còn lại đều xí xóa hết, thế nào?

Có chuyện hời như vậy sao? Nàng chỉ ngây ngốc nhìn đôi mắt mị hoặc, sâu thẳm của hắn, thực sự không đoán ra tâm tư của hắn nha.

Ách..... Tôi.....

Việc này khó xử lắm sao? Hắn nhìn thẳng vào khuôn mặt khốn đốn của nàng.

Vừa rồi..... người hắn là đã nghe quản gia bá bá..... Nàng nói quanh co lòng vòng. Vì đầu óc vốn đơn giản nên trong chốc lát không tìm được từ nào thích hợp để giải thích.

Đúng vậy! Ta có nghe thấy, nhưng hắn không có kêu tên người. Dừng một chút, Khuất Dận Kỳ nhíu mày nhìn lại. Không lẽ ngay cả một cái tên người cũng không có sao?

Lời hắn nói làm nàng xấu hổ mà khẽ run.

Cho dù nàng có tên cũng không ai thèm gọi, dần dần cũng đã bị lãng quên trong dòng chảy của năm tháng, mọi người sớm đã quen gọi nàng là “nha đầu xấu xí” a, ngay cả nàng cũng cho là vậy.

Khuất Dận Kỳ âm thầm mỉm cười kinh miệt.

Quả thực là một nha đầu không đáng để ý, không có tên gọi cũng là chuyện thường tình thôi, dù sao thân phận thấp hèn, cũng không gây ảnh hưởng đến người khác.

Gặp gỡ nàng, xem như là chuyện ngoài ý muốn đi! Mà nàng lại gọi lên sự hứng thú của hắn, cùng nàng chơi đùa một chút thì có sao chứ?

Đứng lên đi! Hắn một tay nâng nàng dậy, mang theo sự ôn nhu cùng thương tiếc.

Nếu muốn hủy hoại một người, sao lại không cho người đó được sung sướng trước, nếu không, thì sao có thể khiến nàng cam tâm tình nguyện dâng bản thân lên để hắn hủy hoại chứ?

Vậy rốt cục là nên tàn khốc đến ôn nhu hay ôn nhu đến tàn khốc đây?

Thay vì trách móc hắn chẳng bằng hãy trách nữ nhân này quá ngốc, trong trò chơi này nếu không phải hai bên cùng đồng ý thì sao có thể chơi tiếp được?

Ngón trỏ thon dài khẽ vuốt dấu tích gai mắt trên khuôn mặt kia, hắn âm thầm quyết tâm, cho nàng ngọt ngào trước nay chưa từng có, khiến nàng hạnh phúc muốn chết.

Đồng thời, cũng sẽ làm cho nàng hiểu được, cái gì gọi là thống khổ đến tận xương cốt, khiến nàng một khắc cũng không muốn sống tiếp nữa!

Nàng nhìn hắn. Rõ ràng, vẻ mặt hắn rất ôn hòa, nhưng sao lại làm lòng nàng sợ hãi không hiểu lý do.

Thiếu..... Thiếu gia..... Cảm giác nói không nên lời này, thật sự rất kỳ quái, rất...bất an.

Không cần phải kinh sợ như vậy, sau này chúng ta còn gặp mặt mỗi ngày mà

Người — nói thật sao? Nàng vốn tưởng rằng, hấn chỉ tùy tiện nói mà thôi, không nghĩ tới..... Nhất thời nghĩ đến việc sau này có thể thường xuyên nhìn thấy gương mặt bất phàm xuất sắc này, tim nàng không không chế được mà đập thật nhanh, đập thật nhanh, thật nhanh... Ta còn tưởng rằng tuy người đã hóa thành tượng, nhưng thính giác vẫn bình thường . Hay là..... liếc mắt nhìn nàng một cái, hấn không nhanh không chậm lại nói: Người tình nguyện trở về để đại nương lột da sao? Ta không nghĩ ra được thân thể người sau khi cắt xong còn gì nữa. Xương cốt sao?

Người thiếu đạo đức chính là như vậy, tùy tiện nói mấy câu cũng có thể tổn thương đến người khác.

Không muốn nha. Nàng nhăn nhăn cái mũi thanh tú Giọng nói của đại nương the thé thật giống bà đồng, mỗi lần bị nàng ấy mắng

xong, lỗ tai đều ong ong, đầu đau nhức, tôi thà tình nguyện ở lại hầu hạ người.

Bà đồng? Vậy mà nàng cũng nói được!

Khuất DậnKỳ cười lạnh Cho nên cùng ta tính toán so đo, tranh luận người sẽ không thấy uất ức?

A! Nào có người như vậy ! Nàng đã đủ mất mặt rồi, lại còn dùng những lời này châm biếm nàng, không phải hấn tính giễu cợt nàng cả đời chứ?

※※※

Trong trà lâu người người chen chúc, lại có một gian sương phòng đẹp để được ngăn cách với những ồn ào náo động ở ngoài.

Hai gã nam tử khí chất khác xa nhau, nhưng đều nổi bật bất phàm đang ở bên trong đó.

Khuất DậnKỳ hơi híp con ngươi lãnh mị sâu thẳm, nhẹ nhàng cầm ly

ngọc, uống cạn mỹ tửu bên trong. Dù chỉ là một động tác lơ đãng, vẫn tản ra vẻ mị hoặc có thể chết người.

Còn nam tử đối diện đang hứng thú quan sát.

Chỉ một người bình thường mà lại có thể mọi lúc mọi nơi đều hấp dẫn

người khác như vậy, may là ở đây không có nữ nhân, nếu không, ba hồn bảy vía của các nàng không bị hấn ta câu mất mới là lạ.

Trở trâu thay, người này lại luôn xem nữ nhân là loài động vật hạ

đẳng nhất, hèn mọn nhất, hơn nữa còn khinh thường các nàng. Thực không

hiểu dạng hồng nhan khuynh thành nào mới có thể dạy cho hấn ta biết thế

nào là tình yêu!

Nói cách khác, Khuất DậnKỳ này chính là kẻ ngay từ nhỏ đã biết làm đau lòng nữ nhân.

Nhìn cái gì? Khuất DậnKỳ lộ ra một ánh mắt lạnh quét sang ánh mắt đang dò xét của Chu Huyền Lệ.

Chu Huyền Lệ lơ đãng phe phẩy chiết phiến(quạt xấp) trong

tay vài cái, thay đổi một góc độ khác để thưởng thức “Tư sắc” của hấn

ta, cười nói Ta đang ngắm dung mạo còn thắng cả Phan An, cổ kim có một

không hai, mỹ nam tử cái thế độc nhất vô nhị trong thiên hạ a!

Nhàm chán! Khuất DậnKỳ hừ một tiếng, chẳng buồn để ý tới tên bằng hữu lâu năm không chút đứng đắn này.

Người nói như vậy là không đúng rồi. Bộ dạng đẹp đẽ chính là để cho người ta ngắm, để ta ngắm thêm vài lần sẽ chết sao? Tên hẹp hòi! Mặc dù miệng cười không kiềm chế được nhưng trên người Chu Huyền Lệ vẫn

toát ra một cỗ khí chất tao nhã tôn quý tự nhiên không gì sánh được, một sự tôn vinh không khó tưởng tượng.

Đường đường Lâm Uy Vương gia, chẳng lẽ lại có sở thích đoạn tụ[1] sao?

[1]đoạn tụ: Mỗi tình nổi tiếng giữa Hán Ai Đế và Đổng Hiền, ở đây ý chỉ người nam bị đồng tính.

Bị một câu chế nhạo như thế nhưng Chu Huyền Lệ cũng không có vẻ gì là tức giận, trước sau vẫn nhàn nhã. Nếu có thể có một hồng nhan tri kỷ như người, bắt ta làm một Hán Ai Đế cũng không có gì đáng ngại

Người đừng đem ta so sánh với nữ nhân. Khuất DậnKỳ chán ghét nhú mày.

Người vẫn bài xích nữ nhân như vậy sao?

Khuất DậnKỳ dùng một tiếng hừ lạnh đáp lại.

Đừng như vậy a! Người không cảm thấy mỹ nhân là một cảnh đẹp

cực kỳ vui mắt, khiến cho người ta vui vẻ thoải mái sao? Hơn nữa nữ nhân thiên kiều bá mị[2] còn có thể mang đến cho người cảm giác vui sướng,

nói như vậy người đã hiểu rồi chứ, nếu một đấng vừa ôm người ta, chiếm

hết tiện nghi của người ta mà một đấng còn hết sức ghét bỏ người ta,

người không thấy hành vi như vậy thật đáng khiến người khác phỉ nhổ sao? Mặc dù đề tài này đã nói đến chán rồi, nhưng hẳn có cơ hội là Chu Huyền Lệ vẫn không quên ‘Giảng đại nghĩa’ một phen.

[2]thiên kiều bá mị: đáng vẻ xinh đẹp động lòng người.

Việc trở thành tâm đầu ý hợp với Khuất DậnKỳ đến hẵn cũng cảm thấy không thể tưởng tượng được.

Nói đến cũng thật mất mặt, lần đầu tiên hai người gặp mặt nhau, là ở — kỹ viện. Khi đó, hẵn đang cùng danh kỹ vui vẻ ở bên trong! Không biết

từ đâu lại chui ra một gã ác bá lưu manh, nhìn trúng đại mỹ nhân đang

nũng nịu trong lòng hẵn, còn kiêu ngạo cầm tiền đề chết người, vẻ mặt

thì như cường đạo, nói có bao nhiêu chán ghét liền có bấy nhiêu chán

ghét.

Mà hẵn, tất nhiên là việc nhân đức không nhường ai rồi! So về tiền tài, hẵn còn sợ để thua người khác sao!

Cũng không phải hẵn quyến luyến gì nữ nhân kia, chẳng qua — đây là vấn đề liên quan đến mặt mũi của nam nhân thôi!

Không ngờ, tên kia quả thực không có nhân phẩm đến cực điểm, thét to

một tiếng, đám tùy tùng bên người liền xông lên. Thật may là công phu

quyền cước của hẵn cũng không tệ, nếu không, sợ đã thành quỷ phong lưu

chết dưới hoa mẫu đơn rồi.

Nhưng mà, trăm cái chặt chẽ cũng có một cái sơ hở, có kẻ nhân lúc hẵn sơ ý mà đánh lén từ phía sau, Khuất

DậnKỳ thờ ơ lạnh nhạt kia liền tiện tay giúp hẵn giải nguy. Thật sự là

“tiện tay” nha! Tên này ngang tàng chết đi được, ché rượu của Bách Hoa

Lâu khó uống, tùy tiện ném ra ngoài, vừa vắn liền “Rất không cẩn thận”

ném tới tên lưu manh phía sau hẵn, lực đạo kia đủ để ném đến nỗi một gã

khỏe mạnh biến thành đầu rơi máu chảy, khóc kêu cha gọi mẹ.

Khi đó, hắn nhìn thấy tên kia ôm cái

đầu bị toạc ra thành một cái洞 lớn khóc đến vang trời mới cực kỳ nghi hoặc hỏi y: “Rượu có khó uống

mấy cũng không cần dùng sức đập vỡ như

vậy chứ?” Thực rất dọa người.

Mặt Khuất Dận Kỳ không mang theo biểu

cảm gì mà liếc mắt nhìn hắn: “Dù sao cũng phải có người chịu trách nhiệm việc ta không thoải mái.”

Ý là, chỉ trách tên kia xui xẻo, làm mất nhã hứng uống rượu của hắn ta.

Chu Huyền Lệ cao giọng cười to. Vị nhân huynh này rất có cá tính, khiến hắn bắt đầu có hứng thú muốn kết giao bằng hữu.

Hắn không cần được mời mà thật tự nhiên ngồi xuống, tự ý châm đầy chén rượu: “Huynh muốn uống rượu

đúng không?”

Ta mời, huynh cứ uống cho thật thống khoái vào, tránh việc người tiếp

theo bị đập bể đầu biến thành ta.”

Khuất Dận Kỳ không tỏ vẻ gì, chỉ yên lặng ngồi uống rượu của hắn.

Kể từ đó, Chu Huyền Lệ liền biến thành

một con ruồi bọ đuổi mãi không đi, suốt ngày lảng vảng trước mặt Khuất

Dận Kỳ, mặt dày mày dạn đến mức làm cho người ta rất muốn đập bẹp hắn.

Nhưng kỳ lạ là, dù hắn có bao nhiêu lời lẽ lạnh nhạt đi kèm với khuôn mặt như khối băng ngàn năm cũng

không làm đông lạnh được nhiệt tình tràn ngập của Chu Huyền Lệ, mãi đến khi bị

phiền chịu không nổi nữa hắn mới lạnh lùng trào phúng hắn ta rằng: “Lâm

Uy Vương gia khổ sở dây dưa với một tên tiểu dân không có chức tước như

ta, rốt cuộc là có dụng ý gì đây?”

Chu Huyền Lệ sững sốt.

Từ sau hôm rời khỏi Bách Hoa Lâu, hắn

liền thăm dò lai lịch của Khuất Dận Kỳ, không nghĩ tới đối phương cũng

vậy, thế mà còn không thềm để thân phận hiển hách của hắn vào mắt, một

chút mặt mũi cũng không cho hắn.

Khuất Dận Kỳ này rất không đơn giản!

Thú vị, thật sự rất thú vị!

Kiểu này, không quán lấy hắn ta đến cùng, hắn sẽ không gọi là Chu Huyền Lệ.

Không ngại thái độ cự tuyệt người ở

ngoài ngàn dặm của y, hắn vẫn mang theo khuôn mặt nóng dán vào cái mông

lạnh của người ta như trước, lại còn vui vẻ tự đắc về chuyện đó, da mặt

dày đến nỗi hoàn toàn không cảm thấy đó là hành vi mất thể diện.

Hôm nay hồi tưởng lại, hắn cảm thấy bản thân thật đúng là rất bị coi thường.

Chỉ có điều, cũng không phải không đáng giá! Chỉ ít, lương tâm tên này cuối cùng cũng thức tỉnh mà chịu

“rủ

lòng thương xót” hắn.

Vì sao phải cố chấp kết giao bằng được
với Khuất Dận Kỳ như vậy? Nếu bảo hần nói, trong lúc nhất thời, hần cũng rất khó tìm ra được một nguyên nhân, tình hữu nghị giữa nam nhân với
nhau, có lúc rất khó hình dung, ai bảo hần từ ánh mắt đầu tiên thì đã
liền sống chết tán thưởng Khuất Dận Kỳ làm chi!

Loại nam tử cô độc lãnh cảm tuyệt đối,
cả trái tim cũng hoàn toàn không có chút độ ấm giống như Khuất Dận Kỳ
này, nhưng nếu có thể được hần thừa nhận quan hệ, thì đó sẽ là chuyện
suốt đời.

Cá tính hần thực sự rất cực đoan, khó
nói là tốt hay không tốt, hần lạnh lùng kiêu ngạo đến không hề để mọi
thứ trên thế gian vào mắt.

Về bằng hữu tri âm, Chu Huyền Lệ hần xem như là duy nhất.
Còn hồng nhan yêu thương.... Không biết
là nữ nhân may mắn nào nữa, quá trình có lẽ sẽ khổ cực, nhưng một khi đã làm hần chịu giao trái tim ra,
khi đó hần sẽ là tuyệt đối cuồng nhiệt
cùng cố chấp.

Đây cũng là nguyên nhân khiến hần tán thưởng Khuất Dận Kỳ – một gã hán tử chính trực điển hình.
“Đáng xấu hổ phải không? Đây cũng là ta học hỏi từ người nào đó thôi, người không hiểu cái gì gọi là “huyết
thống” sao?” Lời lẽ châm chọc lạnh đến tận xương tủy, từng chữ từng chữ
mang theo rét lạnh mãnh liệt, kéo tâm tư đang chu du của Chu Huyền Lệ
về.

Hần quay mắt nhìn lại. “Người lại nói chuyện lạnh như băng rồi.”
“Không có cách nào, con người ta trời sinh đã là một động vật máu lạnh, không máu không nước mắt.”
“Vì một lão đầu không ra gì, có đáng không?”
“Làm sao người biết được ta chỉ đơn thuần là vì trả thù mà không phải là vì tiện trời sinh?”
“Nói như vậy, ta cũng rất tiện sao?” Về mặt Chu Huyền Lệ khổ não như sa vào giữa mây đen mù sương,
lầm như
có thật mà bày ra biểu cảm tự cho là xấu hổ nhất. “Làm sao bây giờ? Ta
đây không có một lão phụ thân mặc sức hoang dâm, lão nương ta cũng không vì vậy mà bị tức chết, lại càng
không có một thời thơ ấu chịu cảnh cô
đơn lạnh lẽo, đáng thương cùng đáng tiếc, ta nên làm thế nào để chuộc
tội cho nhân cách hoàn mỹ của mình đây?”

Khuất Dận Kỳ trầm mặt xuống. “Người thấy chuyện này thú vị lắm sao?”
Ách ách! Bão nổi rồi, sét đánh rồi,
thời tiết thay đổi rồi... “Thật đáng sợ nga, dọa chết người rồi.” Chu
Huyền Lệ run lên hai cái, sau đó thay đổi vẻ mặt, giễu cợt nói: “Người

đừng vậy nữa, bày ra vẻ mặt chết người kia làm gì? Thật bất mãn! Không phải ta muốn nói đâu, nhưng người vì chuyện trả thù này đã nuốt vào không ít oán hận, làm cho tâm tình của mình lúc nào cũng nằm trong trạng thái tồi tệ, thật sự rất nhàm chán.”

“Thế gian xấu xí này, vốn đã không có nhiều sự vật tốt đẹp khiến cho tâm tình con người vui vẻ rồi.”

“Người nói như vậy là không đúng rồi.”

Chu Huyền Lệ sức kháng nghị. “Lấy ta mà nói đi, người không cảm thấy ta rất đáng yêu, rất mê người, hoàn hảo tới cực điểm sao?” [NV: ca ca này tự tin quá =]]

“Ừm, hừ!” Khuất Dận Kỳ liếc xéo hắn một cái, thật không đáng để bình luận. Trên thực tế, hắn đang hoài nghi bản thân làm thế nào mà có thể chịu đựng được tên nam nhân buồn nôn này nhiều năm như vậy chứ?

Thái độ gì đây! Ngang nhiên lè mắt nhìn người khác!

Chu Huyền Lệ lắc đầu, bỏ đi, tạm thời không thêm tính toán với hắn.

“Người dự định cứ như vậy mà đấu đến chết với lão đầu nhà ngươi sao?”

“Có lẽ.” Giọng điệu của Khuất Dận Kỳ

nhặt đến nỗi giống như không liên quan gì đến hắn, vì rằng người nọ có tồn tại hay không tồn tại cũng chẳng phải là chuyện quan trọng gì.

Ôi! Tình thân bạc bẽo, tâm của hắn, từ khi còn nhỏ lúc nhìn thấy mẫu thân mang theo oán hận mà chết đi cũng đã chết theo rồi.

“Chẳng lẽ sẽ không có nữ nhân nào làm

người lưu luyến sao?” Biết rõ vấn đề này có bao nhiêu ngu xuẩn nhưng Chu Huyền Lệ vẫn không nhịn được mà hỏi.

“Người đang nói mình à?” Một lời khiêu khích, trên mặt Khuất Dận Kỳ tựa như xẹt qua một nụ cười như có như không.

Chu Huyền Lệ vì một nữ tử không rõ danh tính, cũng không biết đến từ nơi nào mà nhớ mãi không quên, chuyện “thủ thân như ngọc” này, hắn ít nhiều cũng biết một chút.

Chu Huyền Lệ nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi. Đáng giận! Tên này dám cười nhạo hắn.

“Khuất Dận Kỳ! Sau này ngươi tốt nhất

đừng bại trong tay nữ nhân, bằng không ta sẽ nhớ kỹ vẻ mặt hôm nay của ngươi!” Nếu có ngày đó mà không cười nhạo chết y, Chu Huyền Lệ hắn kiếp sau thà đầu thai làm nữ nhân mặc y đùa bỡn!

Kì lạ, vừa nghe thấy lời này, trong đầu Khuất Dận Kỳ bất chợt hiện ra một khuôn mặt không hoàn mỹ lắm nhưng vô

cùng hồn nhiên... “Vậy sao?” Hắn thì thảo tự hỏi, rồi đột nhiên nhả ra một câu: “Huyền Lệ, ngươi có biết có một loại nữ nhân, có thể nói là tuyệt

đối ngẫu thơ đơn thuần, hoàn toàn không có một chút tâm cơ, thuần khiết tựa như một tờ giấy trắng không chút vết bẩn nào hay không.”

“Sở thích mới của ngươi sao?” Chu Huyền Lệ có chút kinh ngạc.

Nữ nhân lui tới bên cạnh Khuất Dận Kỳ

luôn đếm không xuể, nhưng y chưa bao giờ đề cập đến trước mặt hần, bởi vì không đáng để ý nên cũng không có gì cần phải thảo luận, mà lúc này... xem ra dường như rất thú vị.

“Phải nói là thử thách mới.”

“Chắc, thật vô tình.”

Luôn luôn là như vậy, chỉ cần là người

Khuất DậnKỳ vừa mất, liền không cần để ý đến đối phương là hoàng hoa khuê nữ hay là kĩ nữ phóng đảng, hần đều cuồng nhiệt trong quá trình tranh đoạt, không chỉ có thân thể, mà cả linh hồn cũng chìm sâu vào đến tận đánh mất chính mình.

Trong quá trình tranh đoạt, hần có thể

giở mọi thủ đoạn, khi ôn nhu sẽ nói những lời ân ái say đắm vô cùng, đến lúc chấm dứt, lại có thể không chớp mắt mà nhìn đối phương chết ngay trước mặt hần.

Đã từng có một nữ nhân ngu xuẩn, khờ

dại lấy cái chết ra bức hần, nghĩ rằng hần sẽ có chút quyến luyến, dù sao hai người cũng từng có một khoảng thời gian tình nồng ý mật.

Không ngờ rằng, hần cứ như vậy mà nhìn

nàng cắt cổ tay đến máu chảy ròng ròng trước mặt mình, mãi đến khi nàng chỉ còn sót lại một hơi thở, hồn phách sắp yếu ớt phiêu tán, hần mới lạnh lùng gọi người đến nhặt xác, Chu Huyền Lệ chưa từng gặp qua người nào có thể máu lạnh hơn Khuất DậnKỳ cả.

Đương nhiên, nữ tử kia cuối cùng cũng không chết, nhưng từ đó về sau chấm dứt hi vọng, tâm như tro tàn.

Nam tử mạnh mẽ, tuấn mĩ tà mị như vậy,

có thể làm cho nữ nhân yêu đến cuồng si mãnh liệt nhất, mà sau khi yêu, đó là vực sâu thống khổ, vạn kiếp bất phục.

Thật đúng là nghiệp chướng, có lúc ngay cả hần cũng cảm thấy tên xấu xa này nên bị đầy xuống mười tám tầng địa ngục mới phải.

Tuy rằng, chính mình cũng đổi qua từng

người từng người nữ nhân, cũng không sáng sủa hơn là bao, nhưng khác biệt ở chỗ, nữ nhân có thể chạm được, nữ nhân nào chỉ nên đứng nhìn từ xa, Chu Huyền Lệ luôn phân biệt rất rõ ràng, như vậy hần xem như là hần rất có đạo đức rồi chứ?

Hướng hồ, hần cho rằng mỹ nhân sinh ra

là để nam nhân cưng chiều, hần sẽ dành cho họ sự thương yêu vô tận, còn Khuất DậnKỳ thì sao? Mục đích dành cho họ sự thương yêu cưng chiều lại là để ngày sau họ sẽ dẫn vật sống không bằng chết, thực sự là đủ thê

thảm rồi.

Nếu đem ra so sánh với nhau, hẳn thật cảm thấy mình vô cùng thiện lương đấy.

Vậy mà vẫn có một đám nữ nhân ngang

ngạnh không sợ chết muốn thách thức với trái tim kết băng đông lạnh kia, biết rõ nguy hiểm nhưng vẫn như thiêu thân lao đầu vào lửa, như vậy dù

có bị tan xương nát thịt cũng chỉ có thể nói các nàng đáng đời.

“Nữ nhân có thể khiến người coi là thử

thách, chắc hẳn không đơn giản.” Chu Huyền Lệ không khỏi nghĩ thầm: ài,

lại một nữ nhân sắp đứng bên bờ vực rồi.

“Đúng vậy! Nàng rất đặc biệt, đặc biệt đến — đáng để ta tốn tâm tư đi thu phục.”

“Nga, là hoa thơm cỏ lạ tươi đẹp, hay

là tuyệt thế vô song?” Nếu vậy, phong lưu tình thánh đã từng xem hết mỹ

nhân trong thiên hạ như hẳn đây cũng phải đi nhìn trộm một cái, để tránh khỏi vì bỏ sót mà hối tiếc.

“Không, nàng cũng không xinh đẹp, cái

thực sự động lòng người chính là đôi mắt của nàng, phẳng phất như có thể nhiếp hồn người, trong trẻo, sáng rực như mặt hồ trong xanh, thuần

khuyết không nhiễm chút trần tục cũng giống như tâm hồn nàng vậy.”

Chưa từng thấy hẳn dụng tâm để miêu tả

một nữ tử nào như vậy, Chu Huyền Lệ kinh ngạc nhìn trộm hẳn, giống như

trên đầu hẳn bỗng mọc thêm sừng vậy. Dận Kỳ không phải đã động lòng rồi

đó chứ?

Hắc! Chuyện này có lẽ thú vị. Nhìn hết

mỹ nhân tuyệt thế trong thiên hạ, tâm vẫn là khối băng như cũ, không ngờ rằng một tiểu nha đầu bình thường ngược lại có thể khiến Khuất Dận Kỳ

động lòng phàm, hẳn có dự cảm, chuyện này sẽ rất vui.

“Rồi sao nữa?” Chu Huyền Lệ lại hỏi, hẳn đang rất hứng thú!

“Thuần khiết như vậy rất chướng mắt,

thế gian này, vốn dĩ là tàn khốc xấu xí, cái gọi là tốt đẹp, chỉ là trò

cười bậc nhất, ta sẽ khiến nàng hận chỉ muốn chết, oán chỉ muốn chết,

tâm hồn không thể nào còn thuần khiết thiện lương mềm mại được nữa.”

Khuất Dận Kỳ lạnh như băng nói.

Tên này có bệnh à! Hết thuốc chữa rồi.

“Này, Khuất Dận Kỳ, ta phát hiện ra

người rất biến thái nha! Người ta không sâu không lo, ngây thơ hồn nhiên thì gây trở ngại gì cho người chứ? Nàng lại không đặc tội với người,

người làm gì cứ nhất định phải hủy hoại người ta?” Chu Huyền Lệ không

cho là đúng mà kêu lên.

Một tia u tối xẹt qua trong con ngươi Khuất Dân Kỳ. “Đúng, đây là ta — vô lí cố chấp.”

“Người — bỏ đi, ta không nói với người nữa.” Dù sao cũng không có kết quả gì.

Chỉ có thể cầu nguyện cho nữ hài vô tội kia đủ thông minh mà đừng bước lên vết xe đổ của những nữ nhân trước

đó, mang cả thân thể, trái tim, linh hồn đi chôn cất.

Bởi vì hẳn biết rất rõ, cái giá phải trả vô cùng thâm trọng mà khó có thể dùng lời nào tả được.

3. Chương 3

Chuyện này cũng chỉ có thể dùng phong hồi lộ chuyển (lật ngược tình thế, xoay chuyển 180 độ) để hình dung, một nha đầu nhỏ nhỏ thường ngày ít được xem trọng nhất vậy mà cũng có thể trở mình, thoát khỏi phòng bếp đầy tro bụi, thay đổi trận địa mà đến hầu hạ thiếu gia, việc này với mọi người mà nói, dù có cầu xin cũng không được đãi ngộ như vậy! Có thể ngày ngày bốn mắt nhìn nhau với thiếu gia anh tuấn bất phàm, thực sự là làm ột đám nha hoàn xinh đẹp đổ kị đến thiếu chút nữa đã xuất huyết cả dạ dày. Làm nha hoàn theo bên người thiếu gia là công việc cực kì dễ dàng, thường ngày ngoại trừ hầu hạ việc ăn uống mỗi bữa của thiếu gia ra, thời gian còn lại đều rảnh rỗi, tùy nàng thích làm gì thì làm cái đó. Nếu thiếu gia đúng lúc có việc gấp hoặc ra ngoài làm việc, vậy càng là “Trong nhà không có bề trên”, sẽ thông dong vui sướng đến muốn bay lên tận trời. Gặp được chuyện như vậy, làm cho tất cả mọi người đều nhìn đến đỏ cả mắt. Tuy rằng, nàng từng nghe mấy vị trưởng bối ở trong phủ cũng tương đối lâu nói thiếu gia vô cùng nghiêm khắc, dặn nàng phải cẩn thận mọi việc, đừng làm thiếu gia tức giận. Nhưng nàng lại không thấy vậy nha! Nàng cảm thấy thiếu gia tốt lắm, một chút cũng không khó ở cùng, như lần trước, nàng nói hần hay tính toán, khó ở cùng, còn nói hần nói bậy rất nhiều, hần cũng đều rộng lượng tha thứ cho nàng, vậy mà sao ai cũng nói về hần như là rất đáng sợ thế? Chắc là bọn họ đã hiểu lầm hần rồi, lần sau nếu gặp nhóm đại thúc, đại thẩm, nàng nhất định phải nói rõ với họ mới được. Bưng chén canh ngân nhĩ ướp lạnh đi đến thư phòng, nàng vừa nghĩ vừa tự nói với chính mình. Nàng cũng không hiểu vì sao mình lại để ý đến chuyện này như vậy, nhưng mà nàng không thích có người nói oan cho thiếu gia. Cứ đi tới, thư phòng đã ngay trước mắt. Lần này, nàng đã không lạc đường nữa rồi, mới đầu, thiếu gia luôn phải ôm bụng đợi chờ cơm nước của nàng, thế nhưng hần cũng không có trách nàng nga! Ngay cả mắng một câu cũng không, hại nàng cảm thấy vô cùng hổ thẹn. Hần lại còn cười nàng, hơn nữa là ra sức, ra sức cười nhạo. Giống như mấy ngày mới bắt đầu kia, hần đều nói: “Cuối cùng cũng tới rồi sao? Chạm chút nữa có lẽ ngươi sẽ vừa kịp lúc quét mộ thấp hương cho ta rồi.” Cái gì chứ! Nàng bắt quá chỉ trễ có một canh giờ, làm gì mà khoa trương đến vậy. Mấy ngày tiếp theo, hần lại nói: “Thật đáng tiếc, thương hải không biên tang điền (biển xanh không biến thành ruộng dâu), còn ta, vẫn chưa chết đói nha!” Kể tiếp nữa, hần sẽ cười mỉa nói với nàng: “Không tệ nha, có tiến bộ, ta còn tưởng rằng mình sẽ phải đợi đến sông cạn đá mòn chứ!” Mãi đến hôm nay, khi cái đầu dưa chuột nhỏ nhỏ của nàng cuối cùng đã có thể nhớ chính xác phương hướng cùng kết cấu kiến trúc của Quan Phong Uyển, đồng thời đem thức ăn đến trước mặt hần đúng giờ, hần lại ngang nhiên ra sức dụi dụi hai mắt mình vài cái, sau đó nhìn nàng giống như nhìn thấy quỷ. “Không thể nào? Ta rõ ràng không có đói đến mê man nha! Sao lại xuất hiện ảo giác nghiêm trọng như thế?” Đây là sĩ nhục người khác đúng không? Cứ như nàng phải ngốc nghếch như heo mới là bình thường vậy. Phải biết rằng thiếu gia đã lâu không được ăn đúng giờ, cho nên nàng đương nhiên có thể hiểu được vì sao khi hần nhìn thấy thức ăn lại có dáng vẻ cảm động đến thiếu chút nữa đã chảy nước mắt mà khóc rống lên. Còn nữa, nếu đổi lại là người khác, với người không thông minh lắm như nàng, tuyệt đối không thể thiếu một trận trách phạt nghiêm khắc, chứ sao có thể dung túng nàng lâu như vậy, thế mà thiếu gia lại không vậy, tuy rằng mồm miệng xấu xa thích trêu chọc nàng, nhưng hần rất rộng lượng với nàng, cho nên sao nàng có thể không thích hần cho được? Bất kể như thế nào, nàng cũng thật sự rất vui vẻ vì có thể ở lại hầu hạ bên cạnh hần, thiếu gia tốt như vậy, bảo nàng hầu hạ hần cả đời nàng cũng cam tâm. “Thiếu gia” Nàng khẽ lên tiếng gọi, lộ đầu vào nhìn. “Không đi lạc nữa sao, thật đáng vui mừng nha.” Khuất Dân Kỳ tùy ý liếc nhìn nàng một cái, lại dời tầm mắt trở lại trang sách. “Chuyện đó đã lâu như vậy rồi, thiếu gia đừng luôn mang chuyện này ra trêu chọc người ta

nữa!” Nàng nhảy vào, chu cái miệng nhỏ nhắn hét lên kháng nghị. “Cẩn thận canh ngân nhĩ hạt sen của ta.” Khuất Dận Kỳ nhàn nhạt nói một câu, thuận tay lật xem trang sách kế tiếp. “Đạ, nô tỳ tuân mệnh –” Âm cuối kéo ra thật dài, nàng nhảnh nhảnh chiếc mũi thanh tú, dáng vẻ ngây thơ dâng canh ngân nhĩ lên. “Người, nha đầu này.” Khuất Dận Kỳ liếc nàng một cái, bưng cái chén sứ múc canh ngân nhĩ trắng trong cho vào miệng. Nàng nâng đôi má thơm mát, chớp mắt to lại gần hắn: “Thế nào, có ăn được không? “Độ ngọt vừa phải, ngân nhĩ cho vào miệng cảm giác không tồi, hạt sen cũng nấu vừa đúng.” Hắn bình luận xong, sau đó nâng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tỏa sáng trước mắt “Thế nào, người cũng muốn ăn sao?” “Không phải.” Nàng hơi thè chiếc lưỡi hồng hồng, dáng vẻ cực kì đáng yêu. “Thật không? Muốn ăn cứ việc nói thẳng nha! Ta cũng không phải người nhỏ mọn như vậy. Đừng để đến lúc nước miếng rơi đầy đất, vậy mất mặt lắm đó.” “Thực sự không phải mà!” Nàng phồng mang trợn má ra sức thanh minh. “Người ta chỉ muốn biết canh ngân nhĩ hạt sen ta làm có hợp khẩu vị của người hay không mà thôi.” Vốn cũng không muốn nói ra, nhưng mà hắn lại hình dung nàng giống như quỷ tham ăn vậy, thật rất mất mặt. “Cái này là người làm?” “Phải!” Nàng cười ngọt ngào. Một tia sáng không tên lướt qua trên mặt Khuất Dận Kỳ, nhanh đến khó có thể bắt được. Tiểu nha đầu động lòng xuân rồi! Việc này, kỳ thực nàng chỉ cần dặn phòng bếp một tiếng là được, nhưng nàng lại có tâm tình vì hắn mà tự chuẩn bị tất cả, ai có thể nói trong lòng nàng hắn không có vị trí nào đó chứ? “Muốn lấy lòng ta sao?” Lấy lòng? Nàng nhảnh nhảnh đôi mày thanh tú. Không phải vậy, nàng đơn thuần chỉ là muốn đối xử thật tốt, thật tốt với hắn mà thôi, cho dù hắn không phải là thiếu gia, nàng cũng sẽ làm như vậy. Nhưng mà việc thế này phải nói thế nào đây? Cảm thấy rất khó xử. Vậy...Bỏ đi, cứ nói theo lời của hắn cũng có sao đâu chứ? “Phải, phạm pháp sao?” Khuất Dận Kỳ tựa như nghiêng ngẫm mà nhíu mày. “Tiểu nha đầu lớn mặt! Nhưng mà những lời này lại không chút nào giống như lấy lòng, ngược lại giống như khiêu khích vậy!” Gì? Như vậy cũng coi là phạm thượng sao? Thiếu gia này thật là rắc rối. “Nếu không thì phải thế nào?” Nàng nghiêng đầu, thật hao tâm tổn trí tự hỏi. “Người cứ nói thẳng cho tôi biết, tôi phải nói thế nào mới đúng.” Khuất Dận Kỳ cười một tiếng, nha đầu này thật là đơn thuần đến mức hoàn toàn không nhìn ra sự hiểm ác đáng sợ của nhân gian. “Lại cười tôi sao?” Nàng vẫn luôn thật thắc mắc, vì sao thiếu gia lại chỉ định nàng tới hầu hạ hắn, hắn hẳn là biết đầu óc của nàng không được thông minh cho lắm, cho dù trước kia không biết, thì sau cũng hiểu rồi mới đúng, vậy mà hắn vẫn không đuổi nàng đi, Như vậy, vì sao hắn lại muốn giữ lại người gốc như nàng bên mình chứ? Sau này, cuối cùng nàng cũng nghĩ ra được đáp án rồi: Bởi vì nàng dễ trêu đùa, mỗi ngày thiếu gia đều trêu chọc nàng rất nhiều lần, nhiều đến nỗi nàng cũng không đếm xuể. Nếu tác dụng duy nhất của nàng chính là giúp hắn tiêu khiển, vậy được rồi! Để hắn cười cho đã đi, thường xuyên giữ được tâm tình tốt, thân thể mới có thể khỏe mạnh, nàng không ngại để hắn cười. Nhưng mà nàng vẫn rất thắc mắc! Nàng cũng chưa nói cái gì. Vì vậy, nàng đã không nhận được mà hỏi hắn: “Thiếu gia, tôi thực sự buồn cười như vậy sao?” Hắn kinh ngạc. “Sao lại hỏi như vậy?” “Vì mỗi lần người nhìn thấy tôi, sẽ xem tôi như kẻ ngốc mà giễu cợt — dù cho tôi cũng chưa làm cái gì cả.” Khuất Dận Kỳ mím môi, giống như đang đấu tranh tư tưởng. “Nhất định phải nói sao?” “Đương nhiên.” Thái độ của nàng cực kì hiên ngang. “Thôi được rồi!” Khuất Dận Kỳ đành hăng cổ họng. “Người không cần làm gì cả, bởi vì bản thân người cũng đã đủ là một trò cười rồi.”

Nghe vậy, nàng tức giận đến phồng má. “Nói gì vậy!”

Đúng thế ! Nàng thừa nhận, bản thân mình đúng là hơi lơ mơ một chút, ngớ ngẩn một chút, chậm hiểu một chút, hơn nữa thiếu cơ bắp một chút, nhưng..... cũng không đến mức giống một trò cười chứ? Thật xấu xa mà!

“Thiếu niên bất thức sâu tư vị, ái thượng tầng lầu, ái thượng tầng lầu, vi phú tân từ cường thuyết sâu.”(*) Khuất Dận Kỳ đột nhiên đọc ra một câu, làm nàng nghe mà không hiểu ra sao.

(*): Câu thơ trong bài Thái tang tử của Tân Khí Tật.

Thiếu niên bất thức sâu tư vị,

Ái thượng tầng lầu,

Ái thượng tầng lầu,

Vi phú tân từ cường thuyết sâu.

Nhi kim thức tấn sâu tư vị,

Dục thuyết hoàn hựu,

Dục thuyết hoàn lưu,

Khước đạo thiên lương hảo cá thu.

- Bản dịch thơ của Vân Trình Lữ Nhạc@thica.net:

Thử nhỏ môi sâu đã nếm đầu

Thường thích lên lầu,

Thường thích lên lầu,

Gò chữ, ép thơ gượng tả sầu.

Bây giờ sầu đắng đến tận môi,

Muốn nói lại thôi,

Muốn nói lại thôi,

Cười bảo: “Hôm nay khéo đẹp trời!”

Đây lại là có ý gì vậy?

“Bài từ của Tân Khí Tật, chưa từng nghe qua sao?” Đôi mắt hần suy nghĩ sâu xa, giống như muốn tiến sâu vào trong linh hồn thuần khiết của nàng.

Nàng lắc đầu. “Tôi không có cơ hội đọc sách biết chữ.”

“Giống như đang hình dung người. Hồn nhiên cùng vô lo, chưa từng nếm mùi vị ưu sầu. Thật hay lại có người trong sáng ngay thơ không nhiễm hạt bụi nhỏ nào như người! Đây là rất hiếm có.” Nhưng cuối cùng, những ngày như vậy cũng không còn nhiều, ở một tương lai không xa, người sẽ chỉ còn khóc không ra nước mắt. Khuất Dận Kỳ tàn khóc thầm nói tiếp trong lòng.

“Bài từ này tên gọi là gì thế? Hình như rất có ý nghĩa.” Nàng cảm thấy hứng thú hỏi.

Hần lại như cố ý, từng chữ mang ý tứ sâu xa nói: “Nô, Nhi, xấu, xí —”

“À!” Nàng đối với chữ “xấu xí” rất miễn cảm, không phải hần lại muốn giấu cợt nàng đó chứ?

Nghĩ vậy nên tuy nàng biết bài từ của hần vẫn còn thiếu chưa đọc hết, thì lúc này cũng mất đi hào hứng, không muốn truy vấn tiếp nữa. Khuất Dận Kỳ cũng không tỏ ý gì, nhìn nàng thật sâu, sau đó nói: “Người nào cũng đều có tên, người, có muốn không?”

Nàng khẽ cắn môi dưới, sau khi im lặng một lúc lâu, mới khẽ gật đầu.

Khuất Dận Kỳ trầm ngâm nói: “Vậy cứ gọi là Nô Nhi đi! Thế nào?”

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên. Là — “Nô Nhi xấu xí” trong bài từ kia sao? Hần rốt cuộc là có ẩn ý gì vậy? Có phải ngay cả hần cũng thấy rằng nàng xấu xí đúng không?

“Thế nào, không dễ nghe à?”

“Không..... Không phải.....” Có thể có cái tên để đại diện cho chính mình, là một chuyện thật tốt, nhưng lại là do hần ban tặng cho. Nàng chỉ là không hiểu tâm tư của hần..... “Vậy cứ quyết định thế đi.” Khuất Dận Kỳ cố tình không để ý tới suy nghĩ trăm chuyển ngàn hồi của nàng. “Tên này là do ta đặt, người phải vĩnh viễn ghi nhớ, Nô Nhi.”

Một tiếng Nô Nhi, như bị đóng lên con dấu thuộc sở hữu của hần, phảng phất như số mệnh.

Nàng, nhất định sẽ là của hần.

Một tay khẽ vẽ lên khuôn mặt mịn màng của nàng, âm thanh ôn tồn trầm thấp say lòng người như con bướm đang đậu. “Có muốn học chữ không?”

“Ách —” Nàng giống như bị sét đánh trúng mà nhảy dựng lên, trừng lớn đôi mắt trong trẻo xinh đẹp.

Hần..... hần vừa rồi..... có phải quá thân mật..... sờ nàng rồi không vậy?

Đầu ngón tay của hắn không biết có ma lực hay không, mà độ nóng nhàn nhạt ở trên má xinh đẹp càng lúc càng lan tràn thiêu đốt, mặt trời còn chưa xuống núi, tất cả ánh nắng chiều như đều tụ tập lên trên mặt nàng..... Nàng hoài nghi khuôn mặt nhỏ nhắn ấm nóng này rất nhanh sẽ cháy giống như bị đốt mất.

Ý loạn tình mê vậy sao? Khuất Dận Kỳ nhìn kỹ nàng, khoe môi hàm chứa vui cười khó có thể phát hiện.

Tiểu cô nương ngây ngô non nớt này, so với tướng tượng của hắn còn rụt rè hơn nhiều! Chẳng qua chỉ mới làm cuộc thử nghiệm nho nhỏ là chạm vào nàng một chút, nàng đã đỏ mặt đến suýt ngất đi.

Xem ra, lại là một tiểu xử nữ không biết gì.

Chẳng sao cả, việc này với hắn mà nói, cũng không có khác biệt chút nào.

“Ta hỏi ngươi, có muốn học chữ không. Cần lặp lại đến lần thứ ba nữa sao?”

“Việc đó..... tôi..... người.....” Hắn hỏi việc này làm gì?

Cái đầu nhỏ mơ màng màng, nàng theo bản năng nói: “Muốn thì có muốn chứ, nhưng mà lại không có ai chịu dạy tôi.”

“Ta không được sao?” Hắn hỏi.

“Hả?” Một câu thần nhiên, lại làm nàng cực kỳ sửng sốt.

“Ghét ta sao?” Khuất Dận Kỳ hỏi lại. Cái phản ứng gì vậy! Haizz!

“Không, không phải.....” Nàng lắc đầu lia lịa. “Tôi không hiểu, vì sao thiếu gia.....”

“Vậy là vì ngươi quá ngốc, sợ lại bị ta cười nhạo phải không?”

“Mới không có.” Nàng vội vàng trả lời, có thể được đọc sách biết chữ là cơ hội rất hiếm có, bị cười nhạo một chút thì đã sao, dù gì nàng cũng quen rồi.

“Nhưng mà..... thiếu gia bận rộn như vậy.....”

“Cho nên mới cần tiêu khiển một chút đó!”

Nàng bĩu môi, nhăn khuôn mặt nhỏ nhắn lại. “Mang tôi ra làm trò tiêu khiển sao?”

“Đằng nào ngươi cũng quen làm trò cười rồi.” Hắn đáp thật sự tự nhiên.

Nhìn xem, đây là tiếng người sao? Rất không có lương tâm.

“Người ta mới sẽ không, không tin người cứ chờ xem, tôi nhất định sẽ rất thông minh, rất thông minh cho người xem.” Nhất thời quá nôn nóng, Nô Nhi cô nương đã hạ chiến thư.

“Ừm.” Khuất Dận Kỳ nhướng ột bên lông mày, trên mặt không chút nào che giấu hai chữ ‘nghe ngờ’ thật to.

Ồ..... Thiếu gia này sao lại như vậy ! Nhìn người ta bằng nửa con mắt thế ư.

Chờ đó! Nàng phải rửa nhục! Nàng phải làm hết sức lực, khiến cho thiếu gia phải tâm phục khẩu phục!

Nhưng mà, sự thật lại chứng minh việc xem thường của Khuất Dận Kỳ là đúng.

“Ngu ngốc! Chữ ngươi thật giống như gà bới vậy!” Ngay đến cả Vĩnh tự bát pháp(1) cơ bản nhất cũng bị nàng nguệch ngoạc đến khó mà nhận ra, nàng còn muốn học cái quỷ gì đây?

(1) Vĩnh tự bát pháp: chữ ‘vĩnh’ bao quát 8 nét cơ bản của chữ Hán. Là bài tập nền tảng cho người mới học thư pháp.

Bỏ đi, đối với nàng, hắn đã hoàn toàn tuyệt vọng.

“Tặng cho ngươi một câu: Gỗ mục không thể khắc! Ngươi đó, là quả phụ đã mất nhi tử!”

Nói cái gì chứ! Nô Nhi vô cùng không phục đứng bật dậy. “Người ta nào có hết hi vọng, tôi cảm thấy hôm nay tôi có tiến bộ.”

“Được. Xin hỏi ngươi tiến bộ ở chỗ nào?” Khuất Dận Kỳ một điệu bộ chăm chú lắng nghe.

“Tôi..... tôi..... tiến bộ ở.....” Giọng càng lúc càng nhỏ, Nô Nhi thực chăm chú dán mắt vào trang giấy chưa khô vết mực, muốn tìm ra sự khác biệt giữa hôm nay và hôm qua.

A, có rồi!

Nàng tươi cười rạng rỡ nói: “Người xem, hôm nay tôi viết không thiếu nét nữa, vả lại còn tập trung được cùng một chỗ.”

“Đúng vậy! So với tình trạng ‘phân thân’ bị thảm ngày hôm qua, hôm nay người có thể giữ được toàn thân, Khổng lão phu tử hoàn toàn có thể mỉm cười nơi chín suối rồi.” Cho nên nói, nếu không phải hần rất kiên cường, đã sớm học máu cho nàng xem rồi.

Thói quen ác độc của hần, Nô Nhi một chút cũng không để tâm, hăng hái bưng bưng nói: “Chúng ta tiếp tục.”

“Còn muốn tiếp tục?” Hần gào lên. Nô Nhi cô nương là e chưa đủ mất thể diện, hay là đánh giá quá cao độ kiên cường của hần đây?

“Ta nói Nô Nhi, người tha cho ta đi! Ta đã bị người làm cười đến không còn sức lực nữa rồi.”

“Mặc kệ, việc này rất quan trọng, tôi nhất định phải học tốt.” Nô Nhi kiên trì nói, thái độ cực kỳ nghiêm túc.

“Được rồi, người muốn học chữ gì?” Hần hỏi, cùng lắm thì lại một lần nữa cười đến đau bụng mà thôi.

“Tên của người.”

Tay cầm bút dừng lại, Khuất Dận Kỳ nhìn nàng một cái, cuối cùng vẫn không nói gì, chấm mực rồi viết.

Chữ đầu tiên vừa mới viết xong, nàng đã bắt đầu nhú mày; Lại đến chữ thứ hai, đôi mày thanh tú của nàng khép chặt; Chữ thứ ba..... nàng suy sụp gục khuôn mặt nhỏ nhắn xuống, ngũ quan trên mặt nhăn thành một khối.

“Sao..... lại nhiều nét như vậy?” Nô Nhi trưng ra khuôn mặt khổ sở, cố gắng cò kè mặc cả. “Có thể ít đi một chút hay không?”

Thật không biết nên khóc hay nên cười đây, nét bút nhiều hay ít, là hần có thể quyết định sao? Có điều nói đi cũng phải nói lại, người mà ngay cả chữ ‘vĩnh’ còn viết không được, người có thể trông cậy gì vào nàng chứ?

Khuất Dận Kỳ thở dài. “Là tự người muốn học, nếu khó khăn quá, vậy bỏ cuộc là được rồi.”

“Ai nói muốn bỏ cuộc? Tôi nhất định sẽ học tốt!”

Nô Nhi hất khuôn mặt nhỏ nhắn thanh tú lên, tỏa ra hào quang kiên nghị bướng bỉnh, một khắc kia, trong lòng Khuất Dận Kỳ bỗng vô cơ hoảng hốt.

Giống như muốn trốn tránh cái gì đó, hần vội vàng chuyển tầm mắt.

Người muốn khống chế nàng là hần, không phải sao? Làm thế nào mà cảm xúc của hần ngược lại bị nàng dẫn dắt vậy? Việc này thật buồn cười, cũng quá vô lý rồi!

Là ảo giác sao? Lòng, từ lâu đã như một hồ nước phẳng lặng, sao có thể lại có gợn sóng? Huống chi, đối phương lại là một tiểu nha đầu còn lông tơ không chút thu hút, gây ngơ không biết gì.

Nô Nhi đơn thuần, hoàn toàn không nhận thấy sự biến hóa trong cảm xúc của hần, chỉ chăm chú vùi đầu vào luyện chữ.

Trong lòng nàng, chỉ có một ý niệm: Chữ nào cũng đều có thể không biết, chữ nào cũng đều có thể không viết được, duy nhất tên của hần, nàng nhất định phải học được.

Một lần lại một lần, thật sâu, đem những chữ cứng cáp phóng khoáng trên giấy in vào tầm mắt, cũng in dưới đáy lòng, giấu ở một nơi sâu trong linh hồn mà không một ai tìm được, trở thành tâm sự đầu tiên của thiếu nữ ngưng ngừng.

※※※

Ngày hôm sau.

“Thiếu gia, người xem.” Sách trong tay vừa xem được nửa, một tờ giấy đã đưa đến.

Khuất Dận Kỳ hoài nghi nhìn nàng một cái, buông sách, nhận lấy tờ giấy kia, đầu tiên là nhìn ngang, sau lại đứng lên nhìn dọc, cuối cùng còn đảo lại mà nhìn..... nói thật, hắn làm sao cũng không nhìn ra được là cái gì.

“Nhìn ra được gì không?” Thấy mắt to của nàng tỏa sáng, nhìn hắn chờ mong như vậy, dù người có ý chí sắt đá cũng không đành lòng hắt một gáo nước lạnh vào nàng lúc này.

“Người — chờ một chút, ta nghiên cứu, nghiên cứu đã.” Khuất Dận Kỳ nuốt nuốt nước miếng, kiên trì dán mắt vào tờ giấy vẽ vô số đường cong vượn vẹo kia.

“Được, người từ từ xem đi.” Nô Nhi thật sự tràn đầy tự tin.

“Đây — là một chữ sao?” Kết quả bước đầu nghiên cứu, hình như là vậy.

“Đúng.” Nói xong, nụ cười trên mặt lại xán lạn thêm vài phần.

“Vậy —” hết rồi, tiếp theo hắn chính là trừng đến lỗi cả tròng mắt, cũng nhìn không ra manh mối gì nữa. “Không thể gợi ý một chút ư?”

“Không thể.” Nô Nhi dẩu cái miệng nhỏ nhắn. Một chữ rõ ràng như vậy, sao hắn có thể không nhìn ra được thể chữ?

“Thôi mà, chỉ một chút thôi.” Hắn cũng không phải thần, gợi ý gì cũng không có, đoán ra được mới là kỳ tích đấy!

Nô Nhi hơi cúi đầu. “Được rồi, nó là một cái họ.”

Họ?

Khuất Dận Kỳ hơi kinh ngạc nhếch miệng. Có họ nào kỳ quái như vậy sao?

Ngẩng đầu lên, đối diện với khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt, hắn mím môi, vẻ mặt có chút quái dị, bộ dáng như là muốn cười, lại liều mạng ầm nhẫn.

“Có phải là —” Hắn đề thấp giọng, thực khó khăn nhả ra một chữ: “Khang?”

“Không đúng.” Nụ cười của Nô Nhi bắt đầu ngưng lại.

“Vậy — là Châu?”

“Cũng không đúng.” Nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng bắt đầu cứng ngắc.

“Lam? Cát? Lôi? Bàng? Chu?” Đến cuối cùng, căn bản là thiên mã hành không(2), đoán bừa một trận, thậm chí ngay đến họ của Chu Huyền Lệ cũng mượn tạm để dùng.

(2) thiên mã hành không: ngựa trời phi trong không trung, nghĩa là những thứ xa vời, khó nắm bắt.

“Không đúng, không đúng, đều không đúng! Những chữ kia khác nhiều như vậy, sao có thể giống chứ? Thiếu gia, phiền người nghiêm túc một chút, đừng chỉ đoán cho có lệ với tôi!”

Khuất Dận Kỳ day day thái dương phát đau. “Nô Nhi, người đừng làm khó dễ ta nữa được không? Triệu, Tiền, Tôn, Lý, tự người chọn một cái đi, ta thật sự hết sức rồi.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Nô Nhi mất đi hào quang chỉ còn treo đầy thất vọng. “Tôi đã biết sẽ như vậy mà.” Nàng rầu rĩ nói. “Còn nói tôi ngốc, người càng tệ hơn, ngay cả họ của mình cũng không nhận ra được.”

Khuất Dận Kỳ nghe vậy thiếu chút nữa ngã từ trên ghế dựa xuống!

Hắn mở to mắt, cầm tờ giấy kia lên. “Người nói đây là chữ ‘Khuất’ sao? Ông trời của ta ơi! Người tha cho ta đi! Nô Nhi! Muốn ta cười chết cũng không cần như vậy đâu.”

Nói xong, hắn thật sự không khách khí tuôn ra một tràng cười kinh thiên động địa.

“Thiếu gia thật đáng ghét!” Nàng lẩm bẩm nói, không phục ma quệt quệt mặt. “Người cứ chờ mà xem, một ngày nào đó, tôi sẽ viết thật đẹp, để người không còn cơ hội mà nhận lầm thành chữ nào nữa!”

A! Nô Nhi cô nương không chịu đựng được nổi nhục lớn này nên đã phát ra chí nguyện vĩ đại rồi!

Khuất Dận Kỳ chăm chú nhìn chăm chăm khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, đôi môi mím lại càng chặt. Không phải vì lời nói của nàng, mà là..... không được! Hắn thật sự nhịn không được nữa!

Xoay người, hắn cố gắng đem chuỗi ý cười nuốt lại trong bụng.

Vẻ mặt của thiếu gia rất cổ quái nha!

Nô Nhi nháy mắt mấy cái, không hiểu mà nhìn lưng hắn đã quay đi, thấy hai vai hắn run rẩy lợi hại.

“Có chuyện gì vậy? Thiếu gia.” Nàng vòng đến trước mặt hắn hỏi.

Khuất Dận Kỳ nhìn nàng một cái, lại quay mặt đi chỗ khác, vẻ mặt càng thêm kỳ quặc. “Không có gì.”

“Tôi không tin. Nếu không người đã không có vẻ mặt này, giống như táo bón vậy.” Nô Nhi chưa từ bỏ ý định quần lấy hắn, kéo kéo ống tay áo của hắn, không tìm ra một đáp án thì không chịu.

Khuất Dận Kỳ vừa nghe, rốt cuộc không nhịn được nữa mà cất tiếng cười to, cười đến ruột sắp thắt lại.

“Mặt..... mặt..... người.....”

“Mặt tôi làm sao?” Nô Nhi không tự giác lại sờ sờ.

“Người..... Ha, ha, ha..... Không sao, một chút cũng không sao.....”

Gạt người! Đã cười đến nói không ra lời rồi, làm gì có chuyện không sao.

“Thiếu gia!” Nàng không bỏ qua mà gào lên. “Đừng cười nữa, mau nói người ta biết đi!!”

“Ta không nói.”

“Thiếu gia!”

“Kêu tổ gia gia cũng vậy thôi.”

“Đừng như vậy nữa –” Nàng lại đến gần hắn thêm một bước.

“Người đừng lại đây.” Khuất Dận Kỳ trừng mắt nhìn tay nàng. Một góc ống tay áo đã bị nàng ‘nhúng chìm’ rồi, hắn cũng không muốn mở rộng thêm tình trạng tai nạn nữa.

Nô Nhi theo tầm mắt của hắn nhìn xuống, thấy một đôi tay dính mực đen, lại nhớ đến nàng đã vô số lần quệt lên mặt..... Trong nháy mắt, nàng bừng tỉnh đại ngộ, rốt cuộc hiểu được thiếu gia đang cười cái gì !

“Đáng ghét, sao người không nói sớm!”

“Ta còn đang hoài nghi đấy! Người đã đem toàn bộ mực trong nghiên đổ lên mặt sao?”

Nghe hắn vừa nói như vậy, Nô Nhi đã có thể tưởng tượng khuôn mặt này có bao nhiêu buồn cười rồi.

“Người thật là xấu bụng.” Thấy mà cũng không nói với nàng, còn cười nhạo nàng.

Nô Nhi bĩu môi quay mặt đi, bắt đầu giận dỗi.

“Tức giận rồi sao?” Khuất Dận Kỳ tiến lại gần nàng, trêu đùa nói.

“Không để ý đến người.” Hất cằm nhỏ, rất có cá tính mà không nhìn hắn.

Chưa từng có nha hoàn nào kiêu ngạo hơn nàng, nàng hình như đã quên ai mới là chủ tử.

“Người xác định?” Nụ cười tà khác thường lộ ra trên mặt Khuất Dận Kỳ, đáng tiếc nàng không thấy được.

“Phải.” Nàng kiên định nói, nàng rất có cốt khí, nói không để ý tới hắn liền tuyệt đối không thay đổi tâm ý.

Nhưng Nô Nhi lại không ngờ rằng..... Một đôi cánh tay dài lại từ phía sau vươn đến, kéo nàng vào trong một bờ ngực ấm áp rắn chắc, hơi thở nam tính thuộc về hắn, lập tức liên tục chặt chẽ vây quanh nàng..... Như là bị sét đánh trúng, đầu nhỏ của Nô Nhi trống rỗng.

Hắn, hắn, hắn..... đang làm cái gì vậy!

Thiếu gia sao có thể ôm nàng? Lại còn..... dùng phương thức thực dụ dàng này ôm nàng..... xoay người nàng lại, hai tay Khuất Dận Kỳ không chút nào định rời khỏi eo nhỏ của Nô Nhi. “Vẫn không định để ý đến ta sao?”

“Ách.....” phải nói gì đây? Nàng đã sớm mất đi khả năng suy nghĩ.

Chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ý loạn tình mê, dưới đáy lòng Khuất Dận Kỳ lạnh nhạt cười châm biếm.

Chưa một nữ nhân nào có thể tránh được lưới mê tình mà hắn giăng ra, tiểu nha đầu thanh thuần trước mắt cũng như vậy!

Bầu không khí mờ ám như có như không là có thể làm cho tâm hồn nữ nhân mê loạn nhất, điểm ấy, hắn cũng rất rõ ràng.

“Ta đây cứ ôm mãi, ôm đến khi ngươi chịu để ý ta mới thôi!”

Cái gì? Vậy còn phải ! Nô Nhi vội vàng kêu lên: “Được rồi, được rồi, tôi để ý đến người.”

“Như vậy ư.” Hắn gật đầu một cái. “Nếu ngươi đã định để ý ta, vậy hắn cũng không để ý chuyện ta ôm mới đúng.”

“Sao có thể như vậy! Người nói không giữ lời, tiểu nhân!” Nô Nhi oa oa kêu to.

Hắn cũng không có ôm quá chặt, nhưng mà nàng chính là cảm thấy sắp không thể hít thở, tim đập rất nhanh, rất nhanh, nàng cũng không hiểu sao lại như vậy, chỉ biết nếu còn để hắn ôm tiếp nữa, nàng sẽ sinh bệnh.

“Ngươi nha, ngốc trong ngốc!” Hắn cười khế, hơi buông lỏng tay, nhưng vẫn không buông ra, nâng tay lên hết sức dụ dàng lau nhẹ mặt nàng.

Bây giờ lại là..... tình trạng gì?

Nô Nhi chớp mắt to trong suốt. Bàn tay to trượt trên khuôn mặt, cực nhẹ, cực mềm, giống như đang che chở cái gì đó, rất giống cái gọi là..... ‘tình cảm dụ dàng’ gì đó..... Hại nàng đầu văng mắt hoa, giống như say rượu vậy.

Nhưng mà, cũng không đúng nha, thiếu gia làm sao có thể..... nàng..... chứ! Không ổn rồi, nàng cái gì cũng không nghĩ được, nàng sắp ngất xỉu mất rồi.....

4. Chương 4

“Nô Nhi, không đến ăn chút gì thật sao?” Khuất Dận Kỳ mỉm cười, mắt liếc về phía tiểu nữ nhân đang ở bên bệ cửa sổ bận bịu cả buổi sáng.

“Không cần.” Nô Nhi đáp trả rất dứt khoát, tiếp tục vui đùa chăm chỉ.

“Lại đây đi, đừng ngược đãi văn phòng tứ bảo nữa. Ta đặc biệt để phần món bánh gạch cua phù dung ngươi thích nhất này, ngươi không ăn ta sẽ ăn hết đó!” Hắn không từ bỏ ý định mà lặp lại lần nữa.

“Cẩn thận biến thành con heo mập.” Nàng lạnh nhạt nói, đầu cũng không quay lại.

“Vậy cũng là do ngươi làm hại. Ta mà không lấy được thê tử, ngươi phải hoàn toàn chịu trách nhiệm đó.”

Mới không đâu! Nô Nhi biết rõ, thiếu gia có rất nhiều người thích, hơn nữa các nàng ấy còn rất xinh đẹp, mọi người cũng đều biết như thế.

Nhưng mà, không hiểu vì sao, nghĩ đến đó, trong lòng nàng liền tuôn ra vị chua, rất không thoải mái.

Từ sau khi thiếu gia ôm nàng, nàng liền không hiểu vì sao cứ mỗi lần nhìn thấy hắn, tim liền không nghe lời mà đập loạn xạ, hại nàng nhìn hắn cũng không dám.

Nàng sinh bệnh rồi ư? Nếu không vì sao lại có cảm giác phút chốc thì chua chát, phút chốc lại ngọt ngào? Giống như một kẻ ngốc vậy.

Thấy Nô Nhi vẫn không để ý tới hắn, không còn cách nào, Khuất Dận Kỳ đành phải chủ động đi về phía nàng.

“Đừng phí sức nữa, người có viết thêm một trăm năm, cũng không có ai nhận ra đó là chữ gì đâu.” Miệng người xấu chính là như vậy, vừa mở miệng liền làm tổn thương người khác.

“Người tránh ra đi, đừng quan tâm đến tôi, tôi nhất định phải luyện tốt chữ này.” Nô Nhi càng cúi thấp đầu hơn, gần như muốn dính lên trên trang giấy.

Tiểu nha đầu đang trốn hắn đây mà!

Sắc bén như hắn, sao lại không nhìn ra tia tình cảm ngượng ngùng khó nói kia.

Hắn lắc lắc đầu, thật sự nhìn không được nữa, mới lên tiếng nói: “Đó là bút nha, người tưởng người đang cầm kim thêu hoa sao?”

“Đều như nhau thôi!”

“Sao như được.” Hắn vươn tay, chuyển ngón giữa của nàng qua vị trí thích hợp. “Như vậy mới có thể viết chuẩn xác mỗi một đường nét.”

“À.” Nô Nhi cúi đầu đáp lời, ngay cả hít thở cũng không dám quá dùng sức, sợ hít phải quá nhiều mùi hương của hắn, “bệnh tình” lại càng nghiêm trọng hơn.

Thăm rồi, thăm rồi, đầu lại bắt đầu đông đặc, nàng sắp thở không nổi rồi..... Mỗi lần hắn vừa tới gần thì nàng liền như vậy, bây giờ..... phải làm sao đây?

“Ta nghĩ, vấn đề là ở thứ tự viết các nét.” Hắn đột nhiên thốt ra một câu. “Người không có chữ nào là viết đúng thứ tự các nét, khó trách viết ra chữ không thể đọc được.”

“Ách.....” Làm ơn đi, chuyện quan trọng bây giờ không phải là thứ tự viết các nét, mà là nàng có thể thuận lợi sống sót được tiếp hay không đây? Hắn làm gì mà càng tiến càng gần vậy, muốn cùng nàng cướp không khí à? Nàng thở cũng khó khăn rồi này.

Cúi thấp người, Khuất Dận Kỳ như có như không mà áp sát nàng, tay to của hắn phủ lấy tay mềm mại, cực kỳ dịu dàng mà dẫn dắt nàng viết tên mình. “Nhìn cho rõ nha!”

Từng nét từng nét, nhẹ nhàng chậm chạp rơi trên giấy mực, đồng thời, cũng khắc sâu vào đáy lòng thiếu nữ chớm yêu.

Nô Nhi mở to mắt, cố gắng muốn tìm mình đường mọc cánh, giữ tâm mắt dính chặt trên mặt giấy, không được cảm nhận cái gì khác, nếu không, tim không khổng chế được có thể sẽ hưng phấn mà nhảy ra khỏi ngực mất.

Viết viết, một chữ ‘Dận’ còn chưa hoàn thành, hắn đã vô cớ tạm dừng lại.

Nô Nhi nghi hoặc định quay đầu, nhưng mà, cánh tay trái của hắn không biết từ lúc nào đã vòng ở thắt lưng nàng, cố sức co rút lại, bỗng có tiếng nói nhỏ: “Đừng động!”

Hai chữ ngắn ngủn, lại dường như có ma lực vô tận, làm nàng sửng sốt.

Hắn tựa lên đầu vai mảnh khảnh của nàng, khuôn mặt dán ở bên gáy nàng, nhắm mắt lại, dùng giọng nói nhỏ đến gần như không nghe thấy mà nỉ non: “Người tin không? Hiện giờ trong đầu ta chỉ có một ý niệm — cứ cùng người tựa vào nhau thế này, không bao giờ buông tay nữa.”

Hắn, hắn đang nói cái gì vậy? Thật sự là hắn đã nói những lời này sao? Hay chỉ đơn thuần xuất phát từ ảo tưởng của nàng?

Tiêu rồi, nàng sắp rối loạn tinh thần rồi.

“Thiếu..... Thiếu gia.....” Nàng lắp bắp gọi.

Khuất Dận Kỳ hơi hơi cử động, chợt buông tay ra khỏi.

“Không có gì, người tiếp tục luyện chữ đi!” Sau đó, hắn cũng không quay đầu lại mà nhanh chóng bước đi.

“Thiếu.....” Hắn một câu cũng không giải thích với nàng, Nô Nhi ngẩng ngẩng nhìn phương hướng hắn biến mất, cảm giác ngực trống trơn, giống như đã rút cái gì đó..... Bệnh của nàng có phải thật sự rất nặng, rất nặng rồi hay không? Mà cảm xúc này lại đến từ chính thiếu gia thì nó đại diện cho cái gì đây?

Nàng không hiểu, lòng nàng trước kia chưa bao giờ từng tràn ngập cảm xúc như vậy, nàng quan tâm quá mức đến một người, vì hắn mà mê loạn, vì hắn mà biến đổi tất cả buồn vui..... có lẽ..... bởi vì trong lòng nàng thiếu gia đã trở nên vô cùng, vô cùng quan trọng, cho nên nàng mới thành ra như thế hay không? Nếu vậy không phải ý là — nàng thích thiếu gia rồi sao?

Nếu như là thế, vậy cũng không sao, dù gì thiếu gia cũng rất tốt, nàng có thể lén lút thích hắn, lén lút quan tâm hắn, chỉ cần không cho người khác biết là được rồi.

Nhẹ nhàng thở phào, trong lòng Nô Nhi âm thầm ra quyết định — nàng muốn thích thiếu gia thật lâu, bất luận xảy ra chuyện gì cũng không thay đổi.

※※※

Vừa mới quyết định muốn vĩnh viễn thích một người, không ngờ rằng, hắn lại không để ý đến nàng!

Tại sao lại như vậy? Nàng mặc kệ! Nàng cũng không làm gì sai, sao hắn lại không nhìn nàng, không để ý tới nàng, cũng không nói chuyện với nàng vậy?

“Thiếu gia.....” Nô Nhi khẽ gọi, thật ra trong phòng một hạt bụi nhỏ cũng không còn rồi, nhưng nàng chính là cố ý lau bên này bên kia để ở lại trong phòng hắn không muốn rời đi.

Có điều nàng đã ở trong này lâu như vậy, hắn vẫn không liếc mắt nhìn nàng.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy! Sao hắn đột nhiên nhìn như không thấy nàng chứ?

Trong lòng Nô Nhi rất hoảng sợ, rất rối loạn, nàng không muốn hắn đối xử với nàng như vậy.

Nàng không hề trông cậy vào hắn cũng thích nàng, mà nàng chỉ là hy vọng, bọn họ có thể giống như trước đây, tuy rằng nàng rất mất mặt, nhưng nàng tình nguyện bị hắn cười nhạo.

“Nếu không còn việc gì thì đi ra ngoài trước đi, Nô Nhi.” Khuất Dận Kỳ cuối cùng cũng lên tiếng, lại là đuổi nàng đi.

Nghe vậy, thân thể Nô Nhi cứng ngắc. “Thiếu gia..... vì sao lại đuổi tôi?”

Rõ ràng, nàng muốn hỏi không phải việc này, nhưng mà, ra đến miệng lại là những lời này.

Thật ra nàng rất muốn hỏi: Có phải nàng đã làm gì khiến hắn không vui hay không? Hay là hắn cảm thấy nàng quá phiền phức? Nàng cũng biết độ thông minh của mình thấp thế nào, không phải là hắn chịu không nổi nàng nữa rồi chứ? Vừa nghĩ đến đây, nàng liền vô cùng khổ sở, nhưng hắn lại không hề nói gì, vậy thì sao nàng biết được mình có chỗ nào không đúng đây? Nàng cũng muốn sửa! Chỉ cần hắn chịu nói với nàng.

“Không có đâu, chỉ là ta quen ở một mình thôi.” Khuất Dận Kỳ vẫn là không liếc nhìn nàng một cái.

Giọng nói của hắn rất lạnh lùng, thật giống như nàng không tồn tại vậy.

Nô Nhi khẽ cắn môi dưới, có rất nhiều lời muốn hỏi hắn, nhưng một câu cũng không nói khỏi miệng được. Gục đầu xuống, nàng lặng lẽ nghe lời lui ra.

Cùng lúc đó, Khuất Dận Kỳ không dấu vết thoáng nhìn qua, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo cô đơn đau buồn kia, cũng không tránh được mắt hắn.

Không thể nghi ngờ, tiểu nha đầu đã động chân tình.

Điểm này, hắn cũng không bắt ngờ, tất cả đều ở trong khống chế của hắn, hắn chỉ muốn dò xét mức độ tình cảm của nàng mà thôi.

Cách thức lúc gần lúc xa, lúc từ chối lúc đón nhận, là có thể tra tấn tâm hồn nữ nhân nhất, mà sự thật cũng chứng minh, hần dùng đúng phương pháp rồi. Nàng rất thuần khiết, thuần khiết đến không biết phải che giấu cảm xúc của mình như thế nào, dễ dàng để hần nhìn thấy rành mạch.

Non nót như nàng, sao có thể là đối thủ của hần chứ?

Có lẽ nàng còn chưa biết được! Nàng đã bước một bước vào vực sâu thẳm khổ đủ để hủy hoại nàng rồi!

Sau giờ ngộ rất ắng tiếng người, ngoại trừ thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng chim hót, cũng chỉ còn tiếng vè trên cát thưa thớt vang lên.

Từng nét từng nét, Nô Nhi chuyên chú trên mặt cát, viết xuống một cái tên mơ hồ khó phân biệt: Một cái tên với nàng mà nói, có ý nghĩa không tầm thường.

Thiếu gia nói, hần quen ở một mình. Ý của câu này, có phải muốn nói nàng là dư thừa không?

Nàng cũng không muốn nghĩ như vậy, nhưng về mặt của hần lạnh nhạt như thế, làm cho lòng nàng thấy đau lắm.

Hần nhất định rất chán ghét, rất chán ghét nàng Một bóng đen bao phủ lên thân hình nhỏ xinh, Nô Nhi theo bản năng ngẩng đầu, nam tử đang đứng che bóng, chính là người đã làm đau tâm hồn nhỏ bé của nàng.

“Thiếu gia.....” Nàng ấp úng gọi ra tiếng.

Không phải hần không muốn nàng phiền hần ư? Sao còn chạy đến tìm nàng?

“Vẫn chưa từ bỏ sao?” Khuất Dận Kỳ nhìn vết chữ trên cát, giọng nói nghe không ra cảm xúc.

“Tôi vĩnh viễn cũng không từ bỏ.” Nô Nhi khê nói, giống như lòng nàng đối với hần vậy.

Hần lặng im, đột nhiên không nói thêm gì nữa.

Nhưng Nô Nhi lại không kiềm được nỗi lo sợ tràn đầy trong lòng, mà hỏi tới cùng: “Thiếu gia, có phải Nô Nhi đã chọc giận gì làm người không vui hay không?”

Khuất Dận Kỳ thâm trầm liếc nhìn nàng một cái. “Sao lại hỏi vậy?”

“Nô Nhi thực vô dụng, chuyện gì cũng làm không tốt, cũng không nói lời dễ nghe, luôn không lớn không nhỏ mạo phạm thiếu gia, người vừa vụng về, lại không đủ thông minh.....” Nô Nhi tỉ mỉ kể ra khuyết điểm của mình, càng nói càng xấu hổ vô cùng.

“Người làm canh ngân nhĩ hạt sen uống rất ngon.” Hần đột nhiên thốt ra một câu.

“Gì cơ?” Nàng chớp mắt mấy cái.

“Cho nên người không vụng về.” Khuất Dận Kỳ nâng mắt nhìn nàng, trong con ngươi sâu thẳm tràn ra ánh sáng nhu hòa.

“Đừng xem thường chính mình, Nô Nhi. Người có cái tốt của người, cái đó bất kỳ ai cũng không sánh được, người nào có thể giống như người, có tâm hồn thuần khiết không giả dối chứ?”

Cho nên mới làm hần mãnh liệt muốn phá hủy nàng! Ở trong thế giới tối tăm mà hần căm ghét này, sự hồn nhiên như vậy làm cho hần càng thống hận.

Là cố chấp sao? Khuất Dận Kỳ không thể không thừa nhận, có lẽ Chu Huyền Lệ đã nói đúng.

“Nếu thế, vậy, vì sao người không để ý tới tôi?” Nô Nhi hỏi lại, giọng nói còn có chút ai oán.

Khuất Dận Kỳ chuyển tầm mắt, Nô Nhi từ trong mắt hần đọc ra được mấy phần đấu tranh.

“Đừng hỏi nữa !”

“Như vậy sao được! Người nói cho tôi nghe đi, chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp.” Tuy rằng nàng không thông minh cho lắm, nhưng nàng sẽ thật cố gắng giúp hần, dù sao so với một mình hần hao tổn tâm trí sẽ tốt hơn.

Thấy hấn vẫn không nói, Nô Nhi nóng nảy. “Mau lên, mau lên, người nói đi –”

“Đủ rồi, Nô Nhi! Người đừng để ý ta nữa có được hay không!” Khuất Dận Kỳ hất tay Nô Nhi đang lôi kéo muốn tìm một đáp án, sức lực nhất thời không khống chế được, nàng ngã xa vài bước, bị đập vào bên tường.

“A –” Nô Nhi hô to, đau muốn chết! Mặt tường này không có việc gì cứng rắn như thế làm chi, hại nàng thiếu chút nữa đụng gãy xương rồi.

“Nô Nhi, người không sao chứ?” Khuất Dận Kỳ thấy thế, giống như vô cùng hối hận, vội vàng ngồi xổm người xuống xem xét.

Nàng ở phía dưới, bắt lấy tay hấn. “Nói cho tôi biết được không? Thiếu gia. Tôi muốn chia sẻ phiền não với người.” “Người không biết cái gì gọi là hết hy vọng sao? Được, ta nói cho người biết, chuyện phiền não của ta chính là người đó!”

“Tôi?” Nô Nhi vô cùng kinh ngạc, vẻ mặt bối rối. “Nô Nhi đã làm gì sai sao? Thiếu gia, người mau nói đi, tôi sẽ sửa.”

Khuất Dận Kỳ thở dài. “Người còn chưa hiểu sao? Không phải người làm gì sai, mà là..... ta sợ bản thân sẽ không khống chế được, mà thích người!”

“Người..... khụ, khụ..... thích..... tôi?!” Nước miếng nghẹn trong cổ họng, thiếu chút nữa đã sặc chết nàng.

Hoàn mỹ đến thần kì, thiếu gia giống như ngôi sao mờ trong đêm đông xa vời, là tôn quý như vậy, khó với tới như vậy..... mà hấn lại thích nàng?

Không thể nào, đúng không?

Nô Nhi hoảng loạn luống cuống lắc đầu thật mạnh, ngớ ngẩn mà thì thào tự nói: “Là ảo tưởng, nhất định là ảo tưởng.....”

“Không! Đó là sự thật, ngay cả ta cũng không dám tin tưởng, đây lại là sự thật.” Khuất Dận Kỳ nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, cùng nàng nhìn nhau.

“Thiếu gia..... người đừng đùa với tôi.....” Nàng cảm thấy mình rất yếu ớt, cũng sắp nói không ra tiếng nữa.

“Nếu thật sự là đùa, thì tốt rồi” Tay to đặt trên khuôn mặt chậm rãi chuyển động, giống như bướm đậu, yêu thương trân trọng mà nhẹ nhàng đụng chạm.

Vì sao hấn chưa bao giờ nhìn kỹ? Dung nhan trước mắt này, thật ra không xấu chút nào, đó là một loại thanh nhã ý nhị không cách nào hình dung, không phải xinh đẹp vô song, nhưng lại hiển nhiên trở thành một luồng cảm xúc mềm mại ý vị sâu xa.

Đầu ngón tay cố tình đùa nghịch sợi tóc bị gió thổi, Khuất Dận Kỳ phóng túng linh hồn tự do chạy đi, truy tìm khát cầu của bản thân. Hấn nghiêng người cúi xuống gần nàng — từ lúc hấn bắt đầu chạm vào nàng, nàng liền không thể cử động nữa, cảm giác của nàng bỗng nhiên trở nên rất nhạy cảm, mỗi một chỗ tiếp xúc như có như không, đều tác động vào chỗ sâu trong linh hồn hết sức mỏng manh như dây đàn của nàng.

Nô Nhi cảm thấy mình giống như một kẻ ngốc, không có cách nào nghĩ được chuyện gì, cũng không có cách nào lên tiếng, chỉ có thể khẩn trương cổ không để cho tim đập mất tốc độ mà ra khỏi ngực.

Nhưng mà..... bây giờ lại là tình trạng gì vậy?

Nô Nhi khó hiểu mở to đôi mắt trong veo, nhìn hấn càng lúc càng gần nàng, mãi đến khi — bốn cánh môi dán vào nhau.

Trước kia, mọi thứ trong cuộc sống đã làm cho nàng ứng phó không xuể rồi, tâm hồn đơn thuần chưa từng trải qua tình yêu nam nữ, cũng chưa có ai từng nói với nàng, cho nên đối mặt với tất cả trước mắt này, Nô Nhi cảm thấy vừa xa lạ, lại vừa hoang mang.

Hấn..... sát miệng vào nàng..... liếm, mút rất nhẹ..... cảm giác tê tê nóng nóng từ môi truyền đến, nhưng nàng biết, nàng cũng không chán ghét loại cảm giác này.

Tiếp theo, hắn dẫn dắt tách đôi môi nàng ra, nàng không hiểu hắn muốn làm gì, cũng không có năng lực đi phán đoán Hắn làm gì mà cùng nàng cướp không khí vậy? Thảm rồi, nàng sắp không hít được không khí nữa..... sau đó..... lưỡi của hắn lại chạy vào trong miệng nàng, lại còn chạm vào lưỡi nàng..... chấn động nói không nên lời bao trùm lấy nàng, có run rẩy sợ hãi, có mê loạn, còn có một tia vui vẻ..... lưỡi nóng như lửa câu lấy lưỡi nàng, quấn lấy nhau cùng múa, tựa như một thể. Hương vị của nàng, ngọt ngào ngoài tưởng tượng của hắn, khiến hắn muốn nếm lâu hơn nữa, hắn cuồng loạn gần như lạc mất bản thân..... Kịp thời lấy lại được một tia lý trí, hắn thở hổn hển rời khỏi cặp môi thơm mê người, cùng nàng áp trán vào nhau.

Ông trời! Hắn bị làm sao vậy? Đây không phải diễn kịch, chỉ có hắn mới biết được, một khắc kia hắn đã thật sự quên mình mà chìm vào trong đó.

Trước kia, dù có da thịt quấn nhau cuồng nhiệt như lửa đến thế nào, hắn cũng có thể cầm giữ chính mình, thờ ơ nhìn nữ nhân dưới thân vì hắn mà kích động điên cuồng, vì hắn mà như ngốc như say, nhưng mà tiểu nữ nhân trước mắt, lại dễ dàng làm cho hắn mất đi không chế.

Chưa một nữ nhân nào, có thể mang lại cho hắn vui thích thật sự, chỉ là một loại phát tiết của cơ thể, một loại tiến hành theo hình thức, hắn đã mất cảm giác từ lâu, nhưng nàng, lại là ngoại lệ, làm cho hắn thầm nghĩ cứ như vậy ôm lấy nàng, hôn nàng, triền miên tới cuối chân trời..... ý nghĩ quá mức buồn cười hiện lên trong đầu! Khuất Dận Kỳ tự chán ghét bản thân mà nhún mày, xua đi những cảm xúc quấy nhiễu người ta kia, hắn cúi đầu nhìn nàng, mới phát hiện cả khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đều đỏ lên, như là sắp ngất đi vậy.

“Hít thở đi! Nha đầu ngốc. Nàng muốn ngộp chết sao?” Hắn mang theo một chút ý trêu ghẹo, thổi nhẹ vào đôi môi đỏ thắm.

Hơi thở như có như không phất qua môi đỏ mọng, cũng thổi rối loạn lòng của nàng. “Người..... gần sát như vậy, tôi không có cách nào hít thở được!”

“Vậy thì không được rồi.” Khuất Dận Kỳ kiên quyết lắc đầu. “Nàng phải làm quen dần.”

“Vì sao?” Nô Nhi khó hiểu hỏi.

“Ta cũng không hy vọng sau này khi cùng nàng ân ái, nữ nhân của ta lại không nể tình mà ngất xỉu trong lòng ta đâu.” Hắn cười nói đùa, cúi đầu xuống lại thơm trộm một cái.

“A!” Nàng giật mình hô một tiếng, vội vàng giấu mặt vào trong lòng hắn, không cho hắn có cơ hội làm chuyện mắc cỡ chết người kia nữa.

“Tôi..... không hiểu rõ lắm.....” Mang theo chút nghi hoặc, nàng khẽ hỏi.

“Không hiểu rõ cái gì? Vì sao ta lại làm chuyện như vậy với nàng sao?” Nhìn thấy đôi mắt to của nàng lóe lên vẻ nghi hoặc hồn nhiên, hắn liền hiểu được, nàng hoàn toàn không hiểu hàm nghĩa của việc đó. “Đồ ngốc, đó là một nụ hôn.”

“Hôn?”

“Ừm. Chuyện chỉ có ta mới có thể làm với nàng.”

“Vậy..... vậy là tôi có thể vĩnh viễn ở lại bên cạnh người sao?” Trong ý nghĩ đơn thuần của nàng, chỉ cần mỗi ngày đều có thể nhìn thấy hắn, việc khác đều không quan trọng.

Hắn chỉ cười mà không đáp. Nàng cũng chưa từng lưu ý, trong nụ cười kia, toàn bộ đều không có độ ám.

Muốn vĩnh viễn ở lại bên hắn? A, vậy phải xem nàng có bản lĩnh này hay không rồi!

Đó là nữ nhân! Khi nàng ta không có gì cả, nàng ta có thể nói những lời không oán không hối này nọ, nhưng một khi vừa cho nàng ta cơ hội, sẽ liền ăn đến tận xương tủy, lòng tham không đáy.

Chính bởi vì vậy, đối với nữ nhân, hắn có thể đùa bỡn, có thể cợt nhả diễn kịch, có thể tàn nhẫn, nhưng không thể nghiêm túc, chỉ vì — hắn chưa tìm ra lý do để nghiêm túc.

Khi hai người ở chung, chuyện thường làm nhất chính là đọc những trí tuệ của thánh hiền ngày xưa.

Quá chính khí hào hùng rồi không phải sao? Ngay cả hần cũng không dám tin tưởng, nếu để Chu Huyền Lệ biết, chắc chắn sẽ cười đến mức từ trong lòng mỹ nhân ngã xuống giường mất.

Nô Nhi không giống bất cứ nữ nhân nào từng qua lại với hần, không dùng dáng vẻ quyến rũ làm nũng cùng hần tình nồng ý mật, ngược lại còn hơi tránh xa, hại hần muốn trộm hương cắp ngọc còn phải tốn một phen công phu.

Nàng chính là không giống người thường như vậy, thậm chí không nghĩ tới phải dùng thủ đoạn gì để giữ chặt lòng hần.

“Lại đây đi! Nàng trốn xa như vậy làm gì? Ta cũng sẽ không ăn thịt nàng.”

Nô Nhi thè chiếc lưỡi hồng. “Không muốn, người sẽ động tay động chân.”

“Ta –” Khuất Dận Kỳ vô cùng nhẫn nại hít vào một hơi, gật đầu thật mạnh. “Được rồi, lát nữa mà gặp phải chỗ nào không hiểu, nàng cũng đừng tới hỏi ta!”

Lời nói uy hiếp vừa ra, Nô Nhi quả nhiên ngoan ngoãn lại gần hần. “Được thôi, được thôi, tôi đi qua là được chứ gì.”

Ài! Đây đại khái là giá trị lợi dụng duy nhất của hần.

Vả lại, hần phát hiện một chuyện rất thú vị. Nô Nhi trên phương diện biết chữ cùng tiếp thu học vấn cực kỳ nhanh còn rất thông minh, chỉ riêng chữ viết ra lại là không thể đọc được.

Cho tới bây giờ, những câu thơ tương đối dễ hiểu, nàng đều có thể tự mình hiểu được.

Nàng rất thích đọc sách, khi đọc vô cùng tập trung tinh thần, lại còn chê hần quá âm ỹ ấy chứ! Theo tình hình này xem ra, nàng căn bản là không cần hần rồi!

“Nha đầu thực tế này!” Khuất Dận Kỳ một tay ôm nàng vào lòng, đặt nàng ngồi vững trên đùi hần, không nhận được mà khê cười than thở.

“Người ta đọc chỗ này không hiểu lắm.” Nô Nhi ở trong lòng hần điều chỉnh một tư thế thoải mái nhất, rất nhã nhặn chìa quyển sách cầm trong tay ra.

Xem đi, lại tới nữa rồi.

Khuất Dận Kỳ thở dài, rất cam chịu số phận mà nhìn vào chỗ nàng chỉ.

“Thượng tà! Ngã dục dữ quân tương tri, trường mệnh vô tuyệt suy, sơn vô lãng, giang thủy vi kiệt, đông lôi chấn chấn, hạ vũ tuyết, thiên địa hợp, nãi cảm dữ quân tuyệt.....” (*) Ngâm vịnh xong nội dung nàng chỉ, hần cười cười nhướn mi. “Nàng đang muốn ám chỉ gì với ta sao?”

(*) Đây là đoạn dịch của Điệp luyện hoa @thivien.net: ‘Hỡi trời! Ta nguyện với chàng tương tri, mãi mãi chẳng phân ly, núi chưa mòn, sông chưa cạn kiệt, đông vang sấm dậy, hè mưa tuyết, trời đất hợp, mới cùng càng ly biệt.’

“Ám chỉ?” Nàng nghiêng đầu suy nghĩ. “Đó nghĩa là gì?”

Thấy trong đôi mắt sáng long lanh của nàng có một mảng hoang mang, hần khẳng định rằng nàng thật sự không hiểu rõ.

Đằng hẵng cổ họng, Khuất Dận Kỳ nghiêm trang nói: “Ý của bài thơ này muốn nói, có hai người, bọn họ có mối thù không đội trời chung, luôn tìm điểm yếu của đối phương để tấn công lẫn nhau, nếu như tuổi thọ của bọn họ quá dài, liền nguyện rửa , mãi cho đến khi núi mòn, nước sông đều cạn kiệt, sấm vang vào mùa đông, mưa tuyết vào mùa hè, trời đất đều hợp làm một, vẫn dứt khoát phải so đo đến cùng.....”

“Oa, có thù hận đáng sợ như vậy sao?” Nô Nhi nghe xong liền sửng sốt.

“Nàng tin là thật ư?” Khuất Dận Kỳ tuôn ra một tràng cười to, nếu không phải hần ôm chặt thắt lưng Nô Nhi, nàng ắt hẳn đã bị rung động mà ngã từ ghế dựa xuống rồi.

“Nếu không thì là gì?” Nàng thấy theo mặt chữ thì giải thích của hần thật sự rất hợp lý nha!

“Đó là một thủ thơ gần giống như thơ tình thề non hẹn biển, tiểu ngu ngốc!”

“Khác nhiều như vậy ư?”

“Thật ra là cùng một loại mà có hai nghĩa.” Hấn đột nhiên nói. “Sau khi đối phương trở thành người nàng một lòng một dạ trao tình cảm chân thành rồi, hấn chẳng phải sẽ trở thành điểm yếu trí mạng nhất của nàng sao? Nếu hấn muốn làm nàng đau lòng, đó là chuyện dễ như trở bàn tay. Mặc kệ là tình hay là thù, cũng nhất định dây dưa người chết ta sống, mãi đến cuối sinh mệnh.”

Chính như tình cảnh của Nô Nhi giờ phút này, sau khi nàng có tâm tình như trên thủ thơ này xong, thì đó cũng là bắt đầu thống khổ không bờ bến. Nô Nhi nghe mà hiểu lẽ mờ. Vì sao nàng lại cảm thấy, hấn như là đang khuyến cáo nàng, đừng bỏ ra nhiều quá, tránh để bị tổn thương vậy?

Đúng thế! Vì sao?

Khuất Dận Kỳ cũng tự hỏi.

Đó không phải mục đích của hấn ư? Vì sao trước khi hấn tổn thương người, còn hảo tâm muốn nàng nên sớm phòng bị, không đành lòng tổn thương nàng quá sâu?

Hấn cho tới bây giờ cũng không phải một người hiểu được từ ‘nương tay’, thế mà trong lúc không để ý, lại có rất nhiều cảm xúc không thể lý giải đối với nàng, hấn rốt cuộc là làm sao vậy?

“Tôi nghe không hiểu lắm.....” Nàng cúi đầu nói ra nghi vấn. Kia chỉ là một thủ thơ rất đơn thuần, không phải sao? Nhưng về mặt của hấn lại cực kỳ phức tạp, nàng một chút cũng không hiểu.

“Nói cho ta biết, Nô Nhi. Nàng có yêu ta không?” Khuất Dận Kỳ cầm lấy quyển sách trên tay nàng, để nàng tựa vào bờ ngực hấn, hai người ngã vào nhau.

“Yêu?” Đó là chữ chưa từng xuất hiện trong sinh mệnh nàng, Nô Nhi cảm thấy khó hiểu. “Có giống nghĩa với thích không?”

“Không giống nhau. Thích, có thể cùng lúc không chỉ có một đối tượng, còn yêu, lại là cố chấp cùng một lòng một dạ không thay đổi, đó là một loại tình cảm ở mức cao nhất, tình cảm đó kéo dài trọn đời trọn kiếp.”

“Tôi hiểu rồi, cũng giống như tôi đối với người thôi!” Nghe xong giải thích của hấn, Nô Nhi lộ ra nụ cười hồn nhiên vui vẻ.

Biểu đạt tình cảm thẳng thắn trực tiếp biết bao, nàng thậm chí chưa từng nói ra một chữ ‘yêu’, lại vẫn làm hấn — cảm động.

Khuất Dận Kỳ xoa khuôn mặt mềm mại, lệch người liếm mát vành tai xinh xắn tinh tế của nàng. “Ta muốn nàng nói ra, thật nghiêm túc mà nói một lần.”

“Tôi rất yêu, rất yêu người!” Nàng ngẩng đầu nhìn hấn. “Người cũng vậy chứ?” Nàng còn nhớ hấn từng nói thích nàng, cũng là cái loại thích ở mức cao nhất này sao?

Khuất Dận Kỳ tránh né không đáp, cẩn thận liếm hôn gáy tuyết trắng, dừng ở cánh tay mảnh mai, theo đường cong tỉ mỉ chuyển động lên trên, cầm lấy khối mềm mại đầy đà trước ngực.

Nhận ra chuyện hấn đang làm, Nô Nhi khẽ thở gấp một tiếng. “Thiếu gia.....”

“Suyt, đừng nói, chỉ cần cảm nhận.” Tay to của hấn dò xét đi vào bên trong vạt áo hỗn độn của nàng, cách áo giữa, xoa nhẹ bộ ngực sữa mềm mại trắng trẻo.

Nhưng mà..... thật kỳ lạ.

Có điều, Nô Nhi cuối cùng vẫn không thể nói ra khỏi miệng, bởi vì mê loạn đã thay thế tất cả tri giác.

Càng lúc càng điên cuồng trôi dạt, trong cơ thể nàng sinh ra một luồng thủy triều xa lạ, ngoại trừ tựa vào hấn, nàng cũng không còn có thể suy nghĩ được gì.

Xúc cảm tốt đẹp như thế..... Ông trời! Khuất Dận Kỳ thật không dám tin tưởng, chỉ là chạm vào nàng, hôn nàng như vậy, hấn liền gần như sắp mất hồn.

Nàng có một thân thể vô cùng tốt, đây là chuyện hắn đã sớm biết, da thịt mềm mịn như nước, tựa như một khối ngọc xinh đẹp ấm áp, trắng trong óng ánh, đặc biệt có thể làm nam nhân mất hồn.

Không vì diễn kịch, không vì đoạt lấy, trong phút chốc, hắn mãnh liệt khát vọng một nữ tử –

5. Chương 5

Cửa tắm phòng đột nhiên rộng mở, kinh động đến hai người đang mê say trong sóng tình!

“Lão..... lão gia.....” Nô Nhi bối rối nhảy xuống khỏi đùi Khuất Dận Kỳ, thụt lùi đến một bên vừa sợ vừa vội kéo lại y phục lộn xộn.

Sắc mặt Khuất lão gia không vui liếc nhìn Nô Nhi một cái, rồi lại chuyển tầm mắt qua nhi tử không hề có vẻ xấu hổ gì, cả giận nói: “Lúc lão quân gia nói với ta, ta còn không tin, không ngờ con thật sự phóng đảng đến mức độ này, ngay cả hạ nhân nhà mình cũng không buông tha!”

Khuất Dận Kỳ không chút để ý sửa sang lại y phục, hoàn toàn không để cơn thịnh nộ đến tận trời của phụ thân vào trong mắt. “Chút chuyện nhỏ ấy có cần thiết phải kinh động đến phụ thân đại nhân không? Lão quân gia chỉ hay chuyện bé xé ra to, thật sự là càng già càng hồ đồ rồi.”

“Con –” Thấy thái độ ngông cuồng không biết hối cải kia của hắn, Khuất lão gia lập tức đầy sát khí. “Như vậy mà còn gọi là chuyện nhỏ sao, có phải đợi tới khi người ta lớn bụng rồi mới tính là chuyện lớn hay không?”

“Việc ấy thì phụ thân đại nhân không cần lo lắng, nhi tử dù có không ra gì đi nữa, nhưng ở phương diện này có thể so sánh hơn người, đã bao giờ người từng thấy nữ nhân nào khóc suốt một đêm trước mặt người yêu cầu nhận tổ quy tông chưa?” Khuất Dận Kỳ giống như cố tình muốn chọc tức chết cha hắn, một tay luồn vào tóc đen bên gáy Nô Nhi, dùng ngón tay giống như thưởng thức mà vuốt ve gáy trắng nõn của nàng.

Nô Nhi co rụt lại, có chút bất an ngửa đầu nhìn hắn. “Thiếu gia.....”

Vừa rồi bọn họ đang nói, thiếu gia từng có rất nhiều, rất nhiều nữ nhân sao? Nghe giọng điệu của lão gia, hình như nàng chỉ là đối tượng đùa bỡn mới nhất của hắn, mà thái độ của thiếu gia, dường như cũng đồng ý “Ô!” Hắn di động phía dưới, ngón trở mang theo chút ý tán tỉnh điểm nhẹ môi đỏ thắm của Nô Nhi.

“Đủ rồi!” Khuất lão gia nhìn mà nổi giận dưng dưng. Trước mặt ông còn không coi ai ra gì như thế, vậy sau lưng, còn có chuyện gì không dám làm nữa?

“Con ngày thường muốn chơi đùa nữ nhân như thế nào ta cũng không quản, nhưng mà đừng chạm đến hạ nhân nhà mình, làm cho khắp nơi cảnh xuân vô hạn, quy củ trong phủ còn để làm gì?”

“Đó cũng là học ở người nào đó thôi! Cái gì gọi là phụ nào tử nấy, người không biết sao? Phụ thân đại nhân, người không chột dạ, nhi tử cũng xấu hổ thay người.” Khuất Dận Kỳ nhẹ nhàng cười ra tiếng, bên trong lại hàm chứa ý trào phúng rét lạnh. “Khuất Dận Kỳ, người nên hiểu rõ! Người là nhi tử của ta, ta có thể nào cũng không tới phiên người giáo huấn ta!” Vài câu trào phúng bén nhọn, liền làm Khuất lão gia thẹn quá hóa giận, nổi trận lôi đình.

“Vậy cũng phải, tốt xấu gì người cũng là cha! Để lại chút mặt mũi mới đúng đạo lý.” Khuất Dận Kỳ trịnh trọng gật gật đầu, vô cùng thụ giáo mà phụ họa theo. “Nhưng mà phụ thân à, con cảm thấy con vẫn là may mắn hơn người nha, ít nhất con không có thể tử, không cần phải gánh tội danh bức chết thê thất, cũng không nhi tử, không cần lo lắng thượng bất chính, hạ tắc loạn.”

“Người, người.....” Sao cho tới bây giờ ông vẫn không phát hiện, nhi tử trong trí nhớ bất quá chỉ là tương đối trầm lặng cùng trưởng thành sớm một chút này, đã mất đi tình người ấm áp từ lâu rồi? Lời nói ra, mỗi một chữ lại càng như thanh đao sắc bén lạnh lẽo, giống như muốn đưa người ta vào chỗ chết, lãnh khốc vô tình khiến người ta khó có thể tưởng tượng. “Người rốt cuộc muốn thế nào?” Còn dùng uy nghiêm phụ thân đã sớm không còn sót lại chút gì thì càng thêm buồn cười, ông nhụt chí không miễn cưỡng chống đỡ nữa.

“Con muốn thế nào ư?” Khuất Dận Kỳ nở ra một nụ cười khó coi. “Không có, cho tới bây giờ con đều không nghĩ tới muốn thế nào cả, từ sau khi mẫu thân chết đi trước mặt con, con liên cái gì cũng không muốn nữa!” Hắn mãi mãi cũng không quên được cảnh tượng kia. Mẫu thân không chịu nổi phụ thân hoang dâm vô độ, ôm hắn khóc hết nước mắt, sau đó dứt khoát đâm cây kéo sắc bén vào tim.

Máu của bà, nước mắt của bà, vô cùng nóng, nóng đến bỏng hân.

Mà khi đó, phụ thân yêu quý của hắn đang làm cái gì? Không biết đang đi theo ả nữ nhân nào tìm hoan mua vui, hoàn toàn không để ý tới sự sống chết của thê tử kết tóc.

Nhìn mẫu thân từng giọt lại từng giọt chảy hết tuổi xuân, chảy hết sinh mệnh, trái tim hắn cũng vô cảm, cũng chết theo, máu ngừng động lại, không còn chảy nữa, cũng không còn sôi trào nữa.

Cũng có thể nói, máu của hắn, đã chảy hết theo mẫu thân vào khi đó rồi.

Là trả thù sao? Vì từng ả lại từng ả nữ nhân không biết thẹn, cùng phụ thân đã bức chết mẫu thân của hắn, cho nên, hắn hận nữ nhân khắp thiên hạ, dù có mỹ mạo tuyệt lệ vô song đến thế nào, cũng không thể làm trái tim hắn bùng cháy, rung động được.

Tác dụng duy nhất của nữ nhân, chỉ để trút dục vọng! Nếu các nàng không ngại làm “vật sử dụng” cho hắn, thì sao hắn còn phải khách khí?

Nhìn vẻ mặt tối tăm cổ chấp của hắn, Khuất lão gia biết, nói gì cũng không có tác dụng.

Hài tử này là ngựa hoang thoát cương khó thuần phục, nếu có thể, ông cũng muốn bỏ cuộc với đứa nhi tử này, nhưng mà Dận Kỳ lại là con nối dõi duy nhất của ông, ông đã phóng đảng cả đời rồi, đây, có phải cũng là một loại báo ứng hay không?

Gia nghiệp khổng lồ, sau khi tới tay ông lại tiêu xài phung phí, cũng không kinh thương thêm được gì, dần dần chán nản, mãi đến sau khi Dận Kỳ hiểu biết được, ông mới bắt đầu dĩ giao hết thấy cho nhi tử tiếp nhận.

Điều đáng mừng là, Dận Kỳ có năng lực bắt phàm hơn người, gia nghiệp vốn đang bấp bênh, tới tay nó lại được xây dựng vững chắc lần nữa, đồng thời còn phát triển mạnh mẽ, không ai biết rõ nó đã làm gì, tốc độ tích lũy tài phú khiến người ta không thể tưởng tượng, cho đến hôm nay, ngay cả tính toán sổ sách cũng phải mất cả tháng.

Chỉ là ông cũng không biết có phải nó cố tình đối nghịch với ông hay không, Dận Kỳ hết sức lòng bông trụy lạc, so với ông chỉ có hơn chứ không kém, nữ nhân bên cạnh mỗi người đều là tuyệt sắc, nhưng cũng không người nào có thể được lâu, chà đạp từng người từng người nữ nhân, cũng chưa từng thấy hắn không đành lòng bao giờ.

Dận Kỳ hoang đường cùng phóng đảng, lần nào ông cũng dùng lời lẽ nghiêm khắc răn dạy, nhưng nó vẫn luôn một bộ dáng chẳng hề để ý, lúc này Khuất lão gia mới bi ai phát hiện, ông đã sớm không có quyền lực quản giáo nhi tử nữa rồi, ông căn bản đã không còn làm gì được nó.

Vừa không có uy nghiêm, vừa không có thực quyền, ông ở trong cái nhà này, chỉ là một đồ vật hư danh, ‘an hưởng tuổi già’, là chuyện duy nhất ông có thể làm, một khi xích mích, bất lợi tuyệt đối là ông.

Quan điểm suy xét là thực tế đến cỡ nào, không có thân tình, chỉ có vụ lợi.

Chẳng biết qua bao lâu, Khuất lão gia đã sớm rời đi rồi, nhưng Khuất Dận Kỳ vẫn không nhúc nhích, giống như đông cứng vậy, khuôn mặt ngưng đọng một mảnh tối tăm.

“Thiếu gia.....” Nô Nhi sợ hãi khẽ gọi, mang theo lo lắng.

Khuất Dận Kỳ im lặng không lên tiếng, ngay cả liếc nhìn nàng một cái cũng không.

“Thiếu gia.” Nàng lại gọi lần nữa, cất bước về phía hắn, tay nhỏ bé mềm mại lạnh lẽo áp vào năm ngón tay hơi lạnh lẽo của hắn.

Cảm giác được sự ảm áp của nàng, Khuất Dận Kỳ hơi hơi chấn động, nâng mắt nhìn nàng.

“Bộ dạng vừa rồi của người..... làm tôi cảm thấy rất xa lạ.” Thiếu gia trong ký ức có chút tà tà, xấu xa, thích trêu chọc nàng, có điều ánh mắt nhìn nàng luôn âm ập.

Nhưng, mới vừa rồi, hắn giống như hoàn toàn thay đổi thành người khác, cả người tràn ngập hơi thở âm u lạnh lẽo như đến từ địa ngục, người không được một tia độ ấm thuộc về con người, làm người ta kinh hãi, cũng làm cho người ta không thể đến gần.

“Nàng sợ sao? Vậy thì lần xa một chút.” Hắn lạnh giọng trào phúng nói.

“Không, không phải. Tôi không sợ, thật sự không sợ.” Nô Nhi vội vàng lắc lắc đầu, nắm chặt tay hắn để bày tỏ thái độ của mình.

“Nàng không sợ?” Hắn nhướn mày, cúi đầu bật cười, lại là dữ tợn làm người ta rùng mình như vậy. “Cho dù sẽ bị phá hủy đến không toàn thân, nàng cũng không sợ sao?”

“Sẽ không. Tôi tin người sẽ không làm vậy với tôi.” Nàng nói rất kiên định, trong đôi mắt trong veo lóe lên quyết tâm tín nhiệm không thay đổi.

Hắn bị ánh sáng đó làm kinh sợ!

Nha đầu ngốc à! Hắn không đáng giá để nàng tín nhiệm như vậy chút nào. Ngay từ đầu, hắn đã có ý định phá hủy sự hồn nhiên của nàng, làm nàng sống không bằng chết, thậm chí bây giờ cũng vẫn vậy, hắn thật không hiểu, tín nhiệm buồn cười này của nàng từ đâu mà có?

Cảm thấy lạnh lẽo trong mắt hắn giảm đi một ít, nàng dè dặt hỏi thăm: “Người cùng lão gia, hắn là phụ tử ruột chứ?”

“Vậy thì thế nào?” Hắn lãnh lẽo nói.

“Tôi cảm thấy, người không nên đối xử tệ với ông ấy như vậy, ông ấy sẽ rất đau lòng.”

Nghe vậy, Khuất Dận Kỳ trầm mặt xuống. “Nàng thì hiểu gì chứ!” Một tiểu nha đầu sao có thể hiểu được tâm tình của hắn?

Nô Nhi cũng không bị vẻ mặt làm người ta sợ hãi của hắn dọa. “Tôi thì không hiểu, nhưng mà tôi biết. Ông ấy là thân nhân duy nhất của người.” Người mà ngay cả cha cũng không có thì rất đáng thương, giống như nàng vậy.

“Đủ rồi! Nô Nhi. Nàng tốt nhất nên biết rõ thân phận của mình, chuyện của ta không cần nàng quan tâm, rút khỏi tầm mắt của ta đi!”

“Nhưng mà.....” Nô Nhi muốn nói lại thôi, nàng chỉ là quan tâm hắn thôi mà! Hắn làm gì phải hung dữ như vậy chứ?

“Nàng còn nói thêm một câu nữa, ta thề sẽ chẻ nàng ra!” Khuất Dận Kỳ dẫm một quyền thật mạnh xuống mặt bàn, sắc mặt tối tăm đủ làm người ta phải nhượng bộ lui binh.

“Tôi..... Tôi.....” Nô Nhi thấy thế bị dọa lui một bước, khẽ cắn môi dưới, nước mắt uất ức đảo quanh vành mắt. “Người ta chỉ vì tốt cho người thôi..... cũng không phải cố ý muốn chọc người tức giận.....”

Kể lẽ đáng thương như vậy đã thổi vào tâm tư tối tăm của hắn, giống như một dây đàn mỏng manh lặng lẽ chạm đến hắn.

Nước mắt trong suốt chớp động trong mắt, làm sóng mắt vốn trong suốt sáng rực càng trong trẻo hơn mà khiến lòng người thương xót.

Vì thế, lòng vô cùng lạnh lẽo của hắn hơi mềm lại.

Đây là cảm giác chưa từng có bao giờ, khuôn mặt đáng yêu mang nước mắt yếu đuối của nàng làm tim hắn đập nhanh, mang theo chút không nở, mang theo chút thương tiếc..... “Nô Nhi.....” Hắn lên tiếng gọi, nhỏ đến không thể nghe thấy.

Nàng khịt khịt mũi, sợ hãi nâng mắt.

Phút chốc, hần phát hiện hần thể mà cũng sẽ thở dài. “Lại đây.” Hần đưa tay về phía nàng, cũng là đầu hàng trước chính mình.

Nàng chạy bước nhỏ đến gần hần. “Thiếu gia không tức giận nữa sao?”

Khuất Dận Kỳ không đáp, dang cánh tay ôm nàng vào lòng, ngón cái của hần có chút thô ráp, cũng không thiếu dịu dàng mà giúp nàng lau nước mắt trên má.

Nước mắt vẫn còn sót lại ở khóe mắt, Nô Nhi lại nở nụ cười khờ khạo.

“Vừa khóc vừa cười, thật giống đồ ngốc!” Hần hôn lên mũi hồng hết cả của nàng, dùng từ thì đùa cợt, nhưng miệng lại dịu dàng giống như nói lời yêu.

“Người ta vốn ngốc mà! Dù sao người cũng biết từ lâu rồi đấy thôi!” Nàng yêu kiều áp mặt vào hõm vai hần, giống như con vật nhỏ đang làm nũng với chủ nhân vậy.

Hành động hồn nhiên biết bao! Không chứa bất cứ ý ve vãn nào, lại khiến hần cảm thấy rung động trước nay chưa từng có.

Kéo khuôn mặt nhỏ nhắn đang cọ xát bên hõm vai hần ra, Khuất Dận Kỳ cúi đầu hôn.

Nô Nhi không có chần chờ, tay nhỏ bé ngoan ngoãn ôm hần, mở miệng chờ đợi thăm dò của hần.

Nụ hôn này, là bao hàm dục vọng cùng đoạt lấy.

Nàng là của hần, hết thảy của nàng đều thuộc về hần, hần chưa từng khát vọng một nữ tử như vậy, tất cả tư duy của Khuất Dận Kỳ đang reo hò khát cầu nàng, trời mới biết hần nhận vất vả nhường nào, nếu vừa này không bị lão nhân kia cắt ngang, Nô Nhi bây giờ đã là người của hần rồi.

Lưỡi trần trọc quần hôn, khó ngừng cũng khó tách ra, dần dần nhóm lên mạnh mẽ điên cuồng như ngọn lửa pháo hoa.

Thăm dò xuống dưới, hần nhẹ nhàng tháo, đai lưng buộc lỏng của Nô Nhi liền lạng lẽ rơi xuống đất, theo vật áo mở rộng, hần dò xét đi vào bên trong, dễ dàng tìm được cảnh xuân.

“Thiếu gia.....” Ý thức được hần muốn tiếp tục chuyện mới rồi chưa xong, Nô Nhi luống cuống không biết nên làm thế nào cho phải.

“Không thích sao?” Hần tùy tiện trêu chọc, làm nóng da thịt non mịn mẫn cảm.

“Không phải.....” Nàng biết như vậy là không đúng, nhưng đó lại là cái thiếu gia muốn, mà nàng lại không muốn hần tức giận, cho nên nàng rất bối rối.

“Vậy cái gì cũng đừng nói.” Khuất Dận Kỳ lại lần nữa hôn lên môi nàng, đem nàng áp vào bàn gỗ tròn phía sau.

Vén cao làn váy, bàn tay to của Khuất Dận Kỳ tùy ý dò xét đi vào, cách miếng vải mỏng trêu đùa nàng.

Nô Nhi khẽ hít ngậm khí, cảm thấy toàn thân tê dại, làm cho nàng cuối cùng cũng không nói nên lời.

“Muốn ta tiếp tục không?” Liếm hôn môi đỏ mọng non mềm ướt át, hần tà cười hỏi.

Hần là cao thủ tình trường, muốn dẫn dụ một tiểu nha đầu ngây thơ non nớt thế này là chuyện dư sức.

“Không.....” Nàng không biết, cũng không thể suy nghĩ điều gì nữa.

“Nghĩ một đằng nói một nẻo rồi!” Khuất Dận Kỳ căn bản không để ý tới những gì nàng nói, cởi thứ ngăn cách cuối cùng giữa hai người ra, ngón tay dài làm càn xoa bóp làm da thịt nàng nóng lên, dùng cách cực kỳ tra tấn người mà quét mặt nhụy trong cánh hoa.

Mỗi một chỗ chạm vào, xúc cảm đẹp đẽ mê người liền đưa hần vào tình trạng phát cuồng, vật dục vọng trưởng đau đã không thể nhẫn nhịn thêm nữa, hần trực tiếp kéo hai chân của nàng ra để thuận tiện xâm lấn — “Thiếu gia.....” Tiếng than nhẹ làm phân tán chút tâm thần của hần, nhìn qua tình cảnh bây giờ của nàng, hần biết nàng không thoái mái, dù sao đây cũng là lần đầu tiên của nàng..... Một loại tình cảm không đành lòng đột nhiên kéo tới, cắn chặt răng, Khuất Dận Kỳ cố nén ý muốn vận sức chờ phát động.

Trời ạ, dang cánh tay ôm lấy nàng, đem nàng để lên giường mềm mại xong, thân hình cao to lúc này mới đề lên.

Nhìn nàng, hắn biết nàng chưa hoàn toàn chuẩn bị tốt, khuôn mặt nhỏ nhắn hoang mang bất an làm cho người ta nhìn mà vô cùng thương tiếc.

Cúi đầu, hắn dùng sự săn sóc hiếm có mà kiên nhẫn mút hôn dọc theo da thịt trắng như tuyết, từng tắc đi xuống.

“Vật nhỏ này –” Khuất Dận Kỳ cười nhẹ, một tay cởi cái yếm che nàng ra.

“Chúng ta không cần.”

“A –” Nô Nhi kinh hoảng hô, muốn che lại nhưng không kịp, hắn đã nhanh chóng chiếm lấy núm màu hồng trên bộ ngực sữa của nàng — bằng miệng của hắn.

Hắn..... Sao có thể làm như vậy chứ? Thật tò mò, cũng thật — xấu hổ.

Nhưng mà loại cảm giác này..... Nô Nhi nói không nên lời, cảm giác nóng bừng tê dại xuyên thấu tứ chi vào xương cốt, làm cho nàng vừa run sợ vừa vui thích..... Thân thể của nàng, vượt quá sự mềm mại trong tưởng tượng của hắn, phẳng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể tan chảy trong lòng hắn, là ăn khớp đến khó tin như vậy..... Cho dù hắn từng có rất nhiều nữ nhân, cũng từng hưởng qua các loại mùi vị giao hoan, nhưng đây lại là cảm giác cả đời hắn cũng chưa từng trải qua, hắn thậm chí còn chưa hoàn toàn đạt được nàng!

Tiểu nữ nhân này, rốt cuộc là có ma lực gì vậy? Lúc nào cũng vậy, luôn có thể mang đến cho hắn thỏa mãn cùng thứ thái cao nhất – bất kể là thân thể hay trái tim.

Khuất Dận Kỳ không khỏi nghĩ, trò chơi — cũng có thể rót vào nhiều cảm xúc cá nhân như vậy sao?

Trong khoảnh khắc, hắn đã hoang mang.

“Thiếu gia.” Tay nhỏ bé trắng nõn của Nô Nhi đặt lên khuôn mặt trầm tư của hắn. “Điều lão gia nói, là thật sao?”

“Điều gì?” Hắn hỏi lại.

Tình sử phong lưu của hắn, và nàng chỉ là đồ chơi của hắn. Đây là hai điều nàng để ý nhất.

Nghĩ một lúc, Nô Nhi vẫn lựa chọn hỏi ra: “Người đã từng có rất nhiều, rất nhiều nữ nhân phải không?”

Ghen sao?

Chung quy cũng vẫn là nữ nhân! Dù tâm tư có đơn thuần đến thế nào, cũng không tránh khỏi tính cách nữ nhân.

“Ta sẽ không giải thích gì cả.” Khuất Dận Kỳ nói. Giọng nam rất nhạt, toàn bộ đều không có chút cảm xúc lên xuống nào. “Ta chỉ hỏi nàng, có tin ta hay không thôi?”

“Tôi tin.” Ngay cả nghĩ nàng cũng không nghĩ.

Thật ư? Vậy thì nàng nhất định sẽ thương tích đầy mình, phải nếm nỗi đau tận xương tủy rồi.

“Dù ta có nói, tất cả những điều đó đều là thật sự?”

“Sẽ không. Người là người tốt nhất mà tôi từng gặp, mặc kệ như thế nào, lòng của tôi vĩnh viễn cũng sẽ không thay đổi.”

Thật ngốc! Nữ nhân à! Đừng nói ta chưa cho nàng cơ hội, đây là tự nàng chuốc lấy thôi.

“Như vậy, nàng có đem chính mình cho ta không?” Khuất Dận Kỳ cúi đầu nhỏ nhẹ thì thầm, bao hàm cảm dỗ.

Đáp án là không cần suy nghĩ. Bởi vì đó là cái thiếu gia mong muốn, cho nên, mặc kệ là cái gì, nàng cũng sẽ không do dự.

“Tôi..... tôi không biết phải làm như thế nào.....”

“Đừng nôn nóng, ta sẽ dạy nàng.” Đọc theo đôi ngọc trắng nõn, hân xâm nhập vào cảm địa tinh thuần mà ngọt ngào của thiếu nữ, khơi mào làm nàng bị cuốn vào dòng thác tình dục.

Đây là cảm giác gì vậy? Như là có một ngọn lửa đang thiêu đốt, theo sự di chuyển của bàn tay to, ngọn lửa cũng càng thiêu càng cháy mạnh..... Nàng không biết mình đang khát vọng cái gì, một loại cảm giác trống trải, chờ đợi hân đến lấp đầy..... “Tôi..... nóng quá.....” Nàng khẽ ngâm.

“Ta biết.” Dưới bàn tay đã nóng nóng ẩm ướt, tựa như một loại quả ngọt ngào mê người nhất thế gian, mời gọi hân hái.

“Việc người làm tiếp theo, sẽ khiến tôi rất đau, rất đau phải không?” Nô Nhi hồn nhiên hỏi .

Đôi mắt sáng rực giống như hồ nước mùa thu, không chứa một chút tạp chất, trong vắt sáng rõ đoạt hồn người, khoảnh khắc kia, hân thấy rõ chính mình là dơ bẩn đến cỡ nào, thế nên chợt dạ không dám nhìn thẳng nàng.

Tránh ánh mắt của nàng, Khuất Dận Kỳ giống như muốn trốn tránh gì đó mà kéo hai chân nàng ra, không chút do dự tiến quân thần tốc, lưu loát xuyên thấu nàng.

“A!” Nô Nhi hét lên một tiếng, đau đớn mãnh liệt kéo tới như vậy, gần như làm nàng không có sức chống đỡ.

Khuất Dận Kỳ cúi xuống, khẽ thổi qua bên tai đang không còn sức lực khóc mà nói — “Đau.....”

Ở chỗ sâu trong linh hồn, có một dây đàn mỏng manh bị người ta khẽ gảy, một luồng cảm xúc mềm mại vô danh vậy chặt lấy hân.

Nữ nhân giao cho hân tấm thân thuần khiết không hề ít, đối với các nàng, hân chưa từng thương tiếc bao giờ, cũng sẽ không đem đau đớn mà các nàng phải chịu vì hân mà để trong lòng, trong quá trình chơi trò chơi, ngoại trừ vô tình đoạt lấy ra, thì không còn gì khác.

Nhưng mà, nay chăm chú nhìn bộ dáng hai mắt đầm lệ giàn dụa của nàng, lòng vốn phải nên không để ý tới, thế mà lại dâng lên không nở trước nay chưa từng có, thương tiếc nước mắt cùng bộ dáng chịu đựng của nàng.

Hân để chính mình chôn sâu trong cơ thể nàng, không hề làm bừa, cố gắng áp xuống dục hỏa đang cháy sạch làm thể xác và tinh thần hơi đau đớn, khẽ hôn nàng. “Đúng là quỷ hay khóc.”

“Người ta đau mà.....” Nô Nhi nhỏ tiếng, vô cùng ai oán nói.

“Đây là quá trình bắt buộc để trở thành nữ nhân, nhịn một chút lập tức sẽ tốt thôi.” Khuất Dận Kỳ nói nhỏ, ngay cả hân cũng bất ngờ vì mình lại có kiên nhẫn đối nàng, chỉ vì da thịt mịn màng là như thế chặt chẽ dán sát vào hân, đó là mất hồn nhất, cũng lại là tra tấn khắc nghiệt nhất, cơn sóng cảm xúc mãnh liệt gần như vỡ òa trong cơ thể nhanh chóng bao phủ lấy hân.

“Không công bằng, người lại không bị đau.” Nô Nhi khẽ trách móc.

Khuất Dận Kỳ cười khổ. “Tin ta đi, ta bây giờ tuyệt đối cũng không tốt hơn nàng bao nhiêu đâu.”

Đã lúc nào rồi, còn có tâm trạng thảo luận việc này. Có trời mới biết, hân muốn thỏa sức tiến vào biết bao, rồi lại lo lắng sợ làm nàng bị thương..... Hân di chuyển tay tới chỗ kết hợp thân mật của hai người, khéo léo xoa mỗi một nơi mẫn cảm trong trí nhớ. “Như vậy khá hơn nhiều chưa?”

Nô Nhi khẽ gật đầu. Xấu hổ đến chết người, sao nàng có thể nói ra được?

Khuất Dận Kỳ thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới chậm chạp cử động, nhẹ nhàng luật động vài cái, cảm thụ được khoái cảm từ sự chặt chẽ mềm mại của nàng, phóng thích từng chút dục vọng tra tấn hân đã lâu.

“Còn chịu được không?” Hân cúi đầu chăm chú nhìn nàng, áp lực quá độ, làm giữa trán hân lấm lấm mồ hôi, rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp ửng đỏ của nàng.

“Ừm.....” Nàng mê loạn gật đầu, một ngọn lửa nhanh chóng thiêu đốt, chỉ có thể dựa vào bản năng thân thể mà quần lấy hân, đón nhận cái có thể làm nàng phong phú cùng hân hoan từ hân.

“A, ông trời!” Khuất Dận Kỳ hét lớn một tiếng, bị sự nhiệt tình của Nô Nhi kích động đến quên cả cái gì gọi là dịu dàng, hấn điên cuồng mãnh liệt đâm vào thân thể mềm mại, cũng không dè nén được dục vọng của mình nữa, trực tiếp thăm dò chỗ non mềm sâu hơn của nàng, hai người tiến hành liều mình triển miên mãnh liệt điên cuồng như lửa.

“Thiếu gia.....” Nô Nhi mềm mại đáng yêu ngâm khê, lại thành âm thanh động lòng người nhất thế gian.

“Nô Nhi..... nha đầu ngốc của ta.....” Người không bao giờ gọi tên nữ nhân trong lúc tình cảm kích thích như hấn lại không tự giác gọi tên nàng.

Cảm giác này, là tốt đẹp như vậy..... Khuất Dận Kỳ hoàn toàn mất đi lý trí, ở trong sự quần lấy mất hồn của cốt thịt, bị lạc mất mình — Nô Nhi, lại một lần nữa thành công làm cho hấn hoàn toàn không khống chế được.

6. Chương 6

Nàng luôn ngại hành lang gấp khúc này quá dài, mỗi lần đi qua, đều phải đi rất lâu.

Nô Nhi bĩu môi, hơi nhỏ tiếng than phiền.

Vừa mới vòng quá chỗ rẽ, đột nhiên, một đôi tay to duỗi đến, ôm trọn nàng vào lòng.

“A!” Nàng khê hô lên, đang định không khách khí mà ra tay giáo huấn tên đang đồ tử (chỉ kẻ háo sắc) không có mắt thì tiếng nói nồng ấm quen thuộc truyền vào trong tai.

“Nàng chạy đi đâu vậy?”

Khiến người ta khó có thể tưởng tượng biết bao! Hấn mới không thấy nàng một lúc thôi mà? Đã khẩn cấp muốn đi tìm bóng dáng nàng rồi.

“Tôi đi giúp người thay nước trà.” Nô Nhi quay người đối diện với hấn, giơ cái khay trong tay lên cao.

Khuất Dận Kỳ một tay nhận lấy, thuận tiện cầm sang một bên, càng ôm nàng chặt hơn. “Vừa rồi nàng nói thăm một mình, là nói gì vậy?”

“Không có.” Nếu nói hấn nghe, không chừng cái miệng xấu xa của hấn lại sẽ cười nàng chân ngắn.

“Mới là lạ.” Hấn nhéo nhẹ mũi Nô Nhi. “Nhớ ta không?”

“Không nhớ.” Nô Nhi trả lời không cần suy nghĩ. Xa nhau chưa đến một canh giờ, có gì mà nhớ chứ?

“Ta lại nhớ nàng muốn chết.” Ma chướng không an phận của Khuất Dận Kỳ lặng lẽ để lên bộ ngực sữa của Nô Nhi.

Nàng chỉ cần dùng ngón chân cũng biết hấn đang nghĩ cái gì.

Ai chẳng biết, hấn nhớ không phải nàng, mà là thân thể của nàng, thiếu gia thực không phải háo sắc bình thường.

“Không muốn!” Nàng ngo ngoậy vụn vụn thân thể. “Người chú ý địa điểm một chút được không?”

“Vậy chúng ta trở về phòng nha?” Hấn hỏi, chưa từng mê luyến thân thể một nữ tử như vậy bao giờ, vốn tưởng rằng chỉ cần có được nàng, thì lực hấp dẫn vô có kia sẽ biến mất.

Nhưng mà từ lúc nàng lột xác thành nữ nhân đến nay, suốt một tháng, Khuất Dận Kỳ mỗi lần trông thấy nàng, vẫn chỉ muốn cỡi sạch y phục nàng, đè nàng lên trên giường, mặc sức mây mưa.

“Không được.” Tiểu nha đầu rất có cá tính mà từ chối.

“Nàng càng ngày càng khó thương lượng nha!”

“Đây là vấn đề nguyên tắc.”

“Nàng cũng có nguyên tắc sao?” Hấn nghe được không biết nên khóc hay cười.

“Đương nhiên.” Nàng ra sức gặt đầu.

“Nàng một chút cũng không cần ta.” Hấn thở dài, miệng ai oán.

Tình huống kỳ quặc đến cỡ nào, vốn phải là nàng mê luyện hấn, mê luyện đến không thể tự kiềm chế mới đúng, nhưng trên thực tế, lại là hấn không thể thiếu nàng.

Sao lại như vậy chứ? Tất cả..... thật không đúng chút nào.

Trong vô thức, đã vì nàng mà phá lệ rất nhiều, mà hấn cũng càng lúc càng không nắm được trái tim mình trong tay nữa..... Vốn tưởng rằng sau khi hai người có quan hệ thân mật, nàng sẽ có yêu cầu gì đó, thế nhưng ngày qua ngày, nàng vẫn giống như lúc bình thường, an phận làm việc nàng cần làm, chưa bao giờ nghĩ tới muốn thay đổi gì cả, giống như thật sự chỉ cần ở bên cạnh hấn là được rồi vậy.

Nếu nàng không phải đặc biệt như thế, có lẽ..... có lẽ hấn đã không như lúc này mà không khống chế được cảm xúc của chính mình rồi?

Thật rối loạn..... tất cả đều rối loạn..... có phải..... đã đến lúc nên xa lánh nàng rồi hay không? Khuất Dận Kỳ âm thầm tự hỏi.

Hấn chưa từng để một nữ tử ở lại bên cạnh hấn lâu như vậy.

Cái muốn có được, hấn đều nắm giữ tất cả trong tay rồi, còn có lý do gì cùng nàng dây dưa không rõ nữa đây?

Hấn đã tổn rất nhiều tâm tư ở nơi nàng, nhiều đến mức tạo thành hấn thất thường liên tiếp như bây giờ.

Một khi có tình cảm mềm yếu quá mức, nhất định sẽ thảm bại, về điểm này không phải hấn so với ai khác đều rõ ràng hơn ư? Sao hấn có thể cho phép mình có quá nhiều mê luyện với nàng được?

Phải nên làm ình bình tĩnh một chút.

Lùi lại một bước, Khuất Dận Kỳ buông nàng ra. “Không muốn thì thôi vậy, dù sao ta cũng chỉ là tùy tiện nói thôi.”

Hấn là người dễ thương lượng như vậy sao?

Nô Nhi ngây ngốc ngẩng đầu lên, hấn lại không cho nàng cơ hội nghiên cứu vẻ mặt của hấn, quay người liền tạo ra một khoảng cách.

Là ảo giác sao? Ngây ngốc nhìn hấn quay người lạnh nhạt bước đi, Nô Nhi lại từ trong đó gửi được một hương vị quyết tuyệt, bóng dáng hấn đi xa..... làm nàng vô cớ cảm thấy lo sợ bất an, phảng phất như lúc này hấn đi một bước ra khỏi sinh mệnh của nàng vậy..... Đây thật sự rất vô lý, không phải mới này bọn họ còn cười cười nói nói, ôn tồn gần bó sao?

Nô Nhi cười chính mình lo được lo mất.

Nhưng mà, lời nói lạc quan vẫn không trấn an được nỗi lo sợ trong lòng.....

Thật sự là nàng quá đa nghi rồi sao?

Mấy ngày liên tiếp, thiếu gia đối xử với nàng, không còn vô cùng thân thiết ôn tồn giống như trước kia nữa, ngược lại là như gần như xa làm nàng khó có thể đoán.

Như là cố ý xa cách, hồ hững, thái độ cũng dè dặt nhiều.

Vô lý, đúng không?

Nhưng nó chính là đã xảy ra.

Kéo mạch suy nghĩ đang phiêu lãng về, thấy hấn có ý định xử lý chuyện buôn bán, nàng vội vàng đi lên. “Thiếu gia, để tôi mài mực.”

Đây luôn là chuyện của nàng.

“Không cần.” Khuất Dận Kỳ lạnh lùng từ chối.

Nàng ngốc tại chỗ.

“Vì..... Vì sao?” Hần thật sự chút xiu cũng không cho nàng tới gần..... “Ta có cần thiết phải giải thích với người không?”

Lời này là đang nhắc khéo với nàng, rằng nàng không phải là gì cả sao?

Tàng nước mắt mỏng nhảy cảm yếu ớt dâng lên vành mắt Nô Nhi. “Nhưng mà..... tôi muốn ở lại.....”

“Đừng để ta nói lại lần thứ hai.” Lạnh lẽo tràn đầy đôi mắt Khuất Dận Kỳ, tựa như tuyết lạnh vào ngày đông giá rét, nước mắt của nàng, cuối cùng cũng không mềm hoá được hần.

Đáp án, đã rất rõ ràng rồi.

Nô Nhi khẽ cắn cánh môi, cố nhịn đau thương, không nói gì rời khỏi phòng.

Hần không cần nàng, ở trong mắt hần, nàng chỉ là dư thừa..... Đúng thế, nàng chính là đọc ra được thông tin như vậy.

Đây còn có thể là nàng quá đa nghi sao? Nàng hỏi chính mình lần thứ vô số.

Nhìn bóng dáng nhỏ gầy cô đơn bi thương của nàng, nhìn nàng rưng rưng lùi đi ra, lại nhìn cả phòng trở về vắng vẻ.

Khuất Dận Kỳ nắm chặt hai đấm.

Khoảnh khắc kia, hần thế mà lại mãnh liệt muốn ôm nàng vào lòng.

Đây là cảm xúc quý quái gì thế? Quá mức tệ hại rồi!

Hần ảo não rửa thẳm, hần từ trước đến nay đã quen nắm tất cả mọi thứ trong tay, lần đầu tiên trong cuộc đời, tâm tư không do mình, cái loại cảm giác không khống chế được này, làm hần cảm thấy tức giận bội phần.

Chỉ là những phản ứng không sao nói rõ được này khiến hần quyết định dừng tất cả lại giữa chừng, nếu không phải vì như vậy..... Hần đột nhiên phát hiện ra, tại lúc trước đó, hần lại chưa từng có ý nghĩ chấm dứt trong đầu, chưa từng nghĩ tới muốn buông nàng ra..... Đến nay vẫn như vậy!

Vẫn là mãnh liệt khát vọng nàng như thế sao? Khuất Dận Kỳ thất bại thở dài.

Xem ra, phương pháp lạnh nhạt với nàng cũng không có bao nhiêu hiệu quả.

Phải tìm cái gì đó để dời đi lực chú ý, làm phai nhạt đi cảm xúc không hiểu kia.....

Đến gần tấm phòng Khuất Dận Kỳ, từng trận tiếng cười duyên của nữ tử truyền vào bên tai Nô Nhi.

Ngực Nô Nhi căng thẳng, tựa như từng cây kim sắc nhọn đâm vào, đau đớn không chịu nổi.

Gần đây luôn như vậy, hần xem nhẹ sự tồn tại của nàng, cùng những người kia tán tỉnh mua vui, nữ nhân đổi hết người này đến người khác, tất cả đều thiên kiều bá mị làm nàng tự biết xấu hổ.

Nàng chưa từng nghĩ tới muốn độc chiếm hần, cũng biết với thân phận của nàng, không nên hy vọng xa vời cái gì, nhưng mà tình huống như vậy, thật sự nàng không thể chịu đựng được! Nàng có thể nhìn ra, hần là cố tình muốn làm nàng nhục nhã.

Hít vào một hơi, nén nước mắt đảo quanh hốc mắt xuống, nàng đứng thẳng người, đẩy cửa phòng ra, đem rượu và thức ăn hần sai bảo vào.

Bất kể như thế nào, chỉ cần có thể ở lại bên cạnh hần thì cái gì nàng cũng có thể nhịn.

Khuất Dận Kỳ cũng không thèm liếc nhìn nàng một cái, tự nhiên khiêu khích nữ tử trong lòng, như chốn không người mà đưa tay dò xét vào trong vạt áo giai nhân xinh đẹp, phóng túng vuốt ve khối đầy đà.

Nữ tử duyên dáng kêu ra tiếng. “Đừng như vậy mà, có người ở đây!”

“Thẹn thùng cái gì? Chuyện này, kinh nghiệm của nàng ta so với nàng còn phong phú hơn.”

“Làm sao chàng biết rõ như vậy? Chẳng lẽ chàng từng ‘chứng thực’ rồi?” Trong lời nói của mỹ nhân, ẩn chứa ghen tuông nồng đậm, lòng của nữ nhân là rất nhỏ, nhỏ đến nỗi không chứa được một hạt cát.

“Một nữ nhân do một tay ta dạy dỗ, chơi chán sinh ghét, nàng nói ta có rõ hay không?”

Khuất Dận Kỳ cười nhạo.

Lòng Nô Nhi lạnh lẽo, tay run lên, gần như cầm không vững bình rượu.

Thật sao? Chơi chán sinh ghét? Đây là nguyên nhân hẳn đột nhiên lạnh nhạt với nàng sao?

Nữ tử kia không khỏi nhìn Nô Nhi thêm vài lần.

“Cũng không đẹp để gì! Sao chàng lại coi trọng một nha đầu xấu như vậy chứ?” Cần sắc đẹp sắc không sắc đẹp, so với nàng còn kém xa lắm, dựa vào cái gì mà được Khuất Dận Kỳ quan tâm đến?

“Nàng ta xấu.” Hẳn thờ ơ như không lạnh nhạt trào phúng. “Nhưng vậy thì đã sao? Ta chỉ quan tâm đến cảm giác nếm có đủ ngọt hay không, có đủ để mất hồn hay không thôi.”

“Chàng thật là xấu!” Nữ tử cười mắng, vươn người đáp lại khiêu khích của hắn.

Tình cảnh này nàng còn có thể chịu được bao lâu? Nô Nhi tuyệt vọng nhắm mắt lại, không nhìn tới hình ảnh đã thương người kia nữa.

Lời nói lạnh nhạt vô tình, tựa như lưỡi dao sắc bén xẹt qua ngực, đau đớn xé tim, máu tươi nhỏ giọt, đau đến khiến nàng nói không nên lời.

Thì ra trong mắt hắn, vẫn luôn đối đãi với nàng như thế.

Mà nay, nàng đã không còn giá trị lợi dụng, đối với hắn mà nói chỉ là dư thừa, nàng nên đi nơi nào đây?

Không oán, không hận, nàng chỉ là mờ mịt, ngày không có hắn, phải trải qua như thế nào?

Không, nàng không rời khỏi hắn, cho dù hắn chán ghét nàng cũng được, nàng sẽ cố hết sức không làm hắn phiền lòng, chỉ cần có thể nhìn hắn từ xa..... là tốt rồi.

“Ai nha! Người muốn chết sao!” Tiếng quát chói tai, làm nàng mờ mịt mở mắt.

Bình rượu cầm trên tay không biết từ lúc nào đã rơi xuống, văng tung tóe rượu lên toàn thân nữ tử trong lòng Khuất Dận Kỳ, mà đối phương thì đang giận dữ trừng mắt nàng.

“Tôi.....” Nô Nhi căn bản không biết chuyện này xảy ra lúc nào.

“Dận Kỳ, chàng xem ! Nàng ta rõ ràng là không cam lòng, nên cố ý chĩnh thiếp.” Nữ tử kia căn bản cũng không để ý đến nàng, tự động làm nũng kể khổ với Khuất Dận Kỳ.

Nô Nhi có miệng mà khó trả lời, hai mắt đầm lệ, nghẹn ngào không nói gì nhìn hắn.

Hắn cũng cho là như vậy sao? Cảm thấy nàng là người không có ý tốt, làm ra những chuyện xấu xa?

“Người giải thích thế nào đây?” Khuất Dận Kỳ cười như không cười nhìn lại nàng.

Hắn hỏi nàng? Hắn thế mà lại hỏi nàng?!

Nàng còn có thể nói như thế nào? Nàng chỉ cảm thấy vô cùng bi ai!

“Thực sự xin lỗi.” Nàng không làm nhưng trăm miệng cũng khó cãi, yên lặng nghe trách mắng, nâng ống tay áo lên lau cho nàng ta.

“Người cúi ngay ! Ai cần người lau giúp ta.” Nàng ta trở tay đẩy một cái, Nô Nhi không hề phòng bị lao đầu ngã ngối trên mặt đất, như là thấy vẫn chưa hả giận, nàng ta thuận tay cầm đĩa điểm tâm tinh xảo trong mâm trên bàn ném lên người Nô Nhi, Nô Nhi tránh không kịp, gắng gượng chịu trận.

Đau quá!

Nàng không biết mình bị làm sao, một cảm giác nóng nóng từ trán chảy xuống, nàng hỗn loạn, đầu óc trong chốc lát trống rỗng.

Dáng vẻ nữ nhân khi bị lòng đổ kị điều khiển mà làm xằng bậy, thật sự rất khó xem! Dù là nữ tử tuyệt diễm hơn người cũng đều như nhau.

Khuất Dận Kỳ khinh bỉ mà nhếch khóe môi.

“Đủ rồi.” Thờ ơ lạnh nhạt hồi lâu, vào lúc nàng kia muốn ném ra cái đĩa thứ hai, hắn đưa tay ra cản. “Đã đổ máu rồi, còn chưa nguôi giận sao?”

“Thế nào, chàng đau lòng à?” Nàng ta không vui bĩu đôi môi đỏ mọng.

Ngoài dự liệu, Khuất Dận Kỳ lại bữa bãi cười to. “Chuyện cười rất thú vị đấy, nàng lấy lòng ta được rồi.”

Nàng ta quan sát vẻ mặt của hắn, khẳng định Nô Nhi ở trong lòng hắn không có địa vị gì, lúc này mới cam tâm buông tha nàng. “Cút ra đi! Nhìn khuôn mặt xấu xí này thật chướng mắt.”

Dù sao chính là không thích nàng ta lượn lờ ở trước mặt thôi, còn nữ nhân xấu này đối với Khuất Dận Kỳ mà nói có ý nghĩa gì hay không cũng mặc.

Nô Nhi khó khăn đứng dậy, cố gắng làm cho hai mắt tìm về tiêu cự, thật vất vả mới nhận ra phương hướng, ép đầu óc tuân theo điều khiển, từng bước một gian nan mà trống rỗng đi ra ngoài.

Thế nhưng, lại không ai chú ý, trong khoảnh khắc, ánh mắt phức tạp của Khuất Dận Kỳ, vẫn dõi theo nàng..... Mãi đến khi rời khỏi tầm mắt bọn họ, nàng mới hết sạch tất cả sức lực, cả người Nô Nhi mềm nhũn ngã dựa vào tường, nước mắt cuộn cuộn mà rơi.

Không sao cả. Khi tâm hồn đã bị đau thương làm vụn vỡ, thân thể đau đớn, sẽ không còn biết gì nữa.....

Dần vặt phảng phất như là không bao giờ dứt, nàng trốn không khỏi, cũng không có quyền lợi kêu ngừng, chỉ có thể yếu đuối mặc cho hắn tùy tiện tổn thương nàng, lăng trì nàng, vết thương thấu tim — nàng từng nghĩ, vô cùng cố gắng, vô cùng cố gắng nghĩ, rốt cuộc nàng đã sai ở chỗ nào ? Vì sao chỉ qua một đêm mà tất cả đã biến đổi rồi? Hắn vốn gần gũi quen thuộc, tại sao lại cay nghiệt đến khiến nàng cảm thấy thật xa lạ như vậy?

Là vì ngày hôm đó, nàng cự tuyệt hắn, cho nên hắn mới cố tình ruồng bỏ nàng ư?

Hay là, có nàng hay không có nàng, căn bản cũng không sao cả, giống như lời hắn nói, hắn cũng không lo không có nữ nhân, hắn đã sớm sinh ghét với nàng rồi?

Ngày qua ngày, nàng cũng đã sớm không còn lòng dạ đi tìm tòi đáp án, cố chấp canh giữ ở phía sau hắn, một ngày lại một ngày, mãi đến khi nàng rốt cuộc không thể chịu đựng — những ngày gần đây đầu óc thường xuyên hỗn loạn, một trận cảm giác buồn nôn cuộn từ đáy lòng lên, nàng vô cớ nôn khan, ngay cả một tia huyết sắc cuối cùng trên khuôn mặt tái nhợt cũng biến mất.

Nàng không biết mình gần đây là bị làm sao, luôn ăn không biết vị, vả lại còn có tình trạng nôn mửa.

Chẳng lẽ bị hắn tổn thương quá nặng, không chỉ có tri giác, mà ngay cả vị giác cũng tê liệt theo luôn sao?

Ánh mắt Nô Nhi lại lần nữa liếc nhìn vết mực đã viết thành nét chữ ở trên mặt bàn, lơ mơ cười chính mình ngu ngốc.

Nàng đến cùng vẫn còn ngu ngốc kiên trì cái gì nữa chứ? Đã sớm không còn ai quan tâm đến rồi, mà nàng, vẫn còn khắc sâu nó dưới đáy lòng, xem như báu vật, luyện tiếu vứt đi.

Nhớ tới thời gian ngọt ngào khi hắn dạy nàng đọc sách luyện chữ, nước mắt chua xót lại lặng lẽ dâng lên.

Đây là hứa hẹn của nàng với hắn, nàng muốn luyện viết được tên của hắn, cho tới lúc này, nàng cũng chưa từng quên. Mà nay, nàng đã làm được rồi, quyết chí sẽ không thay đổi tình cảm, giống như kiên quyết trong quá trình luyện chữ vậy.

Cầm trang giấy đã gửi gắm vào tình yêu thầm lặng nồng nàn, nàng áp sát vào ngực, chần chờ rất lâu, mới dờn bước đi đến cửa phòng hắt.

Xem như nàng ngốc đi! Lòng đã si mê đến cùng cực rồi, không quay đầu lại được nữa, cho dù bị hắt vút bỏ như thứ cũ nát, nàng cũng chấp nhận.

Đến gần cửa phòng, từng đợt âm thanh không phải nhỏ bình thường truyền ra, đó không phải tiếng cười đùa tìm hoan mua vui ngày thường, mà là..... loại âm thanh giống như âm thanh rất nhiều đêm từng cùng Khuất Dận Kỳ triền miên kích tình, nàng đương nhiên sẽ không thể không biết.

Một trận đau đớn kịch liệt xuyên thấu tim phổi, Nô Nhi nắm chặt vạt áo, cắn chặt môi dưới, đau đến không thốt ra được một âm thanh nào, ngay cả nước mắt cũng quên mất phải chảy ra sao..... Đó là âm thanh thỏa mãn khi nam nữ giao hoan!

Đã biết rõ, đây là chuyện sớm đoán được, nhưng khi thật sự gặp phải, thì nỗi đau tê tâm liệt phế kia, nàng cũng không có khả năng chịu đựng.

Nàng vẫn muốn tiếp tục sống như vậy nữa sao?

Loại tình huống này, ngày ngày đều diễn ra, ngày ngày đều ăn sâu vào tim, cho đến khi nàng mất hết sức sống, làm sao nàng chịu đựng được đây?

Có phải..... nên nhân từ với chính mình hơn hay không?

Cho tới nay, nàng chỉ biết gửi gắm tất cả vào hắt, dùng mọi thứ mình có để thương yêu hắt, chưa từng nghĩ inh cái gì, mà nay..... vẫn còn chưa tỉnh táo lại sao?

Ý nghĩ đột nhiên xuất hiện, xé nát linh hồn, Nô Nhi khê hít một hơi, chịu đựng đau khổ trí mạng chết đi sống lại này..... “Người còn muốn đứng đây bao lâu nữa?” Tiếng nói ẩn chứa trào phúng lạnh lùng của Khuất Dận Kỳ từ trong phòng thổi vào đầu óc mờ mịt trống rỗng của Nô Nhi.

Hắt hắt đã biết nàng đứng ở bên ngoài từ đầu rồi đúng chứ? Nhưng vẫn có thể thờ ơ cùng nữ nhân khác làm loại chuyện này..... phải không? Nếu không phải tuyệt tình như vậy thì hắt sẽ không phải là Khuất Dận Kỳ.

Nô Nhi cười chua xót.

Lúc này, ý nghĩ duy nhất của nàng, là vẫn dành tình cảm cả đời cho hắt..... Đẩy cửa phòng ra, vừa vặn trông thấy hắt xuống giường mặc quần áo, mà nữ tử trần như nhộng trên giường, vẫn nằm im với dáng vẻ quyến rũ, không chút quan tâm.

Máu, một giọt lại một giọt từ trong ngực chảy xuôi, lòng, cũng đông lại từng tắc một.

“Lại đây giúp ta thay y phục.” Hắt hồ hững hạ lệnh.

Nhưng mà, nàng cũng không giống như trước kia, ngoan ngoãn nghe lời.

Lặng lặng, nàng đi lên phía trước, đôi mắt sáng vô cùng trong trẻo yên lặng nhìn lại hắt. “Có phải tổn thương tôi thật sự có thể làm người thoải mái hay không?”

Khuất Dận Kỳ ngạc nhiên.

Nàng chưa bao giờ chất vấn hắt điều gì, hắt vẫn luôn cho rằng, nàng là một nữ nhân còn dịu dàng hơn cả nước.

“Vậy thì thế nào? Nếu không phải nữ nhân các người tự mình cam chịu bị coi thường, ta sẽ tổn thương được các người ư?”

Sao lại có người như vậy chứ? Đả thương người bừa bãi, lại còn chê bai sự không oán không hối của người ta.

Giờ khắc này, nàng đã thật sự tỉnh ngộ.

Trả giá tất cả không giữ lại gì, chỉ đổi lấy chán ghét cùng xem thường của hắt, nàng tội gì phải vậy? Nếu còn tiếp tục u mê không tỉnh ngộ nữa, thật sự sẽ chết không nơi chôn thân mất!

“Tôi hiểu rồi.” Nàng phản ứng bình tĩnh ngoài sức tưởng tượng, không khóc, không kêu, cũng không ầm ĩ, bi thương tột cùng khiến trái tim chết đi, chính là dạng này sao?

Nàng như vậy, làm Khuất Dận Kỳ vô cớ bất an.

“Có thể cầu người một chuyện cuối cùng được không?” Nàng hỏi rất nhỏ, rất mềm mỏng, đôi mắt vô cùng sáng chói, so với bất cứ gì cũng đều đẹp đến đoạt hồn người.

Khuất Dận Kỳ mím môi không đáp.

Nàng sẽ nói cái gì, hắn đại khái đã biết, hắn không cho rằng hắn cần thiết phải đáp ứng nàng cái gì.

Nô Nhi cũng không để ý đến sự trầm mặc của hắn, gần như tự mình nói: “Bài thơ Nô Nhi xấu xí kia..... có thể đọc hết nó không? Chỉ một lần thôi, vì tôi mà đọc.”

Hắn nhú mày, nhất thời không thể tin.

Đây chính là yêu cầu duy nhất của nàng sao? Nàng rút cuộc nghĩ cái gì vậy?

Nhưng mà, hắn cũng không tỏ ý gì, thu hồi mê mẩn trong nháy mắt, nhẹ nhàng đọc: “Nhi kim thức tấn sâu tư vị, dục thuyết hoàn hựu, dục thuyết hoàn hựu, khước đạo thiên lương hảo cá thu.” (các t/yêu xem lại đoạn dịch thơ ở chương 3 nhé ^^!)

Nhi kim thức tấn sâu tư vị..... Nô Nhi khẽ lặp lại trong lòng, lúc này, nàng không khỏi nghĩ, không phải ngay từ đầu hắn đã có ý tổn thương nàng rồi đấy chứ? Cho nên, mới có dụng ý khác mà ngâm khuyết bài ‘Nô Nhi xấu xí’ này ?

Gật đầu, nàng yếu ớt ưu sầu nở nụ cười. “Cảm ơn người.”

Cảm ơn hắn? Hắn không hiểu, nàng đã dùng tâm trạng gì, để nói những lời này? Hắn cho rằng, nàng phải chỉ lên trời chửi rửa, hận chỉ muốn hắn chết mới đúng.

Nàng không nói thêm gì nữa, giống như khi đến, nhẹ nhàng thoái lui, gió nhẹ thổi bay ống tay áo, trong một khoảnh khắc, hắn dâng lên ảo giác hoảng hốt, phẳng phất như nàng sẽ hòa vào trong làn gió nhẹ, bay đi thật xa – cảm giác không chạm được đến nàng nữa, làm Khuất Dận Kỳ vô cớ cảm thấy hoảng sợ, thiếu chút nữa đã xông lên phía trước, giữ nàng lại, không cho nàng bất cứ cơ hội trốn tránh nào..... Nhưng mà, hắn lại không làm như vậy.

Nâng tay lên, rồi lại chán nản buông xuống ở không trung, Khuất Dận Kỳ nhìn theo Nô Nhi lẳng lặng đi xa, một bước lại một bước, ở giữa cả hai như có hàng rào vô hình, cho đến lúc không chạm được đến nàng nữa –

Thiếu niên bất thức sâu tư vị, ái thượng tầng lầu, ái thượng tầng lầu, vi phú tân từ cường thuyết sâu.

Nhi kim thức tấn sâu tư vị, dục thuyết hoàn hựu, dục thuyết hoàn hựu, khước đạo thiên lương hảo cá thu..... Một lần lại một lần, Nô Nhi âm thầm thì thào lẩm bẩm.

Hay ột bài ‘Nô Nhi xấu xí’ khuyết!

Kỳ lạ là, nàng thế mà lại không khóc được, hai mắt khô khốc, ngay cả muốn than khóc cho chính mình, cũng không chảy ra nước mắt được.

Gió thu dịu hiu đã thổi rồi. Đã là mùa thu rồi sao? Thật nhanh.

Trời không nói, đất không nói, thu không nói, cùng nàng cũng không nói.

Nếu là trước kia, nàng nhất định sẽ ngây thơ hỏi, thu cùng sâu thì có liên quan gì? Vì sao những thi nhân cứ thích ghép những thứ đó lại cùng nhau?

Nhưng nay, nàng đã hiểu.

Có thể nào không hiểu được chứ? Hai chữ ‘thu, tâm’, vừa vận hợp thành chữ ‘sâu’ nha!

Chữ thu (), chữ tâm (), chữ sâu (): chữ thu bên trên, tâm bên dưới thành chữ sâu.

Tâm của trời thu, sầu của nàng..... ‘Thiên lương, hảo cá thu.....’, thì ra, sầu, đúng là không có cách nào hình dung, chỉ là cảm giác man mác mà không thể dứt ra được! Thiên lương hảo cá thu, thiên lương hảo cá thu..... Nàng sẽ mãi mãi ghi nhớ. Người nam tử khiến cho nàng khắc cốt ghi tâm, người nam tử khiến cho nàng gửi gắm tâm thu, linh hội được cái gì gọi là buồn bã mất hồn..... Nhưng, nàng sẽ đi, nàng phải đi, cũng như mùa thu đầu hiu này, hóa thành một trang ký ức thống khổ ố vàng.

Nếu không rời khỏi hắn, nàng thật sự không biết mình có bị chết trong những hành động lạnh lùng tàn khốc hết lần này đến lần khác của hắn hay không nữa.

Lựa chọn thống khổ nhất của đời người, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi.

Lau khô giọt lệ cuối cùng, nàng, cuối cùng cũng không còn nước mắt để rơi nữa.

Nhặt một chiếc lá khô ố vàng lên, nhìn nó bay khỏi lòng bàn tay, rong chơi bay lượn trong trời đất, giống như trái tim mê lương lênh đênh của nàng vậy.....

Nhìn nữ tử trong lòng dùng tất cả kỹ thuật quyến rũ để mê hoặc hắn, Khuất Dận Kỳ lại giống như đã mất cảm giác, không hề cảm thấy gì, tất cả đầu óc đều là khuôn mặt tuy không hoàn mỹ lắm, nhưng lại linh hoạt tao nhã kia..... Suốt bảy ngày không thấy nàng, nàng vẫn đang giận dữ sao?

Đây là thủ đoạn nữ nhân thường dùng nhất, không cần phải để ý. Hắn luôn thuyết phục bản thân như vậy.

Nhưng hắn cũng biết, Nô Nhi không phải một người sẽ dùng thủ đoạn, dù cho hắn có dùng nhiều lời nói và hành động tàn khốc với nàng, thì cho tới bây giờ nàng vẫn chỉ biết nhẫn nhục chịu đựng, nếu không phải quá mức tuyệt vọng, thì sao có thể không quan tâm đến hắn nữa như vậy?

Hắn thật sự đã tổn thương thấu tim nàng rồi sao?

Đây vốn là mục đích của hắn, nhưng khi thật sự đạt được, thì người mong nhớ bận tâm, buông cũng không buông được lại trở thành hắn.

Cảm xúc như vậy rất hoang đường, hắn luôn không muốn để ý tới, cũng vẫn cố gắng dùng nữ nhân khác để thay thế mê loạn trong lòng, nhưng mà một ngày lại một ngày trôi qua, hắn còn muốn đối gặt mình đến bao giờ nữa?

Hắn, vẫn chỉ có cảm giác đối với nàng, ngọn lửa ngủ yên trong cơ thể, chỉ có nàng mới có thể châm lên, cũng chỉ có nàng mới có thể thỏa mãn hắn, mỗi một nhịp hít thở, mỗi một tác suy nghĩ của hắn, toàn bộ đều reo hò nhớ nhung ôn hương mềm mại trong trí nhớ, những nữ nhân khác, chỉ có thể khiến hắn chai sạn.

Hắn vẫn muốn tiếp tục sống như vậy sao?

Thôi vậy, hắn chấp nhận. Nếu vẫn khát vọng đối với nàng, thì cần gì cứ phải làm khó chính mình?

Phiền chán đẩy nữ nhân dính trên người hắn ra, Khuất Dận Kỳ sửa sang y phục, xoay người xuống giường.

“Cút ra đi!” Không có một câu giải thích dư thừa, hắn lạnh lùng ra lệnh, nữ tử trên giường thấy sắc mặt hắn cũng không dễ nhìn, không dám nhiều lời câu nào.

Khuất Dận Kỳ mở cửa phòng ra, liền sai người đi gọi Nô Nhi đến, sau đó mới trở lại trong phòng chờ đợi.

Tiểu nữ nhân này, rốt cuộc là có bao nhiêu ma lực vậy? Hắn thất bại thở dài thành tiếng.

Đây là lần đầu tiên hắn đầu hàng trước nữ nhân.

Nhưng mà, hắn đợi rất lâu, vẫn không thấy bóng dáng mềm mại diễm tĩnh kia. Hắn rót chén nước khê uống, một bên suy ngẫm có phải đã xảy ra chuyện gì hay không.

“Thiếu gia, mấy ngày trước Nô Nhi đã rời khỏi phủ rồi.” Câu trả lời của người hầu xuyên qua đầu óc Khuất Dận Kỳ, trong nháy mắt, đầu óc của hắn trống rỗng.

Chén trong tay nhẹ nhàng rơi xuống, tiếng vỡ vụn thanh thúy từ trong yên tĩnh vang lên –

7. Chương 7

Bốn tháng sau.

Ánh chiều tà giăng khắp phía chân trời, mềm mại vương trên tầng mây, lại có một dạng thú vị khác.

Cả người Nô Nhi được vầng sáng ấm áp vây xung quanh, ánh mắt sâu lắng nhìn về phương xa, dừng ở một không gian hư vô ai cũng không tới được.

Hắn — có khỏe không?

Bất cứ lúc nào nàng cũng luôn nhớ thương hắn, không một khắc nào là quên.

Thật ngốc, nàng cũng biết vậy. Chỉ là, lòng bận tâm đến hắn, xua thế nào cũng không đi, chém cũng không đứt. Nàng muốn hắn sống tốt, như vậy, ở phương xa nàng mới có thể an tâm.

Vì thế nàng đã rất thành kính cầu phúc cho hắn, chỉ mong hắn tươi cười nhiều hơn một chút, sầu bi ít đi một chút, ẩn đường đừng luôn nhăn lại, đừng luôn không cho bất kỳ ai tới gần trái tim của hắn..... Nàng hiểu được hắn thực chất không vui vẻ gì. Mãi sau, nàng mới nhìn thấu tâm hồn của hắn, đó là một trái tim bao quanh bởi cô quạnh, dùng từng tầng lạnh giá để nguy trang ình, do vậy nàng không hận hắn, cũng chưa từng nghĩ tới muốn hận hắn.

Lâm Uy Vương gia nói, hắn đang tìm nàng, hơn nữa tìm rất cực khổ.

Lời nói này, làm cho cõi lòng rất vất vả mới bình ổn được như mặt hồ của nàng, lại một lần nữa nổi lên một chút gợn sóng.

Nàng thật không hiểu, là hắn không cần nàng mà! Vậy, hắn còn tìm nàng làm cái gì? Nàng cho rằng, có nàng hay không, với hắn mà nói cũng không hề khác nhau, không phải vậy sao?

Lắc đầu, Nô Nhi cố gắng ngừng suy nghĩ lung tung.

Bây giờ, những đáp án đó đối với nàng còn có giá trị gì nữa? Những chuyện đó đã sớm là quá khứ, không phải nàng đã thuyết phục chính mình, để mọi chuyện trở thành hồi ức rồi sao? Chẳng lẽ, còn muốn tự mình đa tình thêm lần nữa, khiến chính mình rơi lại vào vực sâu thẳm khổ buồn đau nữa sao?

Không nên nghĩ đến hắn nữa! Nàng thì thào tự nhủ.

“Nô Nhi —” Tiếng kêu khẽ từ bên người truyền đến.

Thoáng cái đã từ trong suy nghĩ mê ly trở lại hiện thực, Nô Nhi có chút hoảng hốt nâng mắt, sững sờ hồi lâu, mới nghĩ phải đáp lại. “Tiểu thư.”

“Nghĩ gì vậy?” Tống Hương Li thật sự rất không muốn hỏi, nhưng lại không không chế được chính mình.

Từ mấy ngày trước, sau khi Chu Huyền Lệ tới đây, Nô Nhi liền tỏ ra mất hồn mất vía, nàng vẫn tự nhủ với mình là đừng để ý, nhưng mà..... “Nô Nhi suy nghĩ lời nói của Lâm Uy Vương gia mấy hôm trước.” Nô Nhi thật thà đáp.

Nàng sẽ không giấu diếm tiểu thư chuyện gì, không chỉ vì tiểu thư là ân nhân cứu mạng của nàng, mà còn vì tiểu thư đã cho nàng sự quan tâm thật lòng đầu tiên trong đời.

Sau khi rời khỏi Khuất Dận Kỳ, nàng mờ mịt không biết đi đường nào, không một xu dính túi, lại họa vô đơn chí, bị một đám du côn ác ý đùa giỡn, nên sau khi nàng vì kháng cự mà hao hết tất cả sức lực, lúc đang lẩn trốn khỏi móng vuốt sói, người cũng mang vết thương, thể lực không chống chọi được nữa đã hôn mê bất tỉnh.

May mắn vừa lúc tiểu thư đi ngang qua kịp thời cứu nàng, nếu không, dù nàng có chết ở nơi đó cũng không có người nào liếc mắt nhìn một cái.

Phần ân tình này, khiến nàng cam tâm làm tỳ làm nô, cả đời hầu hạ tiểu thư — mặc dù tiểu thư vẫn luôn nhấn mạnh bảo xem nàng là muội tử.

“Ta biết mà.” Tống Hương Li bực mình hừ hừ mà nói.

“Biết gì ạ?” Nô Nhi khó hiểu hỏi lại.

“Tên kia không có ý tốt gì đâu!” Nàng không chút nghĩ ngợi mắng.

Đáng giận! Tên quỷ háo sắc Chu Huyền Lệ kia rốt cuộc đã nói gì với Nô Nhi rồi! Nói lời ngon tiếng ngọt đến ngay cả Nô Nhi đã nhiều lần trải qua tang thương cũng không chống đỡ nổi.

“Sao vậy được chứ? Muội cảm thấy Lâm Uy Vương gia rất tốt.”

“Muội không cần nói tốt cho hắn trước mặt ta, tên đó nói nhân cách không có nhân cách, người ta phong lưu còn hắn hạ lưu, cứ thấy hoa là hái, giống như một ngày không dính đến nữ nhân sẽ chết ngay vậy, muội thử nói đi, người như thế làm sao mà tốt được?”

Nô Nhi hơi kinh ngạc há mồm nhìn nàng, lúc lâu sau mới khẽ cười thành tiếng. “Tiểu thư đang ghen sao?”

“Ta..... ghen?” Tống Hương Li thiếu chút nữa đã bị nước miếng của mình sặc chết, “Miệng tên kia luôn nói linh tinh, muội cũng muốn học theo hắn có phải không?”

Nô Nhi không nhịn được lắc đầu. Tiểu thư chính là sĩ diện chết đi được.

Nàng thở dài. “Đừng hiểu lầm người ta mà, Lâm Uy Vương gia đối với người là toàn tâm toàn ý, muội lại không có dung mạo xinh đẹp như tiểu thư, ngài ấy làm sao coi trọng muội được chứ!”

“Sao lại tự xem nhẹ mình nữa rồi? Ta thấy muội rất tốt, tất cả những tên không biết quý trọng muội đều là kẻ ngốc!”

“Thật sao?” Nô Nhi cười khổ. “Nếu thật sự là vậy, thì vì sao thiếu gia lại chán ghét mà vứt bỏ muội?”

“Kêu những tên nam nhân thối nát đó đi chết hết đi!” Sự tức giận của Tống Hương Li là nhắm vào Chu Huyền Lệ và Khuất Dận Kỳ.

Xem ra bình dấm chua của tiểu thư không chỉ lớn, mà còn đáng sợ nữa.

“Tiểu thư, muội cùng Lâm Uy Vương gia thật sự không có gì đâu, ngài ấy chỉ là chuyển lời uội rằng thiếu gia đang tìm muội mà thôi.”

“Làm sao có thể? Tên bạc tình lang phải nên xuống địa ngục kia cũng sẽ có lúc lương tâm trời dậy ư?”

“Muội cũng không biết nữa.” Nô Nhi ưu sầu thở dài.

Tống Hương Li vừa nghe, vẻ mặt cũng nghiêm túc lên. “Vậy muội định làm thế nào?”

“Muội sẽ không gặp lại hắn nữa.”

“Ta tán thành.” Tống Hương Li phụ họa. Nếu lại để cho Nô Nhi trở lại bên cạnh tên động vật máu lạnh không tim không phổi kia, không biết hắn còn tra tấn muội ấy như thế nào!

Nhớ lại lúc trước khi cứu Nô Nhi trở về, muội ấy mang một bộ dáng mất hết sức sống lại làm cho Tống Hương Li muốn hung hăng bấm tên đầu sỏ đã tổn thương Nô Nhi thiện lương hiểu lòng người thành như vậy.

May mà — Tầm mắt của nàng, dời về phía bụng hơi nhô lên của Nô Nhi.

May mà có đứa bé này, nó đã khiến cho Nô Nhi có dũng khí tiếp tục sống, thấy nàng ấy nghiêm túc đối đãi với tất cả những gì Khuất Dận Kỳ ban tặng ỉn như vậy, Tống Hương Li vô cùng xúc động.

Nói cho cùng, Nô Nhi vẫn là đang vì thiếu gia của muội ấy mà sống, Tống Hương Li chưa từng gặp qua nữ hài ngốc nghếch như vậy.

Cảnh trong mơ dần tối lại không thể giữ được, Khuất Dận Kỳ đột nhiên mở mắt!

Văng lạng trông trải, vẫn gắt gao vây chặt lấy hắn như trước.

Theo bản năng, hắn lấy tay sờ chỗ trống bên cạnh.

Vẫn chỉ có một mình hắn sao? Hắn tràn ra nụ cười khổ sở.

Phải rồi! Sao lại quên mất chứ? Nữ tử dùng tình cảm dịu dàng thuần khiết, chân thành tha thiết không hối hận đợi hần, đã sớm đi xa rồi — không thể ở lại trên giường không có nàng nữa, Khuất Dận Kỳ choàng áo đứng dậy, nhìn màn đêm ngoài cửa sổ vẫn u tối.

Vì sao phải tới khi mất đi, mới biết quý trọng?

Đã từng, hần ác độc, tùy tiện chà đạp chân tình của nàng, luôn cho rằng bất kỳ ai cũng không ảnh hưởng đến hần được, cũng cho rằng hần có thể không quan tâm đến cái gì cả. Nữ tử vì hần mà mê muội đến chết, nàng không phải là đầu tiên, cho nên dù biết rõ nàng si mê tuyệt đối, yêu hần khắc cốt ghi tâm như vậy, hần cũng không xem ra gì.

Mãi cho đến khi..... đúng vậy, mãi cho đến khi hần ý thức được, hần đã thật sự mất đi nàng, lòng hoảng hốt, nhưng lại mờ mịt đến không biết làm thế nào.

Ánh mắt sâu thẳm, lại một lần nữa liếc về trang giấy được chặn lại trên mặt bàn, năm ngón tay cực kỳ nhẹ nhàng chậm chạp vuốt ve nét chữ bên trên.

Đây là thứ ngày đó nàng để lại, đáng lẽ khi đó, hần nên từ dáng vẻ khác thường của nàng mà phát giác ra sự không bình thường mới phải, vậy mà hần lại cố ý phớt lờ.

Bên trên, viết một bài thơ — một bài thơ làm cho hần lo lắng!

‘Thượng tà! Ngã dực dữ quân tương tri.....’ Thật ngốc quá! Hần đã đối xử với nàng như thế, nàng vẫn còn ngốc nghếch nhớ kỹ ‘dữ quân tương tri’ làm gì! (bài này cũng có chú thích ở các chương trước rồi ^^!)

Ngoài tờ này, còn những tờ khác bên trên rõ rệt viết tên của hần, từng tờ lại từng tờ..... Chữ không xem là đẹp, nhưng lại nắn nót đủ để làm hần nhận ra, nàng đã chăm chỉ tập luyện đến mức nào, viết..... Ngày đó, nàng muốn đến nói với hần, nàng đã viết được tên hần rồi sao?

Nha đầu này! Nàng sẽ không thể ít ngốc nghếch đi một chút sao? Biết rõ hần sẽ dè bủ, sao còn muốn dâng lên chân tình mặc hần chà đạp như vậy? Nàng..... Nàng thật sự..... ngu ngốc đến khiến hần tức giận mà!

Khi đó, hần từng tức giận mà muốn vò nát nó không chỉ một lần, cho rằng chỉ cần như vậy, thì những chua xót khổ sở vương vấn trong lòng cũng có thể một mạch vò nát theo. Nhưng mà..... Thở dài, hần cuối cùng vẫn là giữ lại nó.

Nô Nhi à! Rốt cuộc nàng đang ở đâu?

Bốn tháng, nàng mất hút không tin tức, hần thậm chí không thể biết được, lúc này nàng có mạnh khỏe hay không, có — từng nghĩ tới hần hay không.

Hần cũng muốn quảng đi thứ cảm xúc phiền lòng này, nhưng tình cảm không phải do mình, đến nay, hần vẫn nhớ kỹ cảm giác chạm vào nàng, phát cuồng nhớ nhung mỗi một tác hương thơm thắm đậm ngọt ngào của nàng..... Hần khát vọng nàng! Khát vọng sự vây quanh ấm áp của nàng, ngoại trừ nàng, còn ai có thể mang đến cho hần cảm thụ điên cuồng như vậy?

Tiểu nha đầu đáng giận này, làm lòng hần trở nên rối loạn như vậy, sau đó lại muốn phất ống tay áo rời đi sao?

Đừng hòng! Nàng là nữ nhân của hần, đời này cũng đừng mong trốn khỏi hần, lên thiên đình hay xuống địa ngục, hần không tìm được nàng thì không bỏ qua, nhất định!

“Nô Nhi, muội đi đâu thế?” Tổng Hương Li tò mò nhìn Nô Nhi ‘trang phục chỉnh tề’.

“Muội đến Phổ Ninh Tự dâng hương.” Nô Nhi vừa nói, vừa lấy vải mỏng che mặt.

Nàng sẽ không vì dung mạo của bản thân mà tự ti, nhưng thường xuyên rước lấy ánh mắt khác thường của người khác, vả lại còn ác ý đùa giỡn, chuyện như vậy gặp nhiều rồi, nàng chỉ có thể cố hết khả năng tránh đi tình huống đó.

“Cầu khẩn mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an sao?” Tổng Hương Li trêu ghẹo hỏi.

“Nô Nhi chỉ là một tiểu nữ tử, không có tấm lòng cao cả đó.” Tiếp theo, Nô Nhi mang ánh mắt cười liếc nhìn Tống Hương Li một cái. “Muội là đi cầu Bồ Tát phù hộ, để tiểu thư cùng Vương gia sớm thành cây liền cành.”

Khuôn mặt cười của Tống Hương Li hơi méo mó, không cam lòng yếu thế trả lời: “Muội bớt giả vờ đi. Ta thấy muội là vì ‘người nào đó’ thấp hươu bá Phật, nguyện giảm phúc của mình để đổi lại cho hân cả đời bình an suôn sẻ thì có. Hừ! Ta làm sao quan trọng bằng thiếu gia tâm can của muội được!”

“Tiểu thư!” Nô Nhi lúng tung hô khẽ.

Nếu biết rồi, cần gì phải nói toạc ra chứ? Ở một nơi lặng lẽ cầu phúc cho hân, đã là điều duy nhất nàng có thể làm được.

“Bỏ đi! Bỏ đi! Ta không nói nữa. Muội mau đi đi! Đi đường cẩn thận.”

“Đa tạ tiểu thư.”

Đi được hai bước, Tống Hương Li bỗng gọi nàng lại, nhìn bụng mang thai hơn năm tháng của nàng, lo lắng nói: “Ta vẫn thấy không ổn, để ta đi cùng muội tốt hơn.”

“Một lát nữa Vương gia sẽ đến đó nha!” Nô Nhi thông thả nói một câu.

“A?” Quả nhiên, Tống Hương Li chần chờ.

“Thế nào, bây giờ không nỡ bỏ đi nữa rồi sao?”

“Nha đầu xấu xa, muội dám cười nhạo ta à!”

Nô Nhi hiểu ý cười. “Nô Nhi không dám. Tiểu thư vẫn là ở nhà đi, mình muội đi cũng được rồi.”

Loại tâm trạng chờ mong được gặp người trong lòng này, nàng làm sao lại không hiểu? Nàng thật tình hy vọng tiểu thư cùng Lâm Uy Vương gia có thể có kết quả tốt, đừng giống như nàng.....

Vừa đến Phổ Ninh Tự, Nô Nhi liền phát hiện ra mình đã đến nhầm lúc.

Vào mỗi ngày mười lăm, với Phổ Ninh Tự có tiếng là linh nghiệm này, ngày thường đã hương khói cường thịnh, hôm nay lại càng biến người đông nghịt.

Nàng khẽ nhíu đôi mi thanh tú, một lúc không để ý, bị người qua lại vội vã đụng phải, không giữ được thăng bằng liền bị ngã vào một bờ ngực rộng lớn ấm áp.

Trong kinh hoảng, Nô Nhi ý thức được đây là bờ ngực của một nam tử.

Bay tay to ấm áp giữ đôi vai gầy lại, ổn định thân thể nàng. “Cẩn thận một chút.”

Trong nháy mắt đụng phải nhau, Khuất Dận Kỳ đã phát hiện ra nàng là một người có thai, chỉ là, nàng lại làm dấy lên cảm xúc khác thường không biết tên trong hân.

Tiếng nói trầm thấp trong trẻo, quá mức giống hân trong mộng lúc đêm khuya, quanh quẩn trong tâm trí nàng..... đến cả bờ ngực dày rộng này, cũng là quen thuộc như vậy..... Trời ạ! Nàng thế mà lại thời khắc nào cũng có thể nhớ tới hân!

“Xin lỗi.” Nô Nhi vội vàng nói xong, liền bước nhanh rời khỏi, tâm loạn đến thậm chí chưa từng liếc nhìn hân một cái.

Nhìn hai tay trống rỗng, ấn đường Khuất Dận Kỳ nhăn lại, như có chút dăm chiêu nhìn bóng hình gầy gò yếu đuối đã đi xa kia.

Vô cùng giống như đã từng quen biết... xúc cảm tâm linh rung động dưới tay, thân thể mềm mại trùng khớp, cùng với hương thơm không thể nhận lầm kia..... Trên đời này, ngoại trừ ‘nàng’ ra, còn có người thứ hai sao?

Người ngạo mạn như hân, luôn luôn không tin vào thần linh, hôm nay thấy ngôi miếu thờ này hương khói cường thịnh, mới ôm tâm tính định thử vào một lần, không biết Phổ Ninh Tự cực kỳ linh nghiệm trong lời đồn, có thể giúp hân tìm được tiểu nữ nhân hân ngày đêm điên cuồng nhưng nhớ hay không.

Không ngờ rằng..... Bồ Tát thực sự linh nghiệm như vậy? Hẳn ngay cả một nén hương vẫn còn chưa thấp đấy! [NV: chùa này linh quá, có thật chắc ta cũng bay tới =]]]

Nhéch lên nụ cười tà, Khuất Dận Kỳ cất bước đuổi theo.

Lòng tràn đầy thành kính đem sinh lễ cùng hoa quả đặt từng thứ lên bàn, Nô Nhi châm ba nén hương, quỳ xuống trước bệ thờ, nhắm mắt lại, dùng dáng vẻ cực kỳ chú tâm cung kính, chân thành cầu nguyện.

Đáng khen tiểu nữ nhân có tấm lòng.

Khuất Dận Kỳ mang ý cười, càng thêm hứng thú quan sát nàng.

Mặc dù không nhìn thấy mặt của nàng, nhưng vẫn có thể tưởng tượng, đó tuyệt đối là khuôn mặt nghiêm túc thành kính không thể xâm phạm. Hẳn ngạo mạn đến thậm chí không để thần linh vào trong mắt, nhưng còn nàng lại biểu hiện giống như khắp thiên hạ không có việc nào quan trọng hơn, phẳng phất như chỉ cần nàng toàn tâm toàn ý khẩn cầu, thần linh sẽ phù hộ ông muốn của nàng..... trong trí nhớ của hắn, chỉ có một nữ tử ngớ ngẩn khiến người ta quý mến như vậy.

Khuất Dận Kỳ không tiếng động dời bước đi đến, đôi tròng đen chợt xẹt qua một tia không có ý tốt. Hẳn cũng quỳ xuống trước Phật, hơn nữa còn quỳ sát vào nàng, rất gần, còn khéo léo không tiếp xúc tứ chi một chút nào.

Nô Nhi hoàn toàn không biết, vẫn toàn tâm toàn ý thay người trong lòng tưởng rằng đã xa tận cuối trời kia mà cầu nguyện, mong hắn không họa không tai, bình an thuận lợi tới đầu bạc.

Bái lạy thêm ba cái, nàng mới mở mắt ra, đứng dậy muốn cắm hương lên, bỗng nhiên cảm thấy một góc váy không biết bị cái gì vướng vào, nàng cúi đầu nhìn xem nguyên nhân, mới phát hiện, thì ra làn váy của nàng bị một nam tử đè ở dưới gối.

Hơi lúng túng đỏ mặt, nàng khẽ gọi: “Công tử –”

Khuất Dận Kỳ cũng không chút nào để ý đến nàng, bày ra một thái độ so với nàng còn ‘chú tâm’ hơn, toàn tâm toàn ý ‘cầu khẩn thần linh’.

Nô Nhi không còn cách nào, đành phải tăng thêm âm lượng gọi lần nữa: “Công tử!”

“Bồ Tát ơi Bồ Tát! Tín đồ Khuất Dận Kỳ, năm nay ba mươi mốt tuổi, gia đại nghiệp đại (nhà lớn sự nghiệp lớn), tài cán bất phàm, bộ dạng lại tuấn mỹ hơn người, vượt cả Phan An, vô cùng xuất sắc, quả thực chính là nhân trung long phượng (rồng phượng trong loài người) trăm năm khó gặp, bao nhiêu khuê nữ chen lẫn võ đầu muốn gả cho con.....” [NV: *ôm bụng cười lăn lộn*, anh ấy tự tin quá, không biết nói gì hơn =]]]

Ở đâu lại có người không biết xấu hổ như vậy?

Nhưng, đó cũng không phải nguyên nhân khiến Nô Nhi chú ý, mà là – ba chữ ‘Khuất Dận Kỳ’, tựa như một tiếng sét cực lớn đánh vào trong đầu, nàng khiếp sợ ngẩng đầu nhìn lại!

Trời ạ! Là hắn, thật sự là hắn! Khuôn mặt xuất chúng tuấn tú tuyệt trần kia, sớm đã khắc sâu trong tim Nô Nhi, nàng đến chết cũng không quên được!

Ngay lúc nàng bị việc ngoài ý muốn xảy ra bất ngờ này làm chấn động đến quên cả hít thở, thì âm thanh nhẹ nhàng vẫn như cũ không gián đoạn thối qua bên tai — “Thế nhưng con rất rối rắm! Người hoàn mỹ giống như con đây, đương nhiên muốn tìm một nữ nhân cũng bất phàm tương tự, nhưng vấn đề là, trong thiên hạ, có người nữ nhân nào xứng đôi được với con đây? Có phải rất hao tâm tổn trí hay không? Ài! Thì ra làm một người quá xuất sắc cũng là một chuyện phiền toái.” Thở dài một cái, hắn lại tiếp tục nói: “Có điều nói đi phải nói lại, nếu ngay cả anh tài ngất trời như con đây cũng không lấy được thê tử, vậy không phải rất không có thiên lý sao? Bồ Tát ơi Bồ Tát! Không phải ngài có thể giải được tất cả những nghi vấn phức tạp sao? Xin hãy đưa một giai nhân thông minh trí tuệ đến cho con có được không? Không nói lời nào sao? Vậy con xem như ngài đã bằng lòng rồi nha! Vô cùng cảm kích! Vô cùng cảm kích!”

Hắn làm gì vậy, ngay cả trước mặt Bồ Tát cũng dám nói năng xằng xiên, không sợ mạo phạm thần linh ư.

Nô Nhi càng nghe, đôi mày nhỏ xinh đẹp càng nhíu chặt.

“Thiếu — Công tử!” Nàng thở dài, kêu to gấp đôi, sợ bị hấn nhận ra được, giọng nói còn cố ý đè thấp một chút.

Khuất Dận Kỳ như là ‘đột nhiên’ phát hiện ra sự tồn tại của nàng, vẻ mặt bất ngờ hỏi: “Hả? Cô nương đang nói chuyện với ta sao?”

“Phải. Ta là —”

“Cô nương không cần câu dẫn ta, ta là một chính nhân quân tử đấy.” Hấn nói đến chính khí lẫn liệt.

“Tôi — câu dẫn công tử?” Nô Nhi mang vẻ mặt kinh ngạc.

“Bằng không sao cô nương lại dựa sát vào ta như vậy?”

Nói vậy, nàng nào có! Rõ ràng là tự hấn dựa sát vào, sao hấn có thể vừa ăn cướp vừa la làng như thế chứ?

“Được! Được! Được! Xem như lỗi của tôi, phiền công tử —”

“Vậy cô nương phải xin lỗi.”

Còn..... xin lỗi nữa sao?

Cái này thật sự hơi quá đáng rồi nha!

Nô Nhi bất đắc dĩ hít một hơi thật dài — “Được, tôi xin lỗi, mong công tử đừng so đo với tiểu nữ tử.” Bây giờ đây nàng chỉ cầu thoát thân, không muốn vướng mắc không rõ với hấn nữa, nàng chỉ sợ nói thêm một câu sẽ làm cho hấn nhìn ra điểm đáng nghi.

Nhưng mà, người dễ dàng sẽ bị người ta bắt nạt!

“Ta không nhận.” Người này được một tắc lại muốn tiến một thước, không hiểu được đạo lý gọi là ‘người ta ai cũng biết cảm thấy thẹn’ chút nào, còn hùng hồn nói: “Cô cũng đã thừa nhận là cô có ý câu dẫn ta, ta đây danh tiết bị tổn hại đồng thời tâm hồn bị ám ảnh làm sao bây giờ?”

Cái gì mà làm sao bây giờ? Chẳng lẽ muốn bắt nàng bị câu dẫn lại sao? Nô Nhi nghe mà thấy hoa mắt.

“Công tử đừng làm khó dễ tôi nữa.” Nàng đã không biết phải làm sao cho đúng, đối mặt với hấn, nàng luôn luôn không có cách nào, từ ngày đầu quen biết đến nay, vẫn luôn là như thế.

Khuất Dận Kỳ đột nhiên im lặng, Nô Nhi một chút cũng không dám trông cậy vào lương tâm hấn sẽ trở lại đây mà biết tự kiểm điểm, vì thế nghi hoặc ngẩng đầu lên, vừa vận đốn lấy ánh mắt thăm dò đánh giá của hấn.

Tim nàng bỗng chốc nhảy lên!

“Công..... công tử nhìn cái gì?” Âm điệu của Nô Nhi có chút bất ổn. Hấn sẽ không phải..... phát giác ra cái gì đó chứ?

“Ta đang nghĩ.....” Hấn như treo người ta lên à ngừng một lát, lại giống như nghiền cứu mà nhìn nàng thêm vài lần.

“Nghĩ cái gì?” Nàng yết ết tiếp lời, gần như không có dũng khí mà hỏi.

“Nghĩ cô nương nhất định là giai nhân xinh đẹp mà Bồ Tát đã đưa đến cho ta rồi!” Khuất Dận Kỳ nở nụ cười, vui vẻ nói ra kết luận.

Nghe vậy, Nô Nhi thiếu chút nữa ngất xỉu!

Nàng còn tưởng rằng hấn..... nghĩ cái gì chứ? Hấn cho tới bây giờ cũng chưa để nàng ở trong lòng, thì làm sao có thể nhận ra nàng được? Có lẽ..... Có lẽ hấn đã sớm quên trên đời này còn có một nữ tử khờ dại gọi là Nô Nhi rồi.

Thu xót xa dâng lên đột ngột lại, nàng cố gắng vực dậy tinh thần. “Công tử đừng nói đùa nữa.”

“Ai nói đùa chứ? Ta là rất nghiêm túc.” Khuất Dận Kỳ nói. Giọng điệu kia, thật sự là nghiêm túc.

Lời nói ít ỏi, lại vô cớ làm lòng bình tĩnh như mặt hồ của nàng nổi lên một chút gợn sóng, Nô Nhi tâm hoảng ý loạn, muốn thoát khỏi, nhưng lại không thể như mong muốn — “Phiền toái công tử nâng chân quý lên.” Không muốn nghe hắn nói bậy bạ tiếp nữa, nàng nói ra dự định ngay từ đầu của mình.

Ai ngờ — “Tại sao ta phải nâng?” Về mặt Khuất Dận Kỳ vô cùng kiêu ngạo.

“Công tử —” Nàng bực mình khẽ cắn môi dưới, khó xử đứng tại chỗ.

Thật ra, nàng có thể cao giọng hô lên, nói hắn có ý đồ đùa giỡn nàng, thì sẽ dễ dàng thoát thân, thế nhưng..... Sao nàng nhẫn tâm đối xử với hắn như vậy được?

Xuyên qua tầng vải mỏng, hắn dường như cũng cảm nhận được thần vận diễm đam đáng yêu của nàng, hơn nữa bọn họ đã dẫn tới sự chú ý của không ít người, hẳn lúc này mới không cam nguyện lắm mà dời chân — ở trước mặt thần phật liếc mắt đưa tình luôn khiến người khác chỉ trích! Hắn thì không hề gì, nhưng tiểu nữ nhân của hắn sẽ không chịu nổi việc này.

Vừa có được tự do, Nô Nhi lập tức đứng dậy cầm hương trong tay cắm vào lư hương, sau đó liền vội vàng vàng chạy ra khu vườn phía sau.

Khuất Dận Kỳ mở miệng muốn nói, cuối cùng vẫn là không nói gì mà lặng lẽ đi theo.

8. Chương 8

“Cô nương.” Khuất Dận Kỳ bỗng không tiếng động xuất hiện bên cạnh nàng.

“Công – công tử lại đi theo làm gì vậy!” Nô Nhi lùi lại một bước, buồn bực hỏi.

Khuất Dận Kỳ nhún nhún vai, lơ đãng nhìn vườn sau vắng vẻ.

Tốt quá! Không có người nào, đúng là một địa điểm tốt để dốc bầu tâm sự sau khi cách biệt gặp lại, vừa vặn có thể ‘tha hồ phát huy’, tiểu nữ nhân của hắn thật sự rất biết chọn chỗ.

“Chúng ta vẫn còn chưa nói rõ ràng, sao cô nương có thể vứt bỏ ta vậy chứ.” Khuất Dận Kỳ nói, giọng điệu kia cực kỳ giống oán phụ bị vứt bỏ.

“Chúng ta nào có chuyện gì để nói?” Giọng điệu của Nô Nhi tỏ vẻ không cho là đúng.

“Làm sao không có được? Cô nương là thiếu nữ xinh đẹp Bồ Tát đã ban tặng cho ta, cô nương quên rồi sao?”

“Ai..... ai là thiếu nữ xinh đẹp của công tử?” Nô Nhi lấp bắp.

“Cô nương chứ ai!” Hắn trả lời như lẽ đương nhiên.

Trong lòng Nô Nhi chua xót đau khổ.

Hắn vẫn không thay đổi sao? Thấy nữ nhân thì đều thích đùa một phen, nhìn người khác vì hắn mà ý loạn tình mê, sau đó mới cảm thấy vừa lòng?

“Mong công tử tự trọng!” Trừ câu này ra, nàng không biết nàng còn có thể trả lời lại như thế nào nữa.

“Ta rất tự trọng nha! Xem đi, ngay cả một ngón tay của cô nương ta cũng chưa đụng tới, nếu là trước kia, ta đã sớm trực tiếp kéo cô nương lên giường rồi.” Ham muốn đã nhìn hơn bốn tháng, tuyệt đối phải bắt nàng chịu! [NV: ca ca này vô lý quá, tự làm tự chịu còn đổ cho người ta

]

Lời nói của hắn làm cho sắc mặt Nô Nhi lúc đỏ lúc trắng.

Lời nói này mà gọi là ‘tự trọng’ đó sao? Vậy mà hắn vẫn còn mặt mũi nói mình là ‘chính nhân quân tử’!

“Người..... không được làm vậy.....” Nàng theo bản năng lùi một bước. Không có cách nào, quá hiểu tính tình của hắn, hơn nữa hắn nói ra những lời này..... Nàng rất khó không phản ứng như vậy.

Nhưng, Khuất Dận Kỳ chỉ là vô tội chớp mắt mấy cái. “Ta vẫn chưa làm gì mà cô nương đã chờ mong vậy ư? Nếu đã như vậy –” Hắn ‘thuận theo ý dân’ sải bước đến gần nàng — “Không được!” Nô Nhi sợ hãi kêu lên một tiếng, lập tức nhảy ra.

“Nàng cẩn thận một chút!” Hắn buột miệng thốt lên, đưa tay ôm lấy nàng.

Nàng không muốn sống nữa ư! Đang mang thai trong người mà còn dám nông nổi như vậy.

Nô Nhi kinh ngạc nhìn hắn.

Là nhìn lầm ư? Sao nàng lại cảm thấy — hắn dường như rất khẩn trương vậy? Đó có được xem là quan tâm không?

Giờ khắc này, nàng đột nhiên có cảm giác rất kỳ quái, không phải là hắn đã sớm nhận ra nàng rồi đó chứ?

Ngay lập tức, Nô Nhi lại lắc đầu mắng chính mình ngu ngốc. Trên mặt nàng có che khăn, làm sao hắn có thể nhận ra được?

Đẩy hắn ra, nàng liên tục lùi vài bước, cách ra một cự li an toàn, làm cho đầu óc mình có thể giữ tỉnh táo một chút.

Khuất Dận Kỳ cũng không ngăn cản hành động của nàng, nhưng con ngươi đen của hắn lại không hề chớp mắt mà nhìn nàng, sau đó nói ra lời làm người ta kinh ngạc — “Ta đã quyết định rồi, ta muốn lấy nàng!”

Hắn lớn tiếng tuyên bố, lại làm Nô Nhi sợ tới mức ngây ngốc.

Hắn, hắn, hắn..... điều này sao có thể! Khuất Dận Kỳ là một người khinh bỉ hôn nhân nhất, cho dù là trên đùa, cũng sẽ không nói lời ấy ra khỏi miệng.

Nô Nhi đã sắp không phân biệt rõ được người bị bắn loạn tinh thần là hắn hay là nàng nữa rồi.

“Tôi – không xinh đẹp đâu.” Nàng cúi đầu nói.

Trước kia, hắn luôn thích trêu đùa gọi nàng là ‘Nô Nhi xấu xí’ còn gì. Nếu như hắn biết, nàng trước mắt, là nữ nhân mà hắn từng vứt bỏ như đôi giày cũ không còn tác dụng, không thèm nhìn đến một cái thì không biết sẽ có phản ứng thế nào?

“Không sao cả.” Hắn thản nhiên nói.

Đúng vậy! Hắn đương nhiên là không sao cả, chỉ cần mùi vị ném lên đủ mất hồn là được rồi, không phải sao?

Nô Nhi đau buồn nghĩ, vẫn chưa quên mỗi một câu nói tàn khốc đến nhỏ máu của hắn.

“Tôi — có thai trong người, công tử không thấy sao?”

Trong phút chốc ánh mắt Khuất Dận Kỳ nhìn đến bụng hơi nhô lên của nàng, một tia sáng phức tạp khác thường xẹt qua trong con ngươi, nhưng lại chợt biến mất. “Vậy thì thế nào? Ta cũng không để ý.”

Câu trả lời như vậy, làm nàng ngạc nhiên.

“Nhưng tôi đã có người trong lòng rồi, tôi chỉ yêu mình người đó, không ai có thể thay thế được.” Không trông cậy vào hắn có thể nghe hiểu, nhưng dù thế nào..... Nàng chính là một người ngốc, chỉ cần có thể sử dụng cách thức của mình để nói ra hết tình ý, liền thấy vô cùng thỏa mãn, ít nhất, thế này sẽ không cần phải đối mặt với sự tàn nhẫn trào phúng cùng xem thường của hắn.

“Thật không? Nàng yêu hắn —” Khuất Dận Kỳ như suy ngẫm mà nói nhỏ, chăm chú nhìn nàng.

“Đến nay vẫn thế chứ?”

Đó là loại ánh mắt gì vậy? Trong mắt của hắn chứa đầy cảm xúc mà nàng không thể đọc ra, Nô Nhi vô cơ chán động tinh thần!

Vì sao nàng lại cảm thấy, giống như từ đầu hắn đã nhìn thấu nàng rồi vậy? Ánh mắt sâu tối như thế..... đến cùng là đang biểu đạt cái gì?

Nếu đầu óc tiếp tục mê muội nữa nàng sợ sẽ suy nghĩ sâu xa hơn, cũng không dám chạm đến đáp án mình nghĩ, nên ý muốn duy nhất trong đầu, chính là mau chóng thoát khỏi — Khuất Dịch Kỳ cũng không tiếp tục dây dưa nữa, yên lặng nhìn theo bóng dáng nàng đi xa, mặc cho nàng tìm về không gian để nghỉ tạm.

Nhưng, đó chỉ là tạm thời. Chỉ có trong lòng hắn, mới là nơi dừng chân cuối cùng của nàng, hắn sẽ khiến nàng trở lại bên cạnh hắn lần nữa.

Kiếp này, nàng cũng không thể trốn khỏi.

Màn đêm buông xuống bao phủ khắp nơi, mọi âm thanh đã không còn, lòng Nô Nhi lại khó mà bình tĩnh.

Nhớ lại từng việc lúc ban ngày, nỗi lòng kích động chạy chồm, gọi lên vui buồn máu và nước mắt mà nàng vẫn cật lực che giấu cho tới nay.

Nàng không phải người kiên cường, trái lại, nàng còn có một trái tim vừa chạm vào liền vỡ vụn. Lúc trước rời khỏi hắn, nàng đã dùng hết hơi sức cả đời mới có thể làm được, tại khoảnh khắc đó, linh hồn như đã chết đi một lần.

Nàng thậm chí không thể nhớ lại, đoạn ngày kia, nàng rốt cuộc là đã trải qua như thế nào. Cả ngày đều cảm thấy trống rỗng phù phiếm, giống như du hồn, nghĩ đến, nhớ nhung, chỉ toàn là mỗi một ngày hắn cùng nàng chung sống, có cười vui, có ngọt ngào, có chua xót, cũng có đau khổ đến tận xương tủy..... Thật không biết vị, ngủ không ngon giấc, suốt ngày suốt đêm, thậm chí ở trong mơ, cũng đầy ắp hình ảnh của hắn, tiếng nói trầm thấp say mê của hắn, nàng suyết chút nữa còn cho rằng, nàng sẽ vì tưởng nhớ cùng bị thương quá độ mà chết đi.

Ngay vào lúc đó, nàng biết được mình có thai.

Phảng phất như một luồng lực sinh mệnh hoàn toàn mới rót vào trong cơ thể, nàng có phương hướng để sống tiếp, đôi mắt trống rỗng, lại lần nữa hội tụ ánh sáng.

Đây là đứa con của nàng, cũng là của hắn.

Hà! Kinh ngạc vui mừng ngoài dự đoán. Trong bụng nàng đang mang cốt nhục của hắn! Có lẽ, ‘nó’ khi lớn lên sẽ rất giống, rất giống hắn nha!

Như là có được vật báu tối cao, Nô Nhi vạn phần quý trọng với mọi thứ mà hắn đã ban cho nàng, cũng bởi vì vậy, nàng đã gắng gượng đôi mắt.

Vốn tưởng rằng, đời này nàng sẽ là như vậy, lại không ngờ, lúc còn sống, nàng còn có thể gặp lại hắn một lần.

Hôm nay vừa gặp, khiến cho nhớ nhung điên cuồng, lại như cỏ dại lan tràn một lần nữa, Nô Nhi không thể không thừa nhận, nàng kỳ thực rất nhớ hắn, lại vẫn luôn đè nén nó xuống sâu dưới đáy lòng, không dám chạm đến.

Hôm nay thiếu gia..... sao lại nói như vậy? Làm cho nàng cảm thấy, giống như có chỗ nào không giống lắm.

Về mặt phóng đảng, cuồng ngạo cười tà, những thứ đó cũng không thay đổi, chỉ là, ở sâu trong đôi mắt thăm thẳm, tựa như có thêm tia thật lòng.

Thật lòng? Điều này sao có thể? Hắn đối với nữ nhân không bao giờ thật lòng.

“Nhớ tình lang sao?” Tiếng nói trầm thấp, vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

Suy nghĩ của Nô Nhi rối loạn, chưa nghĩ đã nói theo bản năng: “Tiểu thư, người lại giấu cợt muội —”

Nhưng mà, nàng vừa quay người, lại đối diện với khuôn mặt anh tuấn hàm chứa cười đùa kia, nàng sợ tới mức mặt ngây ra.

“Giọng của ta giống nữ nhân lắm sao? Nàng tổn thương lòng ta quá rồi?” Hắn vẫn luôn tự nhận là rất có khí khái nam tử nha.

“Thiếu..... thiếu gia.....” Khiếp sợ quá độ, làm cho Nô Nhi chỉ kém không ngất đi.

“Không tệ lắm! Còn nhận ra ta. Ta còn cho rằng nàng vô tình đã sớm quên ta không còn một mảnh rồi chứ!” Cực kỳ không biết được cái gì gọi là khách khí, người họ Khuất nào đó đảo khách thành chủ, một bộ dáng nhàn nhã ngồi xuống, còn tự động rót nước ỉnh.

“Tôi.....” Ngay lập tức, toàn bộ đầu óc Nô Nhi đông cứng lại, không nói được câu nào.

Hắn, hắn, hắn..... làm sao có thể xuất hiện ở đây? Lại còn là nửa đêm..... “Ta nói Nô Nhi này, đừng dùng ánh mắt đói khát như vậy nhìn ta, ta sẽ thẹn thùng mất.” Khuất Dận Kỳ nhàn nhạt ném ra một câu.

Đói..... khát? Thẹn thùng?

Người uống nước là hắn, nhưng người thiếu chút nữa bị sặc chết lại là nàng.

“Ta có nói sai sao? Nô Nhi nha! Không phải ta muốn nói nàng, chúng ta một đêm phu thê trăm ngày ân ái, vậy mà nàng có thể vờ như không biết ta như vậy sao? Mỗi tiếng ‘công tử’, gọi mà lòng ta đều tan nát.”

“Thì ra.....” Nàng cứng họng. “Từ đầu người đã biết tôi là ai?”

Chả trách hắn lại trêu đùa nàng như vậy!

“Có nhất thiết phải bất ngờ như vậy không?” Về mặt hắn rõ ràng đang đùa cợt sự ngạc nhiên của nàng. “Toàn thân trên dưới, mỗi tấc da thịt của nàng ta còn không quen thuộc sao? Nếu ngay cả nữ nhân của mình cũng không nhận ra thì ta không phải là tên ngốc rồi sao?”

Lời nói có ẩn ý khác, Nô Nhi nghe được mà gò má xinh đẹp ửng hồng.

“Tôi..... mới không phải nữ nhân của người.”

“Nàng lặp lại lần nữa xem.” Âm điệu đột nhiên hạ xuống, Khuất Dận Kỳ đi từng bước tới gần Nô Nhi, ngay lập tức, nàng luống cuống bị dồn đến sát tường. “Nàng cũng thật đáng khen nha! Tự mình thông dong vui vẻ rời khỏi, muốn đi cũng không báo một tiếng, quá không đem ta để vào mắt rồi!”

Chẳng lẽ, hắn đến là để khởi binh hỏi tội sao?

Nô Nhi khẽ cắn môi, cảm thấy oan ức.

Rõ ràng là hắn không cần nàng trước, sao hắn có thể đến chỉ trích ngược lại nàng, còn nói hết như nàng có lỗi với hắn rất nhiều ấy.

“Vậy — nếu tôi cầu xin thiếu gia buông tha cho tôi, thì người có bằng lòng không?”

“Ta sẽ cân nhắc, sẽ cân nhắc.” Hắn thuận miệng thoải mái đáp lại, không dấu vết hít vào một hơi, hương thơm đã lâu không được ngửi.

Vẫn chỉ có nàng, là có thể vừa khớp với tâm linh của hắn nhất nha..... “Vậy..... người định cân nhắc trong bao lâu?” Nô Nhi cúi khuôn mặt nhỏ nhắn đau buồn xuống. Vẫn luôn như vậy, hắn chưa từng để nàng ở trong lòng, thì làm sao để ý được?

Khuất Dận Kỳ liếc nhìn nàng một cái, đột nhiên có chút hờn giận. “Thế nào? Nàng vội vã muốn chạy trốn khỏi ta như vậy ư?”

“Tôi.....” Nàng có khổ mà không thể nói.

“Có dễ dàng như vậy sao?” Hắn cười lạnh, tầm mắt dời xuống, dừng tại bụng nhô lên của nàng. “Giữa chúng ta còn rất nhiều liên quan, trong lòng nàng cũng biết rõ ràng, nếu muốn một lần tính hết, chỉ sợ không phải chuyện dễ dàng như vậy.”

Dưới ánh nhìn sáng rực chăm chú kia, cả người Nô Nhi không duyên cớ mà mềm nhũn ra, vì một ý nghĩ đột nhiên xuất hiện mà hoảng hốt. “Người..... người muốn lấy đứa trẻ này?”

Khuất Dận Kỳ nhíu mày. Hắn muốn một vật nhỏ mềm nhũn, cái gì cũng không biết, chỉ biết khóc làm người ta phiền đến chết làm cái gì?

“Tùy nàng nói thế nào. Tóm lại, ta và nàng đã định là có liên quan với nhau rồi, đến chết cũng không hết!” Nếu chỉ như vậy mới có thể giữ chân nàng được, hắn cũng không từ thủ đoạn.

“Không được!” Nô Nhi sợ hãi gào lên, đẩy mắt trào lên nước mắt sợ hãi.

Nàng cái gì cũng không có, đứa trẻ trong bụng là vật báu duy nhất còn lại của nàng, sao hắn có thể tàn nhẫn như vậy, ngay cả hy vọng duy nhất của nàng cũng muốn cướp đoạt? Chẳng lẽ hắn thật sự muốn bức chết nàng sao?

“Van xin người, đừng cướp đi con của tôi, tôi..... tôi.....”

Ai muốn cướp đi con của nàng? Cái hắn muốn cướp, là thân thể của nàng, trái tim của nàng!

“Trong mắt, trong lòng nàng chỉ có đứa trẻ này thôi ư? Còn ta thì sao? Không quan trọng gì có phải hay không?” Hắn chính là cảm thấy vô cùng tức giận, khó chịu đến cực điểm.

Nha đầu kia căn bản là không xem hắn ra gì mà!

Nô Nhi chớp chớp mắt ngập nước, bỗng chốc không hiểu được hắn rốt cuộc là đang kích động cái gì cho lắm.

Chết tiệt! Nàng còn dám cố tình tỏ vẻ vô tội? Quả thực là đáng đánh đòn!

“Nhìn ta này, Nô Nhi! Ta muốn tất cả tâm tư của nàng đều chỉ được chứa một mình ta, chỉ được nhìn một mình ta!” Khuất Dận Kỳ nói, không phải hỏi ý kiến hay yêu cầu, mà là trực tiếp bá đạo tuyên thệ.

“Việc đó có gì khác biệt sao?” Nô Nhi hỏi lại, đối với một nữ nhân bị hắn chán ghét mà vứt bỏ thì việc có quan tâm đến hắn hay không có gì khác biệt chứ? Nàng nghĩ thế nào cũng không ra.

Sẽ không phải là..... tôn nghiêm nam tử bị tổn thương chứ?

“Không khác biệt ư?” Hắn cắn răng gầm nhẹ. “Vậy câu nói hôm nay của nàng thì tính làm sao?”

“Câu nào cơ?” Nàng nói rất nhiều nha! Ai biết được hắn muốn ám chỉ câu nào.

Còn câu nào sao?

Khuất Dận Kỳ hít sâu vài hơi, thiếu chút nữa đã nghiêng nát răng.

“Nàng nói nàng yêu ta, không người nào có thể thay thế được.”

Bị một câu vạch trần tâm sự, Nô Nhi cảm thấy càng quẫn bách gấp bội.

Hắn lại muốn cười nhạo nàng sao? Lại một lần nữa dùng lời nói tàn nhẫn mà khinh miệt, bóp vụn trái tim của nàng nữa sao?

Không, nàng không muốn lại chịu đựng những thứ đó lần nữa.

“Tôi cũng chưa nói..... người đó là người.....”

“Không phải sao?” Ngoài ý muốn, vẻ mặt Khuất Dận Kỳ trái lại dịu đi rất nhiều.

“Nếu không còn có thể là ai?”

“Tôi không cần phải nói với người.”

Khuất Dận Kỳ nhìn nàng chăm chú.

Nàng tự phòng bị bản thân mãnh liệt bao nhiêu, tình cảm đối với hắn sâu đậm bao nhiêu, điểm ấy, hắn làm sao không rõ.

“Nàng vẫn không học được che giấu tâm sự.” Hắn tuôn ra một tiếng thở dài không mấy nghe được.

“Vì sao phải nói dối? Thừa nhận vẫn yêu ta như trước, có khó khăn như vậy sao?”

“Tôi không có, tôi thật sự không có.....” Nô Nhi nói vừa hoảng vừa vội, phảng phất như nói thêm mấy lần nữa thì sẽ có lực thuyết phục hơn.

“Nô Nhi!”

“Tôi không yêu người, tôi đã không còn yêu người lâu rồi.....” Sợ nghe thấy lời miệt thị lạnh lùng của hắn, nàng che lỗ tai lại, trốn vào lớp vỏ bảo vệ của mình.

Khuất Dận Kỳ mở miệng muốn nói, lại giật mình nhìn thấy nước mắt chớp động trong mắt nàng.

Hắn im lặng, không cần phải nhiều lời nữa, cũng không ngăn cản nàng, mặc cho nàng rống tuếch kêu gào, rồi lẩm bẩm, hắn cúi người, khe khẽ dịu dàng hôn lên nước mắt của nàng.

Nàng kinh ngạc hơi mở miệng nhìn hắn, nhất thời quên mất đang ở đâu.

Hắn..... lúc nào thì trở nên dịu dàng như vậy?

“Đang đợi ta hôn nàng sao?” Khuất Dận Kỳ vẫn không thay đổi thói quen đùa cợt, nhưng khác biệt là, trong đó ẩn chứa sự nghiêm túc khó có thể phát hiện.

“Không phải!” Nô Nhi vừa nghe, lập tức dùng hai tay bịt chặt môi lại.

Nàng không bao giờ muốn chìm đắm trong tình cảm dịu dàng tàn khốc của hắn nữa, cũng tuyệt không cho phép chính mình chìm đắm, rất sợ lại để hắn làm tổn thương như vậy thêm lần nữa, thì nàng thật sự sẽ chết trong tay hắn mất.

Chặc! Đây là thái độ gì vậy? Giống như muốn liều chết để giữ gìn trinh tiết vậy.

Khuất Dận Kỳ bất mãn nhìn hành động của nàng. “Yên tâm, ta cũng không cưỡng bức nữ nhân, trừ phi nàng cam tâm tình nguyện đưa đến miệng.”

“Tôi sẽ không đâu.....”

“Sẽ không sao? Cứ chờ xem! Tiểu nữ nhân.” Nói xong, hắn kéo tay nàng xuống, lấy tốc độ người ta không kịp trở tay mà hôn lên môi nàng, sau đó, vút qua cửa sổ mà đi, biến mất trong màn đêm u tối, Nô Nhi chỉ kịp cảm nhận một chút ấm áp, nhàn nhạt lướt nhẹ qua bờ môi.

Nhìn màn đêm thăm thẳm không một bóng người, nàng xoa xoa bờ môi vẫn còn vương chút hơi thở như có như không kia, trong lòng biết, hôm nay lại là một đêm không ngủ.

Sau hôm đó, Khuất Dận Kỳ lúc nào cũng xuất hiện trước mắt nàng, hơn nữa đều chọn những lúc nàng ở một mình.

Hỏi hắn vào bằng cách nào, thì hắn luôn cợt nhả nói với nàng: “Quả dưa ngốc! Đương nhiên là trèo tường rồi, chẳng lẽ còn quang minh chính đại đi vào phủ đệ của Thừa tướng đương triều trộm hương sao?”

Nô Nhi đột nhiên kinh hãi. “Người không sợ bị xem là trộm sao!”

Sau đó, hắn sẽ tràn đầy ngông cuồng trả lời nàng: “Có được quan tâm của nàng, chết cũng đáng giá!”

Nô Nhi chỉ có thể thở dài. Nàng thật không biết phải nói hắn thế nào mới tốt.

Cả ngày lẫn đêm, bóng dáng của hắn cứ thỉnh thoảng lại xuất hiện trước mắt nàng, ngay đến trong mơ, hắn cũng không từ bỏ ý định mà đi theo làm phiền..... Như vậy bảo nàng làm sao bình tĩnh đây?

Nô Nhi thật sự không rõ Khuất Dận Kỳ rốt cuộc là nghĩ cái gì, hắn rõ ràng có đủ mỹ nhân làm bạn, hắn sẽ không có nhiều thời gian dây dưa không rõ với nàng như thế chứ? Nhưng vì sao lại muốn làm như vậy?

Cứ thế, hai tháng trôi qua, nàng vẫn không có đáp án như cũ.

Đang suy nghĩ thì một tiếng vang rất nhỏ từ cửa sổ truyền đến, nàng ngay cả nghĩ cũng không nghĩ, người vào lúc đêm hôm khuya khoắt đến thăm hương khuê của nàng, chỉ có hắn.

Nô Nhi chợt nhắm mắt lại, nàng cho rằng có lẽ hắn thấy nàng đã ngủ, sẽ ‘biết điều’ rời đi.

Nhưng mà, nàng đã quên một chuyện — Khuất Dận Kỳ kia tám đời cũng không hiểu cái gì gọi là ‘biết điều’!

Vẫn theo cách cũ, hắn thoải mái nhảy từ cửa sổ vào, lại thoải mái đi đến bên giường, cuối cùng lại thoải mái ngồi xuống.

Ngủ rồi sao? Vậy thật đúng lúc. Hơn hai tháng nay, nàng luôn đem hết khả năng có thể mà kháng cự hắn, thật sự rất không đáng yêu, nếu giờ đã ngủ vừa lúc có thể mặc hắn muốn làm gì thì làm.

“Ai bảo tính cảnh giác của nàng thấp, không thể trách ta nha!” Khuất Dận Kỳ nói nhỏ, nghiêng người cúi xuống, lưỡi nóng ẩm ướt khẽ liếm môi đỏ mọng của Nô Nhi.

Không thể nào? Hắn không có đạo đức như vậy sao?

Nô Nhi đều sắp bị hù chết. Nàng nhớ rõ hắn không phải đã nói, hắn không cưỡng bức nữ nhân sao?

A! Không được, nàng không có cách nào suy nghĩ được nữa, cảm giác nóng nóng tê dại, đã từ cánh môi tràn ra, khi môi ẩm áp của hắn áp lên nàng, ngọn lửa hùng hực từ lâu đã làm đầu óc rơi vào trạng thái trống rỗng.

Khuất Dận Kỳ khẽ nhếch lông mày, cười tà một cái rồi dán bốn cánh môi vào nhau. Tách đôi môi thơm mềm mại kia ra, hắn không khách khí xâm nhập thăm dò, đầu lưỡi treu ghẹo đỉnh hương mềm mại.

Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ? Nô Nhi bị nụ hôn nồng nhiệt này làm hơi thở rối loạn, nhất thời không biết làm sao cho phải.

Thật sự có thể chống đỡ ư!

Khuất Dận Kỳ khẽ cười, bàn tay ma quỷ đặt lên bộ ngực sữa đầy đà của Nô Nhi, tùy ý nắn bóp chơi đùa.

‘Ầm’ một tiếng, tựa như sấm đánh, làm tê liệt đến tận xương của nàng, Nô Nhi khẽ bật ra tiếng thở gấp.

Khuất Dận Kỳ cũng không nhịn được nữa, buồn cười lên tiếng. “Nàng còn muốn giả vờ bao lâu nữa? Nếu không mở mắt ra, ta sẽ bắt đầu cởi y phục của nàng đó! Đến lúc ‘thất thân’ thì đừng khóc sụt sùi oán trách ta đấy.”

Nô Nhi bỗng nhiên mở mắt ra. “Người đã biết từ đầu rồi sao?”

Hắn nhún nhún vai. “Ta cũng không phải nàng, đại đột đến trời đất cùng thương xót.”

Người này mở miệng luôn luôn đáng ghét như thế!

“Người — tránh ra ! Đừng đè lên người tôi.” Nàng sợ hãi sự thân mật như vậy, phảng phất như sắp không giữ được trái tim chính mình nữa.

“Ta không tránh.” Khuất Dận Kỳ càng thêm thân mật mà dán sát vào nàng, nhưng cẩn thận không để trọng lượng của mình trở thành gánh nặng của nàng, đồng thời tránh đi cái bụng càng lúc càng lớn của nàng.

“Ta đến thăm con của ta cũng không được sao?”

Nô Nhi không nói được gì.

Nàng có thể cự tuyệt gần gũi của hắn, nhưng không có quyền cự tuyệt hắn gần gũi con của hắn.

“Người — có muốn nó không?” Nàng cho rằng, hắn không quan tâm đến bất cứ cái gì cả.

“Nàng muốn thì ta cũng muốn.”

Đây là câu trả lời gì thế? Vậy nếu nàng không muốn thì sao? Hắn cũng không muốn ư?

“Nàng có tin không? Từ sau khi nàng rời đi, ta không hề đụng chạm đến bất kỳ nữ nhân nào nữa.” Hắn thấp giọng, hôn nhẹ lên vành tai, gáy, cằm của nàng, rồi trườn xuống dưới. “Bởi vì ta không cảm thấy, còn ai có thể phù hợp với ta hơn nàng.”

Nô Nhi hỗn loạn, nghe đoạn nói của hắn mà tâm trí bay vút.

Phù hợp? Hắn đang chỉ cái gì? Thỏa mãn dục vọng sao? Đối với hắn mà nói, có phải nàng chỉ còn giá trị lợi dụng như vậy thôi không? Một nữ nhân trút dục vọng kiêm công cụ sinh con?

Một tay mở vạt áo trước của nàng, môi lưỡi khẽ liếm mút, dùng tất cả quý mến hạ xuống dấu ấn liên tiếp ở trước ngực nàng.

“Nàng cũng đang chờ ta phải không? Thân thể nàng quen thuộc với ta, cũng hết như không ai quen thuộc với nàng hơn ta vậy.” Khuất Dận Kỳ nói, mơn trớn mỗi một tắc da thịt mẫn cảm của nàng, chấn động run rẩy kia, hô ứng lên sóng triều đã tưởng niệm bấy lâu nay.

Trong tiềm thức, nàng vẫn đang đợi hấn sao? Không, nàng cũng không biết.

Nhưng mà, thân thể như lửa, cứ nóng dần lên.

“Vậy đừng kháng cự nữa, nàng biết khát vọng của ta đối với nàng, chưa bao giờ giảm bớt một phân nào mà.” Khuất Dận Kỳ dời xuống từng chút, bàn tay to dừng lại ở bụng tròn trịa của nàng một lát, mới lại đi xuống tiếp, đi vào giải đất dệp dề mất hồn.

Khát vọng..... hấn đối với nàng, cái có chỉ là ‘khát vọng’ mà thôi. Nô Nhi thì thảo nói với mình.

Đúng vậy! Bằng không nàng còn chờ mong cái gì, một người không biết yêu, có thể cho nàng cái gì?

Nàng khẽ hít một ngụm khí, vì hấn càng lúc càng làm càn trêu chọc mà cả người mềm nhũn, tình dục quen thuộc chìm xuống đã lâu, giống như sóng triều, từng đợt lại từng đợt kéo tới, tạo nên khoái cảm không nén được, Nô Nhi cuối cùng cũng bật ra tiếng rên rỉ.

Việc rõ ràng đã biết được từ sớm, nhưng phản ứng của nàng, nhiệt tình của nàng, vẫn luôn luôn mang theo hồn nhiên, phải chăng, chính vì khí chất như vậy, mới có thể làm hấn trầm luân sâu sắc, mê luyến khó có thể tự kiềm chế?

“Rất lâu, rất lâu rồi..... ta chưa từng quên, hương vị của nàng một khắc nào.” Khuất Dận Kỳ hạ người xuống, đôi môi áp lên nơi bí mật nóng ẩm run run của nàng, dùng đầu lưỡi gợi ra càng nhiều sóng triều khó đề nén của nàng hơn, cảm nhận luồng nhiệt rung động kia..... “Ta muốn nàng, rất muốn, rất muốn.....” Từ ngày đầu tiên gặp lại, hấn đã muốn làm thế này.

Bảy tháng! Suốt bảy tháng không gần nữ sắc, đã sớm làm hấn nhện đến mức tận cùng rồi, một khi tìm được nhuyển ngọc ôn hương phù hợp, hấn thế nào cũng không khống chế nổi!

Đêm nay nếu không muốn nàng, hấn sẽ phát cuồng!

Đây là mục đích của hấn! Hấn chỉ là muốn thân thể của nàng mà thôi, sau khi đã chán ghét, hấn vẫn sẽ vô cùng tuyệt tình mà thương tổn nàng, sau đó vứt nàng đi thật xa..... Nàng không muốn! Không muốn lại giống như con búp bê vải đã hỏng bị hấn vứt bỏ một lần nữa, nàng không thể chịu đựng được đau thương trí mạng lần thứ hai nữa, đến lúc đó, nàng sẽ không còn dũng khí sống tiếp!

“Không muốn!” Nô Nhi sợ hãi hét lên, kháng cự mà khếp hai chân lại, ngăn hấn xâm chiếm sâu hơn.

Khuất Dận Kỳ mấp máy môi. “Đã sắp làm mẹ trẻ con rồi, nàng vẫn còn không biết sao? Loại chuyện này không phải nói ngừng là ngừng được đâu.”

Hấn cho rằng nàng đang giả tính trẻ con, không để hành động của nàng ở trong lòng, kéo chân của nàng ra, bàn tay to dò xét vào trong đó, xoa nhụy hoa ẩm ướt nóng nóng của nàng, kích thích nàng mau tràn sóng dục ra.

“Không –” Nô Nhi bấn loạn trong lòng, vội la lên: “Người nói người sẽ không miễn cưỡng tôi mà!”

“Ta là từng nói, nhưng –” Hấn kéo dài giọng, ngón tay dài lại bất ngờ đâm vào, làm nàng yêu kiều thất thanh. “Nàng nghĩ một đằng nói một nẻo.”

“Không..... tôi không muốn..... người đừng như vậy nữa.....” Nhìn ra hấn cố ý quyết tâm đoạt lấy, Nô Nhi luống cuống.

Thân đã trầm luân, nàng biết chính mình không kháng cự được trêu chọc của hấn; Mà lòng..... nàng nên làm gì bây giờ? Lại như thiêu thân lao đầu vào lửa một lần nữa? Lại thương tích đầy mình một lần nữa sao?

Nàng vì hấn chịu khổ, rơi lệ chẳng lẽ còn chưa đủ nhiều sao? Vì sao hấn phải tàn nhẫn như vậy chứ?

Vì sao cứ nhất định không buông tha cho nàng..... cảm giác được nàng im lặng khác thường, thân thể mềm mại run nhẹ, mà lại không phải vì tình cảm mãnh liệt, Khuất Dận Kỳ hơi ngẩng đầu lên, mới phát hiện nàng đã rơi lệ đầy má.

“Làm sao vậy?” Hắn chợt buông tay, kéo nàng vào trong lòng.

“Người..... không thể tìm người khác được sao?” Nàng nghẹn ngào khóc thút thít. Tuy rằng nghĩ tới hình ảnh hắn cùng người khác triền miên, tim sẽ rất đau rất đau đến rỉ máu, nhưng ít ra nàng còn có thể chịu được, bởi vì nàng không bao giờ muốn ném trái nõi khổ thê lương cùng cực của mấy tháng trước đây thêm lần nào nữa.

Khuất Dận Kỳ trầm mặt. “Nàng có biết nàng đang nói cái gì hay không?”

“Tôi..... biết.” Dưới cái nhìn chăm chú kia, Nô Nhi không có lý do mà co rúm lại.

“Nàng thật hào phóng đấy!” Vậy hẳn vì nàng ‘thủ thân như ngọc’ nửa năm thì là gì đây? Nàng xem là trò cười sao?

Lời nói lạnh nhạt của hắn, lại làm cho vành mắt nàng động đầy hạt châu, từng viên một rơi xuống. “Tôi cũng không muốn ngăn cản... chỉ là..... chỉ là.....” Đầu là bản thân hắn không tốt, hắn còn trách nàng.

Vừa thấy nước mắt của nàng, dù có lửa giận tận trời, cũng hoàn toàn hóa thành một vũng nước mềm nhũn.

“Đừng khóc nữa!” Khuất Dận Kỳ có chút vụng về lau nước mắt trên mặt nàng. “Ta không chạm vào nàng nữa.”

“Thật sao?” Nô Nhi bất ngờ mà mở to mắt.

Nàng rõ ràng đã cảm giác được tình dục của hắn không khống chế được, hắn cho tới bây giờ cũng không phải một người sẽ tự bạc đãi chính mình, làm sao có thể lại vì nàng mà thiệt thòi bản thân mình được? Cảm thụ của người khác, hắn luôn không để ý mà.

“Nửa năm còn nhìn được, còn sợ thêm đêm nay sao? Cùng lắm thì cắn răng chịu đựng cho qua đi thôi.” Hắn tự đánh trống lảng mà cười khổ, ôm nàng vào trong lòng hôn một cái.

“Đừng nhúc nhích!” Vào trước lúc nàng giãy dụa, hắn thấp giọng uy hiếp. “Ít nhiều cũng phải cho ta chút an ủi chút, nếu không ta thật sự sẽ nổi thú tính đấy.”

Lời vừa nói ra, nàng quả nhiên không dám động dậy nữa, mặc hắn nhẹ nhàng hôn khê lên mắt, lông mày, chóp mũi, cùng môi đỏ của nàng.

“Nói cho ta biết, Nô Nhi, nàng đang sợ cái gì?”

“Tôi..... không có!”

“Không có mà lại khóc thành như vậy sao? Quỷ mới tin nàng.” Hắn giữ chặt cằm xinh xắn tinh tế của Nô Nhi, bắt nàng nhìn thẳng hắn. “Cùng ta lên giường không đáng sợ như vậy chứ? Ta nhớ rõ trước kia nàng không phải như thế, nàng rất nhiệt tình, rất.....”

“Đừng nói nữa!” Nô Nhi càng nghe càng xấu hổ cực kỳ. Loại chuyện này có gì hay mà nói chứ?

“Vậy nàng có nói hay không?”

Nô Nhi hơi nhếch môi, không nói.

“Thật buồn bình!” Vốn tưởng rằng hắn sẽ tức giận, ai ngờ, hắn chỉ là thấp giọng cười.

Không sao cả, hắn có tính nhẫn nại rất cao, nàng muốn dây dưa cả đời, hắn cũng có thể thấp thòm đến cùng.

Khuất Dận Kỳ đỡ lấy thất lưng, hắn đơn giản nằm xuống giường, nhắm mắt nghỉ ngơi dưỡng sức.

Nô Nhi hơi kinh ngạc nhìn hắn, một lúc lâu mới lấy lại tinh thần, đưa tay đẩy đẩy hắn. “Thiếu gia, người không thể ngủ ở đây được.”

“Im lặng, ta mệt muốn chết.” Nàng chẳng lẽ không biết, bị lừa dục dày vò đối với một nam nhân mà nói, là rất tổn hại sức khỏe sao.

“Nhưng mà.....” Nô Nhi muốn nói lại thôi, để người ta nhìn thấy, nàng phải giải thích thế nào đây?

“Nàng mà còn ồn ào hại ta không còn buồn ngủ nữa, chúng ta sẽ tìm chuyện khác để ‘làm’ đấy.”

Không cần nghĩ cũng biết hần sẽ tìm nàng để ‘làm’ cái ‘chuyện’ gì.

Vậy, Nô Nhi ngược lại ngậy ngốc nhìn hần, không biết làm sao cho phải.

Ánh sáng dư thừa ở khoeo mắt Khuất Dận Kỳ liếc nhìn nàng một cái, không khỏi thở dài, chỉ đành đưa tay kéo nàng vào lòng.

“Thiếu –”

“Im lặng! Ngủ đi, nữ nhân mang thai không nên nói nhiều như vậy.” Cũng không phải lần đầu tiên ôm nhau ngủ, còn cứ như hoàng hoa khuê nữ vậy, thật không chịu nổi nàng.

Vừa tựa vào bờ ngực dày ấm của hần, lòng vốn muốn kháng cự, toàn bộ đều hóa thành không tự chủ được mà không nở dứt ra. Biết rõ là đầm rồng hang hổ bất cứ lúc nào cũng có thể khiến nàng không toàn thân, nhưng nàng vẫn là trầm mê sâu sắc.

9. Chương 9

Cửa phòng vừa mở ra, Tống Hương Li đột nhiên dừng bước lại, hại Chu Huyền Lệ phía sau nhất thời không kịp mà đâm vào nàng.

“Ôi! Nàng –”

“Suyt, nhỏ tiếng một chút.” Tống Hương Li đột ngột đóng cửa phòng lại, kéo Chu Huyền Lệ bỏ đi.

“Làm gì vậy! Không phải nàng muốn đi tìm Nô Nhi sao? Ban ngày ban mặt, đừng kéo người ta đi làm ‘loại chuyện kia’ chứ, ta sẽ thẹn thùng đấy.”

Hương Li trừng mắt liếc hần một cái.

Xem hần nói cái lời quý gì kia, giống như nàng không lúc nào là không thèm muốn hần vậy.

“Ta không có tâm trạng nói vớ vẩn với huynh, Chu Huyền Lệ, huynh hãy nghe cho kỹ đây. Ta bằng lòng gả cho huynh, nhưng có một điều kiện –”

“A! Nàng ‘bằng lòng’ gả cho ta sao?” Hần cười gượng hai tiếng. “Nàng có mặt mũi nói nhưng ta còn chưa có mặt mũi nghe đâu! Mấy ngày hôm trước không biết là ai khóc lóc chạy tới nói yêu ta nha! Nàng muốn gả nhưng người ta cũng còn chưa nhất định sẽ chịu lấy đấy! Còn ‘điều kiện’ ư?”

“Chu, Huyền, Lệ –” Tống Hương Li bắt đầu bực mình. “Chỉ với câu nói đó, người đời này cũng đừng hòng lấy được bốn cô nương!”

Ngay tại lúc nàng bỏ mặc mà cúi đầu chạy, Chu Huyền Lệ liền lập tức vươn tay kéo nàng trở lại.

“Bỏ tay hèn hạ của ngươi ra!”

Chu Huyền Lệ không khỏi lắc đầu than thở cười. “Nàng đấy! Tính tình như vậy, nếu thực sự lấy nàng rồi, ta còn được sống những ngày tháng yên lành sao?”

“Đã vậy, ta đề nghị ngươi đi lấy thái tử phi dụ dàng như nước kia đi, thế nào?”

“Chỉ sợ đến lúc ấy người nào đó sẽ lại khóc đến trời đất biến đổi cho ta xem thôi.”

“Ngươi –” Nàng quả thực buồn nôn muốn chết mất!

“Được rồi! Được rồi! Thừa nhận yêu ta đến tận xương tủy thì có gì là mất mặt chứ.” Hần giống như vỗ về con chó nhỏ mà vỗ vỗ đầu nàng, nói đến ngược lại như là nàng đang vô cớ gây sự vậy.

Tống Hương Li liên tục hít vài ngụm khí. Không sao, lúc này xem như hấn lợi hại, không thêm so đo nữa.

“Phải! Ta yêu huynh đến tận xương tủy, mong huynh hãy lấy ta được không?”

“Nếu vậy — ta phải suy nghĩ một chút. Nàng cũng biết đấy! Tính tình nàng không tốt, bộ dạng cũng không được đẹp lắm, vả lại.....” Cái gì gọi là được tiện nghi mà còn khoe mẽ? Nam nhân này ở phương diện đáng xấu hổ ấy quả thực rất có thiên phú.

“Chu, Huyền, Lệ!” Tống Hương Li kêu to, giọng nói ảm chứa lửa giận muốn giết người vang lên.

Đúng, nàng thừa nhận, tính tình nàng không tốt, bởi vì nàng hiện tại cũng rất muốn đá chết hấn!

“Được, được, được! Ta lấy, ta lấy! Không cần tiếp tục bức hôn nữa đâu.” Chu Huyền Lệ vội vàng gật đầu. Nghe xem, đó là cái âm thanh gì? Chưa nói đến chuyện sẽ làm hấn gặp ác mộng ba ngày mà ngay cả heo mẹ nghe xong cũng sẽ khó sinh mất.

Xem như hấn xui xẻo đi, không thì còn có thể làm gì bây giờ?

“Đúng vậy! Huynh rất uất ức.....” Tống Hương Li ngoài cười nhưng trong không cười nhìn hấn.

“Nàng biết là được rồi.” Hấn lắc lắc đầu thở dài, giống như đó là bất hạnh cực kỳ bi thảm vậy.

“Tốt! Rất tốt! Chu Huyền Lệ, không cần huynh phải uất ức! Bốn cô nương cũng không tin trừ huynh ra thì không còn ai có thể gả.”

Oa! Nàng bây giờ bị chọc tức thật rồi nha!

Chu Huyền Lệ thoải mái cười sang sảng thành tiếng, không để ý tới sự giãy dụa của nàng, càng ôm nàng chặt hơn.

“Đã sớm là người của ta rồi, không gả cho ta còn có thể gả cho ai được chứ? Nàng nhất định muốn ta thừa nhận ta cũng yêu nàng tận xương tủy, mới có thể yên lòng sao?”

Tống Hương Li ngây người. “Huynh nói cái gì?”

“Ta nói, tính tình của nàng thật không phải kém bình thường, sau khi thành thân, nhất định phải tìm một gian phòng kiên cố một chút để làm tân phòng, nếu không, khẳng định hai ba ngày sẽ bị nàng dỡ ra mất.”

Bị hấn trêu đùa như vậy, nàng ngược lại không biết nên giận hay nên cười mới đúng.

“Đáng ghét!”

“Được rồi, vừa rồi nàng nói có điều kiện gì vậy? Vì phu rửa tai lắng nghe là được chứ gì, chỉ cần đừng bảo ta cấm dục là được.”

Tống Hương Li trừng mắt liếc hấn một cái. Thật sự là chó không sửa được thích ăn phân mà!

“Cái ta muốn nói là Nô Nhi.” Cảm tình giữa nàng và Nô Nhi tốt như vậy, mặc dù Nô Nhi cố tình giấu diếm, nhưng chuyện Nô Nhi bị một nam nhân không biết xấu hổ âm thầm bám theo hơn hai tháng, làm sao nàng có thể hoàn toàn không phát hiện được.

“Thế nào? Muốn để nàng ấy gả cho ta làm thiếp sao?” Chu Huyền Lệ không đứng đắn trêu ghẹo.

“Nếu như huynh không sợ bị Khuất Dận Kỳ chém thành mười tám khúc cho chó ăn. Hấn hiện giờ đang ở ngay trên giường Nô Nhi, ta rất vui lòng thay huynh chuyển đạt lời nói mới rồi.”

“Không ngờ tay chân tên này nhanh nhẹn như vậy, ta vốn còn đang tính chờ khi Nô Nhi lâm bồn, mới tóm hấn đến trước mặt Nô Nhi để hối lỗi nhận sai đấy!”

“Thật không biết tên nam nhân thối nát kia có gì tốt, đáng để Nô Nhi một lòng một dạ như vậy.”

Tuy rằng chỉ là vội vàng nhìn thoáng qua, nhưng hai người trên giường thân mật quấn lấy nhau, bộ dáng ôm nhau ngủ, nàng quả thực đã thấy rất rõ ràng.

Chu Huyền Lệ buồn cười. “Nương tử, xin đừng quên, tương công nhà nàng trước kia cũng thối nát cùng với hấn đấy.”

Ngụ ý là: Nô Nhi không có mắt bao nhiêu thì Tống Hương Li nàng cũng không kém nhiều lắm, nửa cân cũng đừng nên cười tám lạng!

“Vấn đề là, thiên hạ đệ nhất tiện nam kia có nghiêm túc với Nô Nhi không?” Chu Huyền Lệ đối với nàng, cũng chỉ có điểm ấy là đáng khen, cho nên nàng mới có thể miễn cưỡng nói phục chính mình bỏ qua chuyện cũ, nhưng mà còn Nô Nhi thì sao?

“Ta nghĩ, hẳn là có!” Chu Huyền Lệ nhin không cười thành tiếng.

Thiên hạ đệ nhất tiện nam? Vậy mà nàng cũng nói được khỏi miệng.

“Hẳn là?” Tống Hương Li đối với đáp án này bất mãn đến cực điểm.

“Ta chẳng qua mới cười trộm hai tiếng thôi mà hẳn đã uy hiếp sẽ đánh rơi răng cửa của ta, nàng nghĩ xem, ta còn dám hỏi tiếp nữa sao?” Chu Huyền Lệ nói. Có thể nhận được một từ ‘hẳn là’ đã nên cười thầm rồi.

“Vậy chúng ta đến thử xem thế nào?”

“Làm sao để thử?” Chu Huyền Lệ nóng lòng muốn thử mà áp sát vào nàng.

Bằng hữu là dùng để làm gì? Đương nhiên là lúc rảnh rồi nhàm chán sẽ dùng để tiêu khiển kiêm hâm hạp chứ gì, hẳn cũng đã nhìn không vừa mắt tên kia từ lâu rồi.

“Nếu Nô Nhi vẫn là không thể không có hẳn, như vậy, ta dĩ nhiên phải bảo đảm sau khi giao muội ấy cho Khuất Dận Kỳ một lần nữa, muội ấy sẽ không phải chịu bạc đãi nữa, bất quá, cũng nhiều ít muốn chơi đùa tên bạc tình lang kia một phen mới được.”

“Đúng thế, đúng thế, cho nên nói.....”

Hai người châu đầu ghé tai, thảo luận vô cùng vui vẻ, thỉnh thoảng cũng dừng lại thơm cái miệng nhỏ nhắn một cái.

A! A! Hai người tình nồng ý mật, cũng không thua uyên ương giao gáy trong phòng đâu!

Tống Hương Li đột nhiên công bố tin vui của nàng ấy và Chu Huyền Lệ.

Đương nhiên, người ở giữa cảm thấy mừng cho nàng ấy nhất không ai bằng Nô Nhi.

Chỉ có điều! Nàng ấy cũng ra điều kiện: Trừ phi Vương Thừa tướng nhận Nô Nhi làm nghĩa nữ, thay nàng ấy cung phụng dưới gối, nàng ấy mới có thể yên tâm xuất giá. [NV: nếu các t.yêu thắc mắc vì sao Hương Li họ Tống còn Thừa tướng họ Vương thì xem Văn Hương sẽ rõ ^^.]

Chuyện này, tiểu thư không phải đưa ra lần đầu, nhưng nàng tự nhận xuất thân hèn mọn, không dám trèo cao, chỉ muốn an phận làm tiểu nô tỳ của nàng, hầu hạ tiểu thư là tốt rồi.

Nhưng nay như vậy..... chẳng phải làm nàng khó xử sao?

Tiếp đó, ánh mắt Chu Huyền Lệ nhìn Nô Nhi, luôn luôn biểu đạt trọn vẹn: Nếu cô nương không đồng ý, thật sự sẽ hại ta không lấy được thê tử đấy.

Chuyện của người xấu làm, Nô Nhi sao dám làm?

Vạn bất đắc dĩ, nàng đành phải gật đầu.

Phu thê Vương Thừa tướng là đôi phụ mẫu vô cùng từ ái, cũng cực kỳ yêu thích nàng, vì thế nàng đã lặng lẽ cảm động cùng ghi nhớ ân huệ của tiểu thư dưới đáy lòng.

Vẫn còn nhớ trước khi xuất giá, tiểu thư từng nói qua với nàng: “Nô Nhi, nay muội đã không còn là tiểu nữ tử mồ côi không nơi nương tựa nữa, muội là nhị tiểu thư của Tướng phủ rồi! Cho nên, dù có bị uất ức cũng trăm ngàn lần không được âm thầm chịu đựng, phải nhớ kỹ, muội còn có tỷ tỷ là ta, cùng một tỷ phu làm Vương gia, cũng có nhà mẹ đẻ là Thừa tướng phủ này có thể uội dựa vào. Bối cảnh xuất thân hiển hách như vậy, còn ai dám ức hiếp muội chứ?”

Tiểu thư..... A! Không, lời của tỷ tỷ, Nô Nhi nghe mà vẫn chưa hiểu rõ hết.

Sao nàng lại bị uất ức? Mọi người đều rất tốt với nàng nha!

Còn nữa, cái gì gọi là ‘nhà mẹ đẻ’? Nàng cũng có ‘nhà chồng’ nào đâu.

“Tỷ tỷ à! Người phải gả là tỷ không phải muội, những lời này, hắn phải là muội nói với tỷ mới đúng chứ? Có điều muội tin tưởng, tỷ phu sẽ rất yêu thương tỷ.” Tâm tư vốn đơn thuần, sẽ không nghĩ gì nhiều, nên lời nói kia, toàn bộ đều bị Nô Nhi cho là Tổng Hương Li sắp xuất giá, vì quá mức khẩn trương mới nói vậy.

Sau đó, Hương Li oai phong gả ra ngoài. Mà Khuất Dận Kỳ, vẫn là không gián đoạn lúc nào cũng xuất hiện bên cạnh nàng, có điều, ban ngày lại rất ít thấy hắn, nàng nghĩ, hắn là bên cạnh nàng luôn có vài tiểu tỷ nữ đi tới đi lui nên hắn không tìm được thời cơ thích hợp rồi!

Buổi tối, lại đã đến.

Ra hiệu cho tỷ nữ qua lại bên cạnh nàng đến chóng mặt lui xuống, Nô Nhi lặng lẽ đẩy cửa sổ ra.

Chờ mong đến tối, đã thành thói quen của nàng, không thể không thừa nhận, trong tiềm thức, nàng kỳ thực đang ngóng trông hắn.

“Đang đợi ta sao?” Tiếng nói trầm thấp của Khuất Dận Kỳ khẽ lẫn quần bên tai, từ phía sau ôm trọn nàng vào lòng.

Nô Nhi giật mình thở hổn hển, quay đầu lại nhìn hắn. “Người –” Hắn lúc này lại là từ đâu xuất hiện vậy?

“Nàng cho rằng mỗi lần ta đều nhảy cửa sổ vào sao?” Khuất Dận Kỳ luôn có thể dễ dàng nhìn thấu suy nghĩ của nàng. “Tiểu ngọc, cửa phòng nàng lại không khóa, đương nhiên ta sẽ chọn cửa rộng mở thoải mái mà đi vào rồi.”

Nàng nghiêng đầu suy nghĩ một chút. “Đúng nha!”

Dáng vẻ ngây thơ làm Khuất Dận Kỳ nhìn thấy mà tràn ngập yêu thương, cúi đầu xuống dịu dàng khẽ hôn nàng.

“Ta rất nhớ nàng –”

Một lời nói chứa đầy tình cảm, làm toàn thân nàng mềm nhũn “Thiếu gia –”

Nàng cảm thấy bản thân rất vô dụng, rõ ràng hết lần này đến lần khác nhắc nhở chính mình, đừng tới gần hắn lần nữa, nhưng tình cảm không do mình nên hết lần này đến lần khác lại hăm sâu thêm, khó có thể tự kiềm chế được.

“Nể tình ta là cha của con nàng, hãy sửa xưng hô một chút đi. Ta đã không còn là thiếu gia của nàng từ lâu rồi.” Thấy Chu Huyền Lệ ôm mỹ nhân về, hắn cũng có chút rung động cùng khát vọng nào đó — “Vậy – tôi phải gọi là gì?” Về mặt Nô Nhi khó xử, nào quả dưa thành thật chưa kịp chuyển biến.

Nghe vậy, Khuất Dận Kỳ thất bại đến muốn đập đầu! Đã ám chỉ rõ ràng như vậy..... Ài! Sớm phải nên tuyệt vọng với tư chất của nàng rồi.

“Ít nhất là gọi tên của ta.” Không sao, hắn còn có thời gian cả đời cùng nàng mà, cũng không tin không thể làm cho nàng chủ động mở miệng gọi một tiếng phu quân!

“Dận..... Dận Kỳ.....” Nàng gọi cứng ngắt.

Hắn lại bất mãn. “Giọng đó của nàng là gì vậy? Uất ức cho nàng lắm sao?”

“Người ta..... không quen mà!” Lại hung dữ với nàng nữa? Tính tình hắn thật là xấu.

Nàng mếu máo, đáng thương vô cùng.

“Ta.....” Khuất Dận Kỳ xoa xoa trán. “Sao nàng luôn có thể làm ta cảm thấy ta giống như ác bá bắt nạt người nhỏ yếu vậy?”

Cái gì mà ‘giống như’ chứ? Hắn vốn chính là vậy.

Bộ dạng thù mị ngoan ngoãn cam chịu, đủ để làm bất cứ nam nhân ý chí sắt đá nào cũng cảm thấy hổ thẹn. Hấn cúi đầu thở dài: “Được rồi, đừng phá hỏng không khí nữa, mấy ngày nay đều không thể tới gần nàng, để cho ta nhìn nàng kỹ một chút nào.”

“Tôi có gì đẹp sao?” Hấn cho tới bây giờ đều chỉ trêu chọc nàng là ‘Nô Nhi xấu xí’, mới sẽ không muốn nhìn nàng! Hấn hẳn là muốn nhìn con của hấn rồi?

“Đừng giống một oán phụ nữa.” Hấn cười đùa hôn lên môi của nàng. “Đó không phải lỗi của ta, ta cũng muốn đến, nhưng không thể để nàng rước lấy chê cười của mọi người được!”

Hấn từ lúc nào đã để ý đến vấn đề thanh danh của nàng vậy?

Nô Nhi không nhìn được tò mò ngửa đầu nhìn hấn.

“Đám người kia rốt cuộc đang làm cái gì vậy? Suốt ngày vòng qua đảo lại xung quanh nàng, bọn họ không có việc gì làm sao?” Nói đến đây, hấn liền không nhìn được đầy bụng oán giận, hại hấn mỗi lần muốn thân cận mẹ đứa nhỏ của hấn đều vô cùng khó khăn.

“Là Hương Li tỷ, tỷ ấy nói bụng tôi lớn vậy, có người bất cứ khi nào cũng ở bên chăm sóc mới tốt.”

Cũng bởi vì vậy, nên nàng mới không phản đối, càng gần ngày lâm bồn, rất nhiều tình huống nàng cũng không thể đoán trước được, nàng vì tiểu bảo bối của nàng suy nghĩ thôi.

Nhưng Khuất Dận Kỳ lại không nghĩ như vậy.

Hấn liên tục hừ lạnh mấy tiếng. “Ta ngược lại cảm thấy nữ nhân kia không có ý tốt.”

Hấn mới không đơn thuần như Nô Nhi, Tống Hương Li làm như vậy, tuyệt đối là nhằm vào hấn, nói không chừng cả tên Chu Huyền Lệ cũng chen một chân vào.

“Người đừng nói như vậy, Hương Li tỷ cũng là muốn tốt cho tôi.....”

“Còn đỡ lời thay người khác sao?” Khuất Dận Kỳ trầm mặt, bắt đầu khó chịu. “Có phải ngay cả nữ nhân kia cũng quan trọng hơn ta không, ta căn bản không có gì quan trọng, phải không?”

“Việc..... việc đó.....” Hấn đang tức giận gì vậy? Cái gì mà có quan trọng hay không, tính tình của hấn thật sự là càng ngày càng kỳ lạ.

Còn do dự nữa sao? Khuất Dận Kỳ đã phát điên.

Cả một người không liên quan gì cũng có thể hơn hấn, vậy hấn rốt cuộc là cái gì đây?

Đúng vậy, hấn đang làm một chuyện buồn cười nhất, một chuyện tưởng rằng cả đời cũng sẽ không xảy ra, đó là — ghen!

“Nô — Nhi — nàng nói rõ ràng cho ta, rốt cuộc nàng xem ta là cái gì? Ta —”

Hấn cực kỳ, cực kỳ hung dữ, đồng thời cũng dọa đến nàng.

“Ôi —” Nô Nhi xoa xoa bụng, nhỏ giọng thở hổn hển.

Hình như động thai khí, ngay cả bảo bối cũng bị kinh động, kháng nghị mà đá nàng.

Khuất Dận Kỳ nhận thấy được sự khác thường của nàng, liền biến sắc. “Nàng làm sao vậy?”

“Tôi —” Nô Nhi nhú chặt đôi mày thanh tú, đau đớn nhìn hấn.

“Để ta xem xem.” Hấn kéo tay nàng ra, áp lên trên bụng, cảm nhận từng đợt rung động.

“Tiểu tử kia lại gây sự sao?”

Lúc mới đầu, hấn thật sự bị nàng làm sợ đến đổ mồ hôi lạnh cả người, mãi đến sau này mới dần dần quen đi.

“Ừm.” Nô Nhi gật đầu. Thời gian này, nàng thật sự bị giày vò lắm.

Khuất Dận Kỳ săn sóc dịu dàng trở lại giường, bàn tay to nhẹ nhàng chu đáo xoa xoa bụng tròn vo của nàng. “Nửa tháng nữa là lâm bồn phải không?”

“Phải.” Nàng có chút kinh ngạc vì hắn nhớ rõ như vậy.

Hắn điều chỉnh lại tư thế, để nàng vững vàng tựa vào bờ ngực hắn. “Thực ra, ta rất bất ngờ chuyện nàng mang thai, việc này rõ ràng không có khả năng xảy ra lắm.”

Sống lưng Nô Nhi bỗng cứng đờ. Lời này của hắn là có ý gì?

“Đừng căng thẳng.” Khuất Dận Kỳ trấn an vỗ vỗ nàng, dịu dàng nói: “Ta tuyệt đối tin tưởng đây là cốt nhục của ta. Ta chỉ là không rõ..... nàng không uống thuốc, đúng không?”

“Thuốc? Người nói là thuốc bổ kia sao?” Nàng đến bây giờ vẫn còn rất tin tưởng không hề nghi ngờ lời nói của hắn. “Nó thật sự rất đắng, tôi sợ nhất là uống thuốc, mỗi lần uống xong đều nôn ra hết.”

“Cho nên nàng liền dứt khoát không uống luôn?” Hắn quả thực không biết nên khóc hay nên cười.

Nàng chột dạ gật đầu, cảm thấy phụ ý tốt của hắn.

“Vậy cũng khó trách.” Xem như sai sót ngẫu nhiên vậy. “Tiểu ngốc! Làm gì có loại ‘thuốc bổ’ nào cần uống sau khi nam nữ giao hoan chứ?”

“Ý người là –” Nàng mở to mắt, giống như đã hiểu được.

“Đúng vậy, ngay từ đầu, ta cũng không định để nàng mang thai con của ta.”

“Vây..... vậy.....” Nô Nhi kinh hãi không thôi, điều gì cũng không nói nên lời, bất an muốn rời khỏi vòng ôm của hắn, hắn lại không để cho nàng được như ý muốn.

“Nàng cũng đã tiền trạm hậu tấu rồi, còn lo lắng gì nữa?” Nàng căn bản còn không để cho hắn có quyền lợi nói không.

“Người..... muốn nó không?”

“Ta tưởng rằng ta đã biểu hiện rất rõ ràng rồi chứ.”

Đúng vậy! Nếu không mấy ngày nay hắn cần gì phải quần quít nàng không thôi? Nàng cười chính mình quá khẩn trương.

“Người hy vọng là nam hài hay nữ hài?”

“Nữ hài.” Hắn ngay cả nghĩ cũng không nghĩ.

Lại là một câu trả lời bất ngờ.

Nàng cho rằng, hắn sẽ hy vọng là một nam hài. Dù sao, hắn đến nay vẫn không có con nối dõi, không phải nên kỳ vọng có một nam đỉnh kế thừa hương hỏa cho hắn sao?

“Vây, người sẽ mang nó đi ư?” Đây là điều nàng lo lắng nhất.

“Nàng có nhiều câu hỏi quá.” Khuất Dận Kỳ muốn bịt cái miệng nhỏ nhắn luôn bận rộn của nàng lại.

Nô Nhi cũng không thuận theo mà cố gắng né tránh sự hăng hái xâm chiếm của hắn. “Thiếu gia!”

“Gọi tên của ta!” Hắn có nói oan cho nàng đâu? Nữ nhân này thật là ngốc đến trời đất đều thương xót! Hắn đã làm đến như vậy, nàng vẫn còn chưa thông suốt, thật muốn mở cái đầu quả dưa kia ra xem bên trong chứa cái gì.

“Người..... trả lời tôi đi!”

“Trừ phi nàng bế đứa bé cùng trở lại bên cạnh ta, nếu không cái gì ta cũng không cần, như vậy nàng đã vừa lòng chưa?” Hắn bực mình trả lời.

Đúng vậy, hắn biết đứa bé này đối với nàng rất quan trọng, cũng đủ cho hắn uy hiếp nàng, mà hắn cũng từng muốn làm như vậy, chỉ là..... ài! Việc đó sẽ chỉ làm nàng khóc.

Hắn phải thừa nhận thua, tâm cao khí ngạo như hắn, ấy thế mà lại không chịu được nước mắt của nàng, nàng muốn thế nào, đều theo nàng vậy!

“Thế..... không phải rất uất ức cho người sao?” Nô Nhi mang vẻ mặt đau lòng nhìn hắn. Cốt nhục chia lìa rất khổ.

Biết hắn uất ức đến thế nào là tốt rồi!

Khuất Dận Kỳ áp sát lại gần nàng. “Vậy mở miệng ra đi.”

Mở miệng cùng cốt nhục chia lìa có liên quan gì chứ?

Đang định đặt câu hỏi, hắn đã hôn lên môi của nàng, lưỡi lửa nóng cuồng dã cuốn lấy nàng, giống như muốn nếm mỗi một tác ngọt ngào trong miệng nàng vậy.

Ông trời! Nàng nhất định phải chinh hắn như vậy sao? Hắn đã sắp bị tra tấn đến phát cuồng rồi.

Gần như thèm khát cướp lấy mỗi một phân ấm áp thơm ngát của nàng, tay vội vàng nắn bóp ngực vì mang thai mà đầy đà hơn của nàng, nhưng, đó vẫn không thể thỏa mãn hắn, lưỡi nóng tiến về phía núm đỏ bừng kia, đói khát mà điên cuồng mút, thấm ra mùi hương nhàn nhạt ngọt ngào, kích thích ham muốn tình dục của hắn nổ tung.

Nô Nhi yêu kiều thất thanh. Đợt sóng tình này thế tới ào ạt, khiến nàng không có sức chống đỡ.

“Ta không có cách nào ngừng được.....” Khuất Dận Kỳ thống khổ khàn tiếng nói, hơi thở mạnh phả vào thân thể tinh tế mềm mại mẫn cảm của Nô Nhi, vài giọt mồ hôi lạnh cũng chảy xuống. “Ta có thể chứ? Nô Nhi.”

“Tôi không biết –” Nàng hoang mang lắc lắc đầu, giống một đứa nhỏ không tìm thấy phương hướng.

“Vậy ngăn ta lại đi, nếu không..... đêm nay nàng sẽ không thể toàn thân trở ra đâu.” Kiềm nén lần nữa, đã làm cho hắn gần kề cực hạn bùng nổ, hắn cũng không phải là thánh nhân mà!

“Tôi..... tôi.....” Rõ ràng đã nghe thấy lời nói của hắn mà đẩy hắn ra, nhưng tay nhỏ bé mềm mại vừa chạm vào hắn, lại kim lòng không được mà vòng lên.

“A, ông trời!” Khuất Dận Kỳ cởi bỏ từng lớp y phục của nàng, cuối cùng cũng không quan tâm được nhiều nữa!

“Đừng.....” Ý thức thoáng rõ ràng, Nô Nhi xấu hổ khẽ nói: “Tôi mang thai bộ dáng rất khó nhìn.....”

Khuất Dận Kỳ cúi thấp. “Đồ ngốc!” Hắn không hề chần chờ mà cởi hết tất cả những thứ che trên người nàng, hai tay ấm áp cũng không yếu đuối bằng trước kia, nhưng thân thể lại vẫn mê người như vậy, hắn sẽ dùng hành động nói với nàng: Trong mắt hắn, nàng lúc nào cũng là đẹp nhất!

“Dận Kỳ.....” Nô Nhi nỉ non, cảm giác được rõ rệt thương yêu cùng quý trọng của hắn, nàng xúc động trào nước mắt.

“Đây là lần đầu tiên nàng chủ động gọi tên ta.” Khuất Dận Kỳ vừa đối diện với đôi mắt đầy nước của nàng, trong lòng chấn động.

“Nàng — đừng khóc, ta không chạm vào nàng nữa là được.....” Hắn cắn chặt răng, bắt buộc chính mình dứt ra.

“Không, đừng đi.” Nô Nhi kéo hắn lại, đây là mấy tháng tới nay, nàng lần đầu chủ động thân cận hắn, biểu hiện ra cần hắn.

Hắn chấn động nhìn lại nàng. “Nàng biết nàng đang làm gì không?”

“Thiếp biết.” Nàng nhẹ nhàng hôn lên bên tai nóng bừng của hắn. “Thiếp không muốn chàng đi.”

Bảo nàng không có tiền đồ cũng được, nàng chính là không rời được hắn.

Mấy ngày nay, nàng một mực đấu tranh tư tưởng vô ích, nhưng vậy thì thế nào? Trái tim đã sớm không tự chủ được mà bay về phía hắn rồi, nàng hiểu mình từ đầu đến cuối chỉ là đang tự gạt mình.

Cả đời này, nàng đã định trước phải dựa vào hắn mà sống, cho dù kết cục có là bị hắn tổn thương đến thương tích đầy mình một lần nữa, nàng cũng chấp nhận.

Nàng tình nguyện chết ở trong tay hắn.

Đạt được sự đồng ý của nàng, hắn dứt bỏ nghi ngờ, nói khẽ: “Ta sẽ thật cẩn thận.”

Sau đó, động tác của hắn nhẹ nhàng chậm chạp, cực kỳ dịu dàng xâm nhập vào thân thể mềm mại ấm áp của nàng, làm cho hai linh hồn khát vọng giao hòa kết hợp thật sâu với nhau — sự thỏa mãn trong nháy mắt, làm hắn không khỏi ngâm thành tiếng.

Đã bao lâu rồi? Sự an ủi mềm mại ấm áp này, làm hắn quyến luyến, mong mãi, không một ngày quên được, cũng chỉ có nàng, mới có thể gây cho hắn ngoài tình cảm kích thích ra còn có một loại tình cảm dịu dàng như nước vây quanh.

“Nô Nhi.....” Hắn thấp giọng lẩm bẩm như có như không, một cái tên của nữ tử khiến hắn để vào trong lòng; Một cái tên của nữ tử do hắn đặt, cũng là vật báu mình hắn độc chiếm.

Như là đáp lại triền miên của hắn, Nô Nhi ngênh đón hắn, cùng hắn quấn lấy nhau mà múa một giai điệu say mê.

Mặc dù ở trong lưu luyến cực hạn, hắn vẫn không quên dịu dàng, mỗi một lần xâm nhập, cho nàng vui thích, cũng cho hắn an ủi, nhưng chính là không cho phép chính mình phóng túng.

Thì ra! Nam nữ giao hoan, cũng có thể là tâm linh kiều diễm tương thông, mà không cần cưỡng dã mãnh liệt của cơ thể.....

10. Chương 10

Nửa tháng sau.

Bên trong vườn của Tướng phủ, truyền ra tiếng kêu chói tai — “Á – đau quá — Dận Kỳ —”

Được biết tin, Tổng Hương Li đã kéo phu quân trong thời gian nhanh nhất chạy về nhà mẹ đẻ. Cho đến lúc này, từng canh giờ trôi qua thì tiếng kêu trong phòng cũng nghe càng lúc càng bi thảm, lông mày của nàng đều sắp dính chặt với nhau.

“Sao lại như vậy? Nô Nhi có thể gặp nguy hiểm hay không?”

“Nàng bình tĩnh đi!” Chu Huyền Lệ vẫn biết hai người tử muội tình thâm, đứng ở bên cạnh khẽ ôm lấy nàng an ủi nói: “Sinh con vốn chính là như vậy, nàng không nghe mẹ chồng nàng cũng là mẫu thân ta từng nói sao? Vào lúc bà sinh ta, đau đến suýt chút nữa đã một đao chém chết phụ vương ta đấy. Nếu không, nàng nghĩ xem vì sao từ xưa đến nay, nữ nhân sinh con, nam nhân đều phải ở ngoài cửa chờ, đến khi nào sinh xong mới có thể đi vào? Chẳng phải là sợ sẽ xảy ra án mạng sao!”

Tổng Hương Li bị hắn chọc cười như vậy, căng thẳng trong lòng nhất thời dịu đi không ít. “Chàng ít nói linh tinh đi!”

Giống như nhớ tới gì đó, nàng nhìn trái phải xung quanh. “Ừa? Cái tên phụ tình lương tâm bị chó gặm kia đi đâu rồi?” Chu Huyền Lệ thầm cười trộm.

Hắn thật sự rất bội phục thể tử hắn, mỗi lần nhắc tới Khuất Dận Kỳ, nàng đều có thể kèm thêm một chuỗi từ hình dung không giống người thường, hơn nữa lợi hại nhất là, cho tới bây giờ, vẫn chưa có từ nào bị lặp lại.

“Ta đã sai người đi thông báo với hắn rồi, hắn là — nàng xem, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo không tới, bắt quá, cái tên phụ tình lương tâm bị chó gặm kia quả thật đã tới rồi.”

Hương Li theo tầm mắt của hắn nhìn qua, quả nhiên thấy Khuất Dận Kỳ dáng vẻ vội vàng chạy đến.

“Nô Nhi đâu? Nàng hiện tại thế nào rồi?”

“Người không biết tự nhìn à!” Nghĩ đến Nô Nhi vì hấn mà phải chịu khổ, Tống Hương Li liền không trưng ra được sắc mặt dễ nhìn.

“Á –” Một tiếng kêu thê lương thấm thiết, đúng lúc từ trong phòng truyền ra.

“Ta đi xem nàng ấy!” Khuất Dận Kỳ nói xong liền muốn xông vào phòng, may có Chu Huyền Lệ ngăn hấn lại.

“Người không thể vào.”

“Vì sao ta không thể?” Hấn bắt đầu rống to.

“Vì sao người có thể?” Tống Hương Li hừ lạnh trả lời. “Xin hỏi Khuất đại công tử, người trừ biết chơi đùa nữ nhân ra, còn biết gì nữa? Đi vào đó thì làm được tích sự gì?”

“Hương Li!” Chu Huyền Lệ khễ lên tiếng trách, nhưng đôi mắt lại phản bội hấn mà lộ ra ý cười.

Nói cho cùng ấy! Kỳ thật việc hấn muốn làm, là vỗ tay cổ vũ cho ái thê hơn.

Sắc mặt Khuất Dận Kỳ khó coi đến muốn giết người. “Chu Huyền Lệ, quản nữ nhân của người cho tốt đi!”

“Nói vài câu cũng không được sao? Khuất Dận Kỳ, người không phải vậy sao! Một nữ nhân tốt như thế mà người có thể tra tấn muội ấy đến chỉ còn một hơi thở, có phải rất có cảm giác thành tựu hay không? Nếu làm giống như người mới gọi là biết ‘quản’ nữ nhân, thì ta đây tình nguyện nam nhân thiên hạ đều chết hết!” Tống Hương Li cả giận nói.

“Chuyện này có liên quan gì tới ta chứ?” Chu Huyền Lệ vô tội kêu một tiếng. Hấn thật xui xẻo mà!

Mặt Khuất Dận Kỳ cứng lại, im lặng không nói.

“Người có muốn biết Nô Nhi phải trải qua khoảng thời gian kia như thế nào không? Đánh mất trái tim, mất cả linh hồn, mờ mịt không biết phải sống tiếp như thế nào. Người lại muốn biết, sau đó muội ấy tiếp tục sống như thế nào hay không? Vẫn là vì người! Muội ấy yêu người hơn bất cứ thứ gì, đương nhiên, cũng sẽ dùng tâm tình như vậy để đối đãi với tất cả những gì người uội ấy, nếu không phải vì cốt nhục của người, muội ấy căn bản đã không thể sống đến ngày hôm nay!”

Tống Hương Li tức giận nói.

“Thật vất vả, muội ấy mới dần dần bình phục vết thương trong lòng, người lại công khai xuất hiện, hoàn toàn không biết thẹn lại một lần nữa đoạt lấy thể xác cùng tâm hồn muội ấy..... Muội ấy mắc nợ người à! Có phải nhất định phải bức chết muội ấy, người mới chịu bỏ qua hay không? Nếu thật sự như vậy, ta đề nghị người một đao đâm thẳng vào ngực muội ấy, để muội ấy được giải thoát đi, có lẽ muội ấy còn có thể cảm kích sự nhân từ của người đấy!”

Khuất Dận Kỳ bị mắng đến á khẩu không trả lời được. Không phải vì phần nộ của Tống Hương Li, mà vì nghĩ đến nỗi khổ mà Nô Nhi đã phải chịu, lòng của hấn..... đau..... Những việc đó, hấn cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ tới. Thì ra, tổn thương mà nàng phải chịu, so với tưởng tượng của hấn còn nặng hơn nhiều, mà nàng, cũng chưa từng nói..... “Ta cũng không muốn tổn thương nàng ấy.....” Khuất Dận Kỳ phát ra âm thanh không nghe rõ lắm, ngay cả chính hấn cũng không nghe thấy được.

Lần này, hấn thật sự muốn yêu thương nàng thật nhiều.

Từ vẻ mặt của hấn, Tống Hương Li đại khái đã đoán được ý hấn. Nhưng nàng vẫn muốn hỏi: “Người lấy gì để bảo đảm?” Người giống như hấn, căn bản không có nhân cách.

“Ta không cần phải bảo đảm gì với người.”

Nói cái gì? Tống Hương Li lại muốn bảo nổi, Chu Huyền Lệ lại lấy ánh mắt ngăn nàng lại, ám chỉ nàng nên có chừng mực.

Với cá tính của Khuất Dận Kỳ, có thể chịu được kiêu ngạo của nàng đến bây giờ là đã hiếm thấy, nếu còn nói tiếp nữa, Chu Huyền Lệ tuyệt đối không hoài nghi hấn sẽ mất cũng không chớp mà đánh nàng một chưởng hôn mê.

Nhưng vào lúc này, bà đỡ từ trong phòng đi ra.

“Thế nào rồi?” Khuất Dận Kỳ là người đầu tiên xông lên trước.

Bà đỡ liếc mắt nhìn Tống Hương Li một cái, Tống Hương Li lập tức lấy ánh mắt ra hiệu cho bà. Toàn bộ tâm tư của Khuất Dận Kỳ đều đặt trên an nguy của Nô Nhi, thế nên cũng không lưu ý đến biểu hiện kỳ lạ giữa hai người.

“Chuyện đó..... vị cô nương này khó sinh, đứa bé cùng mẫu thân..... ách..... công tử phải chuẩn bị tâm lý..... có thể sẽ.....”

Khuất Dận Kỳ biến sắc, không đợi bà nói xong, chợt níu chặt bà đỡ, cuồn cuộn quát: “Mặc kệ đứa bé thế nào, ta chỉ cần nữ nhân của ta bình an vô sự là được, người có nghe hay không! Nàng phải bình an vô sự! Nếu không, ta sẽ cho người chôn cùng!”

Uy hiếp thật đáng sợ quá đi! Bà đỡ đáng thương hầu như bị dọa đến vỡ mật.

Vùng vẫy chạy vào trong phòng, trong lòng còn nhủ thầm: Sớm biết vậy đã không đồng ý với bọn họ diễn màn kịch này, chẳng hiểu bọn họ đang làm cái quỷ gì nữa.

Ngoài phòng, Khuất Dận Kỳ một quyền đâm thật mạnh lên tường. Hắn chưa bao giờ có loại cảm giác bất lực thế này, vốn tưởng rằng mình đã sớm không quan tâm đến gì nữa rồi, nhưng giờ đây mới phát hiện, hắn vẫn sẽ sợ hãi, hắn sợ mất đi Nô Nhi, mất đi nữ nhân tình thâm nghĩa trọng với hắn..... Không, hắn không thể chịu được nếu mất đi nàng, tuyệt đối không thể!

Vùi mặt vào bàn tay, sự sợ hãi sâu sắc bao phủ lấy hắn.

Chu Huyền Lệ cùng ái thê nhìn nhau, ở trong mắt lẫn nhau, tìm được một thông điệp tương đồng.

Hắn nghĩ, bọn họ đã có đáp án, hơn nữa là đáp án rất rõ ràng.

Một mảnh tình si của Nô Nhi, cuối cùng cũng không uổng phí.

Khuất Dận Kỳ không biết lại qua bao lâu, cứ trong lúc tĩnh lặng, ngẫu nhiên lại trộn lẫn tiếng hét đau đớn của Nô Nhi, mỗi thời, mỗi khắc..... Hắn gần như có thể nghe thấy âm thanh của thời gian trôi qua, chậm chậm liên tục lắng trĩu lòng của hắn.

Mãi cho đến khi — bà đỡ ra khỏi cửa phòng, trong tay ôm một tiểu oa nhi bụ bẫm đáng yêu.

Khuất Dận Kỳ ngẩn ra, vẻ mặt ngược lại có chút dờ dẩn.

“Ách.....” Thấy hắn như vậy, bà đỡ từng bị hắn làm sợ tới hồn vía lên mây, nhất thời cũng không biết phản ứng như thế nào.

Kết quả, vẫn là Tống Hương Li chủ động tiến lên phá vỡ cục diện bế tắc này. “Là nam hay nữ?”

“Là một nữ oa nhi đáng yêu.”

Khuất Dận Kỳ mở to mắt nhìn, thoáng hoàn hồn, nhưng không phải nhận lấy con của hắn, mà là vội vàng mở miệng hỏi: “Còn Nô Nhi? Mẫu thân đứa bé có ổn không?”

“Có nguy hiểm nhưng đã qua khỏi.” Bà đỡ nói đến vô cùng chợt dạ — kỳ thật căn bản ngay từ đầu đã không có việc gì rồi.

Khuất Dận Kỳ không nói hai lời, vọt thẳng vào trong phòng.

“Ồ —” Chuyện gì thế này? Đây là nữ nhi của hắn mà! Hắn thế nào ngay cả liếc cũng không liếc nhìn một cái vậy?

“Để cho ta!” Cuối cùng, vẫn là Chu Huyền Lệ bế lấy đứa bé.

Bà đỡ đáng thương không hiểu chuyện gì, đều sắp không rõ ai mới là phụ thân đứa bé rồi.

Sau đó, Chu Huyền Lệ kéo Tống Hương Li, hai phu thê lăm la lăm lét dời bước đến cửa sổ, giống như cuồng rình coi người khác vậy.

Ngồi ở bên giường, chăm chú nhìn dung nhan trắng bệch hoàn toàn không có chút máu kia, Khuất Dận Kỳ vươn tay chạm vào nàng, đầu ngón tay liền truyền đến hơi nước lạnh lẽo, không phân biệt rõ là mồ hôi hay nước mắt.

Hắn đã sớm tin lời của bà đỡ, mà bộ dáng này của nàng, cũng yếu ớt hết như vừa đi qua một vòng quỷ môn quan mà trở về vậy.

Ông trời! Hắn suýt chút nữa đã mất đi nàng!

Tay run nhè nhẹ, khẽ vuốt mắt nhắm khẽ, lông mày, mũi, môi của nàng, sau đó nhẹ nhàng, kiên định nắm tay nhỏ bé đã mất đi độ ấm của nàng, lặng lẽ truyền độ ấm sang.

“Nô Nhi! Nàng nhất định phải khỏe lại, khỏe mạnh an khang đứng trước mặt ta lần nữa, ta không thể không có nàng, nàng có biết không?”

Nhẹ nhàng, như là sợ quấy nhiễu đến nàng, hắn giống như tự thì thầm. “Ngay từ đầu, ta thật sự không nghĩ sẽ trả giá nhiều như vậy, nhưng nàng đã chiếm cứ tất cả tâm tư của ta, làm cho ta giống như một kẻ ngốc, cảm xúc năm lần bảy lượt bị nàng kéo theo, cho nên ta vô thức cảm thấy phần nộ, và lại còn đem sự tức giận đó trút lên nàng, không chút lý trí mà thương tổn nàng..... Nhưng khi ta phát hiện rằng, phát tiết như vậy cũng không thể làm cho ta có được vui vẻ gì, ta đã dần hiểu được, sự tồn tại của nàng, là không có bất cứ nữ nhân nào có thể thay thế được.....”

“Vì vậy ta đã đầu hàng, muốn ngừng thương tổn lẫn nhau, nhưng khi muốn ôm nàng vào lòng lần nữa, thì nàng đã lặng lẽ đi xa.....” Hắn cẩn thận cầm bàn tay Nô Nhi được xoa đến ấm hơn áp lên má, ôn tồn vuốt ve.

“Nàng biết không? Lúc ta biết được nàng đã như một làn khói nhẹ, biến mất trong cuộc sống của ta, khoảnh khắc đó, ta thật mờ mịt, trái tim trống rỗng, cái gì cũng không cảm nhận được..... Cái loại mờ mịt này, nàng có thể tưởng tượng được không? Mấy tháng ấy, ta quả thực không biết mình đã vượt qua như thế nào, mãi đến khi gặp lại nàng, mới làm cho trái tim đã chết lặng của ta, có cảm giác đập lại lần nữa, chỉ là, ta chưa từng động tình vì ai, nên không hiểu, cũng không biết biểu đạt thế nào, mới luôn làm nàng khóc, kỳ thực, nước mắt của nàng thật sự làm lòng ta rất đau..... Nàng đến cùng có nghe được lời nói của ta không? Nô Nhi, ta đã từng mất đi nàng một lần, ta sẽ không để nàng có cơ hội chạy khỏi ta lần thứ hai nữa đâu, cho dù là âm tào địa phủ, ta cũng sẽ quấy nhiễu đến cùng, nàng có nghe thấy không? Nghe thấy không.....”

Hơi thở mỏng manh của nàng, làm hắn lo sợ không yên, hắn cúi thấp người, cùng hai má nàng áp vào nhau, khẽ sát, cọ xát, chảy xuống những giọt nước mắt chân tình khó giấu..... Ngoài cửa sổ, một đôi thân hình lặng lẽ thoái lui.

Mắng cũng mắng rồi, đùa cũng đùa đủ rồi, có lẽ, bọn họ thật sự có thể an tâm giao Nô Nhi cho hắn.

Từ từ tỉnh dậy, trong phòng trống không, chỉ có một mình nàng.

Là mơ sao? Đôi mắt sáng của Nô Nhi hiện lên sương mù mơ màng mờ ảo, nhẹ nhàng xoa mặt mình, phẳng phất như cảm nhận được hơi ấm còn sót lại của hắn.

Trong lúc mê man, nàng dường như nghe được hắn nói với nàng rất nhiều, rất nhiều, còn nói hắn không thể không có nàng, muốn nàng vĩnh viễn ở bên cạnh hắn..... Đó là sự thật chăng?

Có lẽ là mơ thôi! Nàng cười chính mình ngu muội. Những lời đó, Khuất Dận Kỳ có chết cũng sẽ không nói ra khỏi miệng.

Có lẽ, nàng thật sự đứng rồi, đó chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Bởi vì từ sau khi nàng tỉnh lại, đã nửa tháng trôi qua, Nô Nhi vẫn chưa nhìn thấy hắn.

Hắn không quan tâm đến nàng chút nào, đến cả con của bọn họ, hắn cũng chưa từng đến liếc nhìn qua một lần.

“Bảo bối, chúng ta thật đáng thương.....” Nô Nhi vỗ nhẹ khuôn mặt mũm mĩm của tiểu oa nhi, sầu não nói nhỏ.

“Ai thật đáng thương?” Người nào đó lại một lần nữa không biết từ góc nào xông ra, vả lại, cũng không ngoài ý muốn lại hù dọa nàng một lần nữa.

“Chàng –” Nàng mở to mắt nhìn, lại ngớ ngẩn nhéo mình vài cái. “Đúng là chàng chứ?”

“Nếu không nàng cho là ai?” Không khó nhìn ra, nàng là thật sự rất chờ mong nhìn thấy hắn, Khuất Dận Kỳ vừa vui mừng vừa hôn hờ ôm nàng vào lòng.

“Sao lâu như vậy chàng mới đến?” Nô Nhi hỏi lại, khuôn mặt nhỏ nhắn dụi vào lòng hắn, lưu luyến cọ xát.

Nói đến việc này hắn vẫn còn tức giận! Nếu không có giai nhân trong lòng khiến tức giận đã hóa thành dòng nước mềm mại thì hắn tuyệt đối sẽ phun một trận lửa.

“Bảo đôi phu thê họ Chu kia cẩn thận một chút cho ta!”

Nghe thấy giọng nói nghiêng răng nghiêng lợi của hắn, nàng khó hiểu ngẩng đầu lên. “Chàng nói tỷ tỷ và tỷ phu sao?”

“Đừng gọi dễ nghe như vậy, chúng ta cùng hai người đó không có liên quan gì đến nhau cả!”

“Chuyện gì mà chàng lại tức giận như vậy?”

“Chứ nàng cho rằng vì sao mấy ngày nay không thấy bóng dáng ta? Cũng bởi vì đôi phu thê đáng ghét kia không cho ta gặp nàng đấy!” Càng nói lửa giận đầy mình càng cháy mạnh hơn.

“Sao có chuyện đó được?” Hương Li tỷ không có lý do gì để làm như vậy, vả lại, chuyện Khuất Dận Kỳ muốn làm, nàng không tin ai có năng lực ngăn cản.

“Sao lại không có? Bọn họ chính là ác ý gây rối!” Hại hắn nhớ Nô Nhi muốn chết, lại không thể vào cửa được.

Đừng thấy Chu Huyền Lệ ngày thường chơi bời lêu lổng, một khi hắn thật sự có lòng phòng bị, thì bất kể Khuất Dận Kỳ có tới vào ban ngày hay ban đêm, cũng không thể đến gần Nô Nhi được.

Mãi cho đến hôm nay, sự nhẫn nại đã của hắn đã đến cực hạn, nói rõ nếu bọn họ còn giở trò quỷ, hắn tuyệt đối sẽ bắt chấp tất cả mà trở mặt với hắn ta, Chu Huyền Lệ mới thức thời cho hắn một cuộc gặp Ngưu Lang Chúc Nữ!

“Vậy, chàng có nhớ thiếp không?” Nô Nhi vươn bàn tay gầy nhỏ trắng nõn xoa khuôn mặt anh tuấn, nhưng cũng không kỳ vọng vào câu trả lời của hắn, chỉ là muốn an ủi mình thôi.

“Nhớ đến tận xương.” Hắn cầm tay nhỏ bé áp vào bên má, cười nhẹ trả lời.

Cái miệng nhỏ nhắn của Nô Nhi khe khẽ nhếch, tưởng rằng nghe thấy ảo giác. Nàng vẫn đang nằm mơ sao?

Cái gì đây! Biểu cảm thật là vũ nhục người ta mà.

Khuất Dận Kỳ tức giận khe hờn cái miệng nhỏ nhắn của nàng, một chút, lại một chút. “Còn muốn ta xâm nhập thêm sao?”

“Ách?” Nàng chớp chớp đôi mắt sương mù.

“Đừng cảm dỗ ta, nàng vừa sinh con xong, vẫn chưa thể sinh hoạt phu thê, chút chừng mực ấy ta vẫn có.”

“Chàng..... là thật sao?” Nàng sưng sốt một chút, vẫn chưa hồi được hồn.

“Nàng nói đến chừng mực à? Đương nhiên là thật.” Con ngươi đen của Khuất Dận Kỳ lóe lên tia hài hước không rõ.

“Thiếp không nói chuyện đó, ý thiếp là.....” Nô Nhi ngừng lại, không biết dùng từ gì.

“Nhớ đến câu hỏi kia của nàng, phải không?” Hắn bật cười thành tiếng. “Đương nhiên là như vậy! Tiểu ốc, ngoại trừ nàng, còn có ai đáng giá để ta dốc lòng yêu mến trân trọng như vậy?”

Nô Nhi mở to mắt, đôi mắt sáng chứa đựng ánh nước, sau đó từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Không phải nàng vui mừng quá độ mà khóc đó chứ?” Khuất Dận Kỳ thử phỏng đoán tâm tư của nàng, mỗi lúc vừa nhìn thấy nước mắt của nàng, hắn sẽ luôn không biết làm sao.

“Sao ta cuối cùng vẫn sẽ làm nàng khóc vậy?” Hắn hết sức dịu dàng lau nước mắt cho nàng. “Rõ ràng, người không nỡ để nàng rơi lệ nhất là ta, nhưng mỗi lần người hại nàng rơi lệ, mãi mãi cũng lại là ta, ài! Ta nên làm sao với nàng mới tốt đây?”

Hắn càng lau, nước mắt của nàng ngược lại càng rơi nhiều hơn. Nàng không ngừng lắc lắc đầu, thút thít nghẹn ngào vừa khóc vừa nói: “Chàng..... lại đang gạt tôi”

Hắn làm sao có thể yêu thương nàng được? Tuyệt đối không thể nào! Hắn từng nói qua, hắn đối với nàng chỉ là chơi đùa mà thôi, chơi chán liền vứt bỏ..... Nàng vẫn còn nhớ rất rõ, cũng vẫn sợ hãi ngày đó lại đến.

“Lừa nàng?” Hắn khó hiểu lặp lại.

“Trước kia chàng cũng là như vậy.....” Rất lâu trước kia, hắn cũng từng nói thích nàng, nhưng kết quả thì sao?

Vài ba câu, lập tức đã khiến hắn lĩnh ngộ được ý của nàng.

“Hãy quên những chuyện đã qua đi, Nô Nhi! Chúng ta bắt đầu một lần nữa. Để cho ta chiều nàng, yêu nàng, bồi thường lại tất cả những thiếu hụt trước đây.”

“Không..... không thể nào, chàng chỉ là muốn đùa bỡn mà thôi, đúng không? Cho nên chàng mới nói những lời này để dỗ tôi..... Đừng làm tôi ôm ấp hy vọng, sau đó lại tàn nhẫn đập tan nữa, nếu không..... tôi thật sự sẽ không thể sống tiếp.....”

Nói gì vậy chứ? Khuất Dận Kỳ buồn bực đến muốn nôn ra máu.

Báo ứng ư! Hắn thật sự là tự làm bậy, không thể sống mà.

“Ta không đáng để nàng tín nhiệm như vậy sao? Rốt cuộc nàng xem ta là cái gì? Ta lại vì đứa bé này mà bất chấp thủ đoạn ư? Nàng nghe rõ ràng cho ta, Nô Nhi, những lời này ta chỉ nói một lần thôi!”

Hít một hơi thật sâu, hắn lùi một bước, vẻ mặt u ám nhìn nàng.

“Ta cũng không cần gì đứa bé này, từ đầu tới đuôi, người ta muốn cũng chỉ là nàng mà thôi! Đúng vậy, ta là một nam nhân chưa từng thật tình, cũng xác thực đã từng nói thích với rất nhiều nữ nhân, thích cảm giác đùa bỡn các nàng trong lòng bàn tay, thích khả năng gây vui sướng cho thân thể ta của các nàng, nhưng, lại chưa bao giờ nói quý trọng với bất cứ ai! Bởi vì không ai đáng giá để ta quý trọng cả, chỉ có nàng – khiến ta nhớ thương, muốn vứt qua sau đầu cũng không làm được!”

“Về phần đứa bé này, ngay từ đầu, ta đã không biết đến sự tồn tại của nó, còn nhớ ta từng nói, hy vọng nàng sinh là nữ hài, mà không phải nam hài không? Bởi vì khi phụ thân ta còn trẻ tuổi, phong lưu làm cho ta cảm thấy ghê tởm, ông ta vẫn hy vọng Khuất gia có thể kéo dài hương hỏa, nhưng dưới gối lại chỉ có một mình nghiệt tử là ta. Đúng! Ta chính là cố ý muốn tuyệt tử tuyệt tôn cho ông ta xem!”

“Ta thậm chí không ngại nói với nàng, cho tới giờ ta cũng chưa bao giờ định để bất cứ nữ nhân nào mang cốt nhục của ta trong bụng! Hôm nay nếu không phải nàng, ta sẽ không chút do dự, thậm chí là không từ thủ đoạn mà làm mất thai nhi! Cũng không ngại sẽ vì vậy mà tạo thành một xác hai mạng.”

Nô Nhi kinh hoảng hít một ngụm khí, lời của hắn, làm cho cả người nàng như nhũn ra, khuôn mặt nhỏ nhắn hoảng sợ đến trắng bệch.

Khuất Dận Kỳ nhìn chằm chằm khuôn mặt sợ hãi của nàng, cười khổ. “Nhưng mà vì là nàng, cho nên ta không làm như vậy. Ta biết nàng muốn làm mẫu thân, nàng rất chờ mong sinh mệnh nhỏ này, ta vì nàng mà chấp nhận nó, vì nàng mà yêu thương nó, bởi vì đó là đứa con nàng mang thai vì ta, bởi vì trong cơ thể nó chảy dòng máu của nàng, đây mới là nguyên nhân chính.”

Nghe hắn một hơi dốc hết tất cả tâm sự, Nô Nhi che miệng, một câu cũng không nói được.

Hắn..... không phải vì đứa bé, người hắn muốn là nàng, vẫn chỉ có mình nàng..... “Chàng nói là thật ư?” Nàng run run xác nhận.

“Chết tiệt! Ta đã nói nhiều như vậy mà nàng vẫn còn hoài nghi sao?” Khuất Dận Kỳ vừa giận vừa lên tiếng.

“Được, ta sẽ làm cho nàng tin tưởng !”

Chưa kịp hiểu hàm nghĩa trong lời nói của hắn, oa nhi trong lòng Nô Nhi liền bị hắn đoạt lấy.

“Chàng đi đâu vậy?”

“Đi đâu cũng được! Nếu phải đem vật nhỏ này quảng đến nơi cả ta và nàng đều không nhìn thấy, nàng mới chịu tin lời của ta thì ta tuyệt đối sẽ làm được!”

Nô Nhi vừa nghe thấy, cực kỳ sợ hãi kêu lên: “Chàng không thể làm như thế!”

“Vậy nàng có tin ta không?” Hắn đứng cạnh cửa, lời nói mang theo uy hiếp.

Là dọa nàng sao? Có lẽ có một chút, nhưng nếu nàng cứ khăng khăng một mực, hắn vẫn sẽ nói là làm. Trừ Nô Nhi ra, cái gì hắn cũng có thể vứt bỏ, bao gồm cả cốt nhục thân sinh của mình.

Nô Nhi đã bị dọa chết khiếp, nào dám chần chờ nữa.

Nàng nhanh nhẩu chạy về phía hắn, hai tay ôm chặt lấy hắn, sợ hắn thật sự chạy đi.

“Chàng..... xấu lắm! Lại làm tôi sợ như vậy.....” Kết quả của kinh hoảng quá độ, chính là thất thanh khóc rống.

Giống như hưởng ứng nàng, oa nhi trong lòng Khuất Dận Kỳ cũng lên tiếng khóc lớn theo.

“Đừng khóc nữa.....” Một lớn một nhỏ, đều là nữ nhân thân thiết nhất trong sinh mệnh mình, Khuất Dận Kỳ luống cuống giương mắt nhìn, tay trái ôm tiểu oa nhi, tay phải ôm tiểu nữ nhân của hắn, nhất thời không biết nên dỗ người nào trước.

Trước kia, nữ nhân là loại người hắn xem thường nhất, nhưng nay lại là bị nữ nhân ăn sạch sẽ..... Ài! Hắn xem như đã ném được trái đắng rồi.

“Oa.....” Trống ngực như chưa bình ổn lại, Nô Nhi khóc càng thêm oanh liệt, quả thực là vui buồn lẫn lộn!

“Oa.....” Oa nhi cũng nho nhỏ hồi âm lại, chân thành đuổi theo “khóc thiên thương địa”(khóc vang trời đất) của mẫu thân.

“Ông trời.....” Khuất Dận Kỳ cũng muốn khóc.

Tha cho hắn đi! Có nhân sĩ thiện tâm nào bằng lòng đến giải cứu hắn không?

“Nô Nhi, nàng ngậm miệng cho ta!” Khuất Dận Kỳ tràn đầy khí lực hét lớn một tiếng.

Tiểu nữ nhân miệng đang mở đã quên khép lại, ngây ngốc nhìn hắn.

Tốt lắm, cuối cùng cũng dẹp yên được một người.

Hắn thật tàn bạo đặt nữ nhi vào trong lòng nàng. “Thu phục nữ nhi của nàng đi.” Ném phiền toái cho phiền toái, chà! Thật là một lần vất vả cả đời nhàn nhã biết bao. Nước mắt dư thừa vẫn vương ở khóe mắt, Nô Nhi hít hít cái mũi, rất có ý thức trách nhiệm nói: “Có thể do đói bụng.”

“Vậy cho nó ăn no đi.”

“Nhưng mà..... nhưng mà.....” Hắn không tránh đi sao? Thật xấu hổ nha!

“Toàn thân trên dưới của nàng, có chỗ nào ta không quen thuộc chứ?” Nhìn thấu tâm tư của nàng, hắn liền ném một câu sang.

Giả vờ hoảng hoa khuê nữ gì chứ! Thật không hiểu được.

Người ta đã nói như vậy rồi, Nô Nhi đành phải nhịn ngượng ngừng xuống, quay khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng sang chỗ khác, cúi khuy vạt áo trước ra, thỏa mãn nhu cầu nữ nhi đã.

Khuất Dận Kỳ đứng ở một bên, lẳng lặng nhìn một màn yên bình ấm áp ấy.

Vốn tưởng rằng, trên đời này không còn gì có thể cảm động trái tim đã sớm kết băng của hắn, nhưng nay, hạnh phúc bình thản như nước này, lại làm hắn cảm động sâu sắc, góc cứng rắn lãnh lẽo ở chỗ sâu trong linh hồn, bất tri bất giác vì một lớn một nhỏ này mà mềm mại.

Lẳng lặng đi ra phía sau nàng, hắn mở hai tay ra, ôm nàng vào lòng, khuôn mặt của hắn dán lên gáy mềm mại thơm phức của Nô Nhi.

Rất muốn cứ gắn bó cùng hai mẹ con nàng như vậy..... “Trở về bên cạnh ta đi! Nô Nhi, đừng giày vò ta nữa.” Cảm nhận được nàng khẽ chấn động, hắn ôm nàng càng chặt hơn. “Để ta cưới nàng, cho nàng và con một gia đình ấm áp nhất —”

Gia đình..... là từ ngữ mà nhiều người hướng về.

Nô Nhi phát hiện mình lại muốn khóc — nhưng, lần này, lại là vì cảm động.

Nàng cũng có thể có gia đình, có một nơi ổn định sao?

“Nhưng mà..... bộ dạng thiếp không dễ nhìn, người khác sẽ cười chàng.....”

“Nàng lại muốn ép ta tức giận có phải không?” Khuất Dận Kỳ giống như tròng phật khẽ cắn vào cổ trắng như tuyết của Nô Nhi.

Nàng sợ hãi thốt lên: “Thiếp..... Thiếp chỉ là không hiểu, chàng thích gì ở thiếp? Thiếp cũng không có dung nhan tuyệt diệu.” Hắn cũng có thể tức giận như vậy sao? Nam nhân cảm dục quá độ quả nhiên có chút không thể nói lý.

Khuất Dận Kỳ xoay người nàng lại, ngón tay dài như có như không mơn trớn bộ ngực tuyết trắng lóa lờ ở trước mắt của Nô Nhi, sau khi hôn nhẹ lên cái miệng nhỏ nhắn non mềm của nàng lấy chút an ủi, mới mở miệng nói: “Có được dung nhan tuyệt diệu thì đã thế nào? Nữ nhân xinh đẹp, ta đã nhìn qua rất nhiều, rất nhiều, các nàng đều đẹp đủ để nghiêng thành, nhưng vậy thì thế nào? Cũng đều không đả động được trái tim ta, nhưng nha đầu xấu như nàng lại làm trái tim ta không có lý do gì mà chỉ rung động vì nàng.”

Bàn tay to của hắn áp lên khuôn mặt của Nô Nhi, nhẹ nhàng chậm chạp chuyển động. “Ta không cần tuyệt sắc giai nhân gì cả, hồn nhiên của nàng, khí chất trong sáng không nhiễm tục trần của nàng, mới là thể gian khó tìm. Có lẽ nàng không biết phải không? Khi nàng cố chấp mà chuyên tâm viết tên ta, đã tản mát ra hào quang, làm lòng người vô cùng kính sợ? Đó là dung nhan đẹp nhất ta từng thấy..... Vòng một vòng lớn như vậy, mãi đến sau này, ta mới lĩnh ngộ được, từ lúc lần đầu tiên ta mở miệng gọi nàng là ‘Nô Nhi’, đôi ta liền đã định trước sẽ dây dưa trọn đời trọn kiếp, không thể chia lìa rồi..... Nô Nhi xấu xí của ta.....”

Trước kia, vẫn luôn thấy chữ xấu xí này chói tai, nhưng từ trong miệng hắn gọi ra, lại cảm thấy ngọt ngào như thế

Ngọt ngào..... nàng thật sự là Nô Nhi xấu xí của hắn nha!

Mềm mại dựa vào hắn, Nô Nhi an tâm nhắm mắt lại, hoàn toàn đem chính mình giao cho hắn.

Nàng rốt cuộc cũng không còn gì để do dự, lòng dạ này, vẫn đều là cố chấp không thay đổi, hắn là bến đỗ cả đời của nàng, từ tiếng đầu tiên hắn gọi nàng là ‘Nô Nhi xấu xí’ trở đi..... Thiếu niên bất thức sâu tư vị, ái thượng tầng lâu, ái thượng tầng lâu, vì phú tân từ cường thuyết sâu.

Nhi kim thức tấn sâu tư vị, dục thuyết hoàn hựu, dục thuyết hoàn hựu, khước đạo thiên lương hảo cá thu..... Là do ai ngâm vịnh, mềm mại lưu luyến, có lẽ, đó là lưu luyến cố chấp đến từ sâu trong tâm linh bọn họ..... Hay ột bài ‘Nô Nhi xấu xí’! Bất kể là Nô Nhi xấu xí hồn nhiên trong sáng, không nhìn thấy sâu bi của nhân gian, hay Nô Nhi xấu xí tang thương đau buồn, nếm tất cả mùi vị sâu bi, vẫn đều là bận tâm cả đời của hắn.....

11. Chương 11

Nô Nhi cô nương của Lâu Vũ Tình, quả nhiên ‘không phụ sự mong đợi của mọi người’, vinh quang bước lên vị trí đầu bảng nữ nhân vật chính không có chí khí nhất, mỗi ột tràng pháo tay nào!

Đấy, đấy, đấy! Đã bảo mọi người đừng ôm kỳ vọng quá lớn với nàng ta rồi đấy thôi! Thế nào? Có phải rất không có cốt khí khiến người ta muốn đánh ột trận đúng không?

Ngay từ đầu, trước khi bắt tay vào viết câu chuyện của nàng ấy, kỳ thực Vũ Tình rất phiền não, kiểu người không có cá tính riêng biệt này, rốt cuộc phải viết như thế nào đây? Hai dạng nữ nhân vật chính như Nô Nhi và Tần Vân Tranh, quả thực so với ai khác cũng đều không có cốt khí nhất, làm mất hết mặt mũi của toàn bộ đồng bào nữ giới!

Có điều, vào sau khi hoàn thành bản thảo, Vũ Tình mới phát hiện — hắc! Tình hình thật ra cũng không tệ đến vậy! Núi không chuyển thì đi đường vòng, nếu Nô Nhi cô nương cứ khăng khăng không có tiền đồ đến cùng, vậy, cùng lắm tôi cho nàng ta ‘hồn nhiên’ thêm một chút, nếu không, một nữ nhân vật chính không đặc sắc, làm sao hấp dẫn được trái tim của lãng tử tình trường đây?

Thế là cứ viết, mà càng viết lại càng thuận tay, cuối cùng còn suýt chút nữa đã ngừng không được rồi!

Trong lúc viết, Vũ Tình kỳ thực đã từng rất nghiêm túc đi nghiên cứu qua tính cách cổ chấp của Khuất Dận Kỳ, (hỏi tôi là tính cách gì sao? Thì chính là cái loại tính cách vô cùng biến thái hơn người đó mà!)

Đúng, tôi thừa nhận hẳn ta rất đáng đánh đòn, nhưng Nô Nhi cũng vẫn yêu đấy thôi! Biết sao được chứ? Ai bảo đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu làm gì? Đây là kiểu mẫu điển hình nhất.

Khuất Dận Kỳ xấu xa, hẳn lại rất tự tin, đã vậy nữ nhân thiên kiều bá mị gì cũng đều từng gặp qua, thì một tiểu nha đầu bình thường có năng lực gì có thể kiềm lòng được với hẳn? Cho nên hẳn mới muốn làm gì thì làm, đem nữ nhân đùa bỡn trong lòng bàn tay, nhưng dù thế nào cũng không dự đoán được, chết cũng không được chết tử tế, chính là lật thuyền trong mương .

Đây là nguyên nhân chủ yếu vì sao Vũ Tình lại nhảy ra khỏi công thức tình yêu tuần nam mỹ nữ, không phối một Tây Thi tái thế xinh đẹp tuyệt trần cho hẳn, ở trong câu chuyện này, sắc đẹp tuyệt trần, tuyệt đối không phải là trọng điểm, cũng không thể lay động được trái tim nam nhân vật chính, cái hẳn cần, là một bông hoa nhỏ trong sáng tươi đẹp, dùng tâm hồn thuần khiết không giả dối để làm sạch linh hồn u tối của hẳn..... Lúc trước, biên tập còn vô cùng lo lắng! Cũng bởi vì vậy, tôi càng cố gắng để miêu tả chỗ độc đáo của Nô Nhi, chỉ là không biết có thành công hay không mà thôi. (Cảm giác thế nào? Nhã Huệ, tốt xấu gì cũng nói một tiếng đi chứ!)

Gần đây, Vũ Tình bắt đầu thay đổi thói quen sáng tác im ắng không thú vị, bắt đầu học được cách đối xử tử tế với mình, vừa nghe nhạc, vừa viết bản thảo, (cục cưng nhà tôi lưu rất nhiều bài hát trong máy tính, không nghe cũng không được) sau đó, cũng dần dần lấy vài ca từ phù hợp với tình huống của câu chuyện hỗ trợ cho việc viết bản thảo, a, a! Tôi phát hiện ra, những bài hát đó thật sự giúp cho ý văn tuôn trào nha! Ví như, vào lúc viết nửa đoạn trước, tôi đã nghe bài ‘Người tình’, vừa cảm nhận ‘Người tình ơi, nếu yêu nhiều, sẽ không nói những lời giả dối..... chỉ dùng một trái tim chân thật lặng lẽ yêu em.....’ vừa nghĩ đến trái tim đơn thuần yêu say đắm của nữ nhân vật chính. Lại ví như, vào lúc viết Nô Nhi quyết tâm rời khỏi người nam nhân mình yêu, tôi đã nghe bài ‘Phân phi’, trong đó có một đoạn là: “Em tưởng rằng, em có thể, khiến cho tình yêu trở nên thật đẹp đẽ ngọt ngào, nhưng rồi phát hiện, tình yêu chính là một cuộc khảo nghiệm tàn khốc..... Em biết rằng sau khi đã yêu mới hiểu cái gì là tan vỡ, em tin tình yêu không có mãi mãi.....” đã khiến tâm hồn tôi rung động, để khi tôi miêu tả tâm tình thê lương của Nô Nhi, càng thêm hiểu được cảm giác ấy.

Cuối cùng, là nhấn mạnh cảm xúc nam nhân vật chính chuyển biến, bài ‘Gương mặt rơi lệ của em’.

Trong đó có vài câu: ‘Gương mặt rơi lệ của em, không ngừng quanh quẩn trong đầu anh, rất nhiều lời chưa nói cùng em, nhưng anh đã không có dũng khí quay đầu lại.....’ Các bạn có cảm thấy nó rất cảm động không?

Đây chính là ý kiến nho nhỏ, cung cấp cho các vị đồng nghiệp sáng tác tham khảo.

Oa, lời cuối sách này sao lại nghiêm túc như vậy nhỉ? Nói một số việc thoải mái sẽ tốt hơn chứ.

Nói đến thoải mái, vậy liền không rời được cục cưng nhà tôi rồi.

Nói đến một ngày nào đó vào nửa tháng trước, lúc vừa giao xong bản thảo ‘Liên Thu’, mà ‘Luyến Nô’ vẫn chưa bắt đầu viết, vừa vận đang ở vào trạng thái nhẹ nhàng thoải mái, vô cùng sung sướng, sau đó thì sao, cục cưng nhà tôi đã đi vào hương khuê của Vũ Tình cô nương, dùng giọng nói cực kỳ nịnh nọt, cực kỳ a dua, lại cực kỳ không biết xấu hổ nói với tôi: “Không phải chị chuyên viết những truyện xúc động lòng người sao? Vậy chị làm ơn viết giúp em một bài văn được không?”

Lúc ấy, phản ứng đầu tiên của tôi chính là: Không phải tên này lại không làm được bài tập làm văn được giao về nhà nữa rồi đây chứ? Nhưng..... vậy cũng không cần phải ‘xúc động lòng người’ mà!

Cho đến cuối cùng, tôi mới biết được, thì ra là mối tình đầu ‘ngo ngoe’ của tuổi mười bảy xảy ra vấn đề, muốn nhờ tôi viết thay một phong ‘Thư nín kẻo’! Có điều nam nhân vật chính lại không phải nó — điều này làm cho Vũ Tình có chút hụt hẫng, nếu không, cuộc sống nhàm chán như vậy, có thể có vài chuyện để trêu đùa thì tốt rồi! (tình chị em bạc bẽo có thể thấy rõ mòn mỏi.)

À, trọng điểm là, sau khi Vũ Tình biết được nguyên nhân kết quả, lập tức nghĩa chính từ nghiêm nói: “Như vậy sao được? Nói với bạn học của em, bạn gái là của cậu ta, nếu muốn nín kẻo, thư đương nhiên phải tự mình viết mới có thành ý chứ!”

Cục cưng vừa nghe, biểu cảm có vẻ rất đấu tranh, sau đó, yên lặng đứng dậy trở về phòng, không bao lâu, lại một lần nữa xuất hiện, đồng thời trong tay có thêm một cái usb.

Tôi nhất thời không rõ tình huống lắm, mở máy tính lên, vừa nhìn thấy nội dung trong đó xong — không đến ba mươi giây, lập tức cười đến suýt chút nữa đã ngã từ trên ghế xuống!

Sau đó, cục cưng liền bổ sung thêm một câu: “Phản ứng của chị với em y như nhau, em cũng vừa xem chưa tới ba dòng liền cười lăn lộn.”

Mãi cho đến khi đó, cuối cùng Vũ Tình cũng có thể biết được, vì sao cục cưng nhà tôi lại vỗ ngực cam đoan với bạn học của nó rằng chị hai của nó nhất định sẽ ‘nghĩa bất dung từ’. (Thật ngại quá, dựa trên vấn đề đạo đức, không thể công bố nội dung được.)

Thật sự là không xem tiếp được nữa, Vũ Tình đành phải gạt đầu đồng ý. Về phương diện khác, có thể cũng có chút áy náy đi! Sao có thể đem bức thư tình ‘chí tình chí nghĩa’ của người ta cười thành như vậy chứ?

Diễn biến thành như vậy, thật ra Vũ Tình cũng không rõ tình huống cho lắm, vừa viết, còn vừa liên tục than khóc, sao mình lại có thể lưu lạc đến loại tình trạng này chứ? Dùng ‘bản năng nghề nghiệp’ để giúp người ta lừa gạt trái tim của một thiếu nữ ngây thơ?

Tức cười hơn là, sau khi tôi viết xong, cục cưng còn cầm lá thư, chốc lát thì hỏi chữ này là gì, chốc lát lại hỏi ý nghĩa của từ này là gì..... Trời ạ, nó có thấy phiền không vậy?

Có điều, nói đi cũng phải nói lại, nếu không hỏi rõ, nhờ nữ nhân vật chính hỏi, mà nam nhân vật chính không đáp được..... không phải có chuyện lớn rồi sao?

Trời đất ơi! Nhịn không được lại một lần nữa lặng lẽ hỏi trời xanh..... sao tôi lại rơi vào loại cục diện này chứ?

Bây giờ ngẫm lại, kỳ thực cảm thấy có chút dở khóc dở cười, cục cưng đối với tôi, luôn luôn rất biết ‘tận hết công dụng’, mà tôi, lại còn thật sự theo mấy tên nhóc cần rõ..... Ha ha, nếu đôi tiểu oan gia kia thật sự có kết quả, tôi không đi đòi lễ vật bà mối là không được đâu! (bất quá trước đó, tôi sẽ cầu nguyện cho chuyện đừng bị lộ đã.)

Cái gì? Mắng tôi nhàm chán sao? Cái này..... thực ra tự tôi cũng cảm thấy như vậy!

Trở về vấn đề chính thôi! Túy hồng nhan lại gần kề giai đoạn cuối hơn rồi, các bạn có nhận ra không, cả hệ liệt này hầu như đều là nam nhân vật chính điều vô dương oai, vô cùng kiêu ngạo, mà tôn nghiêm của nữ giới lại bị quăng đến hăm câu có mùi luôn rồi? Được, được, tôi biết mọi người rất phẫn nộ, ngoan, im lặng một chút, cảm xúc đừng quá kích động, hãy nghe người ta nói chút đi mà!

Truyện cuối cùng, sẽ viết một nữ nhân vật chính ngang ngược đáng yêu một chút được không? Bất quá nam nhân vật chính vẫn rất oai phong như cũ..... Về phần, có thể lại làm nữ nhân vật chính chết đi sống lại hay không, vậy phải xem tâm trạng rồi!

Thư gửi: Bưu chính Cao Hùng, số hộp thư 34-45. Truyện cuối cùng trong Túy hồng nhan của chúng ta sẽ trở lại vào tháng sau — ‘Lâm Nguyệt’.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luyen-no>